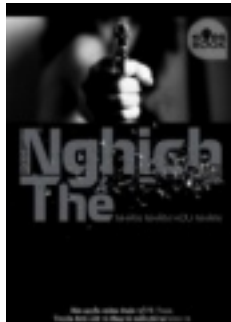


Nghịch Thế

Contents

Nghịch Thế	1
1. Chương 1: Thả Cọc Về Núi	1
2. Chương 2: Vụ Nổ	3
3. Chương 3: Đoàn Dịch Lâm	7
4. Chương 4: Cờ Vải	11
5. Chương 5: Có Tài Khống Ché	16
6. Chương 6: Giao Hàng	20
7. Chương 7: Chỉ Mành Treo Chuông	23
8. Chương 8: Thoát Hiểm	27
9. Chương 9: Tiến Thêm Một Bước	31
10. Chương 10: Về Nhà	34
11. Chương 11: Diễn Trò	37
12. Chương 12: Trả Phép	41

Nghịch Thế



Giới thiệu

Điều gì bí kịch nhất khi nằm vùng? Là cho bạn đi nằm vùng lần thứ hai. Điều gì không muốn nhìn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nglich-the>

1. Chương 1: Thả Cọc Về Núi

Đôi mắt Đôi Mắt Nhan có chút ươn ướt, cô nhìn thấy đồng hoang tàn trước mặt vẫn còn bốc khói.

Cô thật không ngờ, sau khi mình cầm súng chĩa vào đầu của hắn nói “Tôi là cảnh sát”, hắn vẫn có thể chạy vào biển lửa cứu mình.

“Mạt Nhan!” Chu thanh tra ở bên cạnh nói chuyện có phần do dự, “Tưởng Thiếu Dương có phải cố ý thả cô đi không?”

Đối Mạt Nhan sững sốt một chút, khoanh khoắc kia cô không biết phải trả lời như thế nào, chính cô cũng không rõ ràng có phải thật là như vậy.

Khi đó hần phần nộ hướng về phía mình gào thét, “Tôi yêu em như thế, tại sao em phải lừa gạt tôi?” Hình ảnh kia lại xuất hiện ở trong đầu mình, khuôn mặt anh tuấn của hần đã vụn vỡ, đôi mắt của hần không phải là hận mà là bị tổn thương. Cô hoảng hốt, lúc Tưởng Thiếu Dương chạy trốn, cô hần là không dùng hết sức, ít nhất cô không có nổ súng, cô hoàn toàn có khả năng khiến cho hần mất mạng dưới súng của mình.

“Cô không phải đã yêu hần chứ?”

Chu thanh tra là người duy nhất liên lạc với cô lúc nằm vùng, vị này là một người phụ nữ trung niên ôn hoà đã khuyến khích và an ủi cô nhiều nhất, làm cho cô ở trong cuộc sống tối tăm, trong lúc đấu tranh giữa dự vọng và lý trí đào xuất sinh thiên (ở trong nguy hiểm đại nạn không chết, thoát ra ngoài).

Đối Mạt Nhan nhìn bà ấy lắc đầu, “Không yêu, nhưng mà có cảm động và áy náy, nếu hần không phải là một người coi sinh mạng như cỏ rác, hoặc là tôi không nhẫn nại được...” Tâm trí cô thở dài một hơi, dù sao chính mình đã lợi dụng tình cảm của hần, sau khi tận mắt thấy hần chạy vào biển lửa, sự áy náy tựa như một con rắn độc thắt chặt găm căn trái tim của cô, khiến cô không thể thờ ơ.

“Yêu thương đối tượng trong nhiệm vụ của mình là chuyện rất nguy hiểm!” Khẩu khí của Chu thanh tra rất nghiêm khắc nhưng lập tức dịu xuống, “Nhưng mà không sao, hiện tại đều đã giải quyết, chúng ta đi thôi!” Nói xong, hai người lên một chiếc xe rời khỏi.

Đối Mạt Nhan ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, hôm nay là thứ hai, cô đối diện chiếc gương chỉnh sửa một chút, áo sơ mi trắng mới, chiếc áo may vừa vặn làm cho dáng người lồi lõm của cô hiện ra, quần đen, giày da màu đen, tóc đuôi ngựa cột cao, cô cố gắng lộ ra khí chất tri thức già dặn và tác phong ôn hoà.

Cô nhìn trước gương liên tục, cẩn thận quan sát, hai tay đặt bên ngực mình, “Có hoàn mỹ quá không, ha ha!” Nói xong, bản thân cô cười ra tiếng. Cô không muốn lúc nào cũng nhớ lại những quá khứ kia, cô gắng hết sức muốn bản thân làm lại từ đầu, vui vẻ lên.

Cô cầm lấy thẻ công tác ở bên cạnh kẹp trên lưng quần của mình, kéo áo sơ mi xuống vừa lúc có thể che đậy chỗ đó, có thể đây là lần cuối cùng cô đeo tấm thẻ này, dựa vào giao hẹn lúc trước, hoàn thành nhiệm vụ lần này, cô mới 24 tuổi, sẽ trở thành thanh tra trẻ nhất của cục cảnh sát.

Vừa vào cục cảnh sát Đối Mạt Nhan liền thu hút rất nhiều sự chú ý, bởi vì cô từ đội đặc huấn trực tiếp nhập vào băng đảng nằm vùng, nên ở đây không có ai quen biết cô. Cô tìm thẳng tới văn phòng của Chu thanh tra, gõ cửa đi vào, cô phát hiện bên trong còn có một vị cảnh quan, tuổi không lớn lắm nhưng có tác phong trầm ổn không giống như tuổi của anh ta.

Có thể là do thói quen sinh hoạt rất cẩn thận, trông thấy người lạ cô liền đứng ở đó không lên tiếng, chờ đợi chỉ thị của Chu cảnh ti, nhìn thấy vẻ mặt của bà ấy, Đối Mạt Nhan có một loại dự cảm không tốt, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng này thông dịch cho cô hai chữ: nguy hiểm.

“Mạt Nhan, cô ngồi đi!” Chu cảnh ti đưa tay chỉ vào ghế dựa ở bên cạnh, “Vị này chính là thanh tra cảnh sát Phương Văn Chính, sau này sẽ là người liên lạc của cô.” Nói xong, bà ấy đẩy một cái phong thư lớn đến trước mặt Mạt Nhan.

Đối Mạt Nhan nhìn bà ấy, đôi mắt cô đầy nghi ngờ. Cô cẩn thận cầm lấy phong thư kia, ánh mắt vẫn không rời khuôn mặt của Chu thanh tra, vẻ mặt này có sự thông cảm và bất đắc dĩ khiến cho lòng cô ngày càng thấp thỏm không yên, cô tháo ra sợi dây quần quanh, bên trong là một tập tài liệu, cảnh tượng này có chút quen thuộc, hơn một năm trước đây cô cũng cầm một phần tài liệu trong tay, ngay sau đó tiến vào nằm vùng ở bang Hưng Long, băng đảng lớn nhất tại đây.

Cô lấy tài liệu ra, ánh mắt từ trên khuôn mặt của Chu thanh tra chuyển tới tài liệu trong tay: Ưông Ninh Hi, 24 tuổi, đại học khoa chính quy, chưa tốt nghiệp, vận động viên võ thuật, bởi vì tai nạn xe cộ mà không còn làm vận động viên, ba mẹ qua đời trong tai nạn xe cộ, không có quan hệ xã hội khác...

“Hừ!” Đới Mạt Nhan thấp giọng cười hừ, cô đem tài liệu cất vào chỗ cũ, “Lần này lại đi đâu?” Khẩu khí của cô lộ vẻ bất đắc dĩ. Đới mắt cô đỏ ửng, không đối mặt với bất cứ ai. Một năm trước cô vẫn chưa hiểu chuyện, còn muốn trở tài anh hùng, nhưng cuộc sống nằm vùng là loại gì thì chỉ có bản thân cô biết, nó như một chiếc giày nhỏ bé, sợ hãi ngày qua ngày.

Người cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh mở miệng, thanh âm hơi trầm thấp, “Là thế này, lúc chúng tôi dọn dẹp hiện trường hoả hoạn chỉ phát hiện ra một di thể, DNA và pháp y đều xác nhận là một người phụ nữ, nói cách khác, Tướng Thiếu Dương của bang Hưng Long vẫn chưa chết, cho nên vì bảo vệ an toàn cho cô, từ giờ trở đi cô được liệt vào kế hoạch bảo vệ nhân chứng, chúng tôi sẽ mang cô rời khỏi nơi này, trở thành một tiểu thư Ôn gia bình thường.”

Tài liệu trong tay Đới Mạt Nhan rơi một tiếng “ba” trên mặt đất, Tướng Thiếu Dương chưa chết! Tướng Thiếu Dương chưa chết! Trái tim cô đầu tiên nói lỏng nhưng lập tức căng ra, bên tai cô vang lên câu nói kia khi chạy trốn của hắn: “Đừng để tôi gặp em, bằng không tôi sẽ cho em sống không bằng chết.” Lúc đó cô mới hiểu được ánh mắt thù hận là như thế nào, nó khiến cho người thấy được sẽ rùng mình.

“Bên trong tập tài liệu kia còn có một tấm thẻ, chúng tôi sẽ chuyển tiền vào đó định kỳ, là phí sinh hoạt của cô, bởi vì tài khoản của cô có số tiền tài chính gửi vào nên sẽ dễ dàng dẫn tới nghi ngờ, thẻ này là tên của tôi, cô nhớ kỹ chỉ có thể sử dụng trong ATM, mật mã là sinh nhật của Ôn gia bình thường.” Phương Văn Chính tiếp tục nói, nói xong thì trông thấy khuôn mặt của Đới Mạt Nhan, anh ta hơi kinh ngạc, vẻ mặt cô dường như chợt loé lên vui vẻ nhưng ngay lập tức bị sự mù mờ bao phủ, anh ta bỗng nhiên cảm thấy cô gái này rất thú vị, anh ta khom lưng nhặt lên tập tài liệu rơi trên mặt đất đưa trở về vòng tay của cô, “Mau xem hết, sau đó tiêu hủy ngay tại chỗ.”

Đới Mạt Nhan lấy lại tinh thần, cô chậm rãi cầm lấy tập tài liệu kia một lần nữa, xem xong thì bỏ vào máy cất giấy, cô nhìn chúng biến thành những mảnh giấy vụn vặt. Cuối cùng cô đứng lên, từ trên lưng quần tháo thẻ công tác ra, cô cầm nó trong tay một hồi lâu, cuối cùng mỉm cười bất đắc dĩ, cô duỗi tay đưa lên phía trên máy cất giấy, hai ngón tay buông lỏng, tấm thẻ kia và giấc mộng cảnh sát từ bé của cô đồng thời bị nghiền nát, có lẽ không nát bấy mà là kết thúc tại đây.

Phương Văn Chính đứng lên, xoay người đối mặt với cô, anh ta vươn tay về phía cô, Đới Mạt Nhan nhìn bàn tay kia rất lâu, mạng sống của cô một lần nữa trao tay người khác, đây là số phận của nằm vùng. Cô do dự vươn tay ra, Phương Văn Chính lại không khách khí chủ động cầm tay cô, “Xin chào, tiểu thư Ôn gia bình thường.”

2. Chương 2: Vụ Nổ

Chiều tà như máu.

Ôn gia bình thường đang ở cửa tiệm bán hoa của mình thu dọn hoa tươi vừa mới đến hôm nay. Ba năm trước, cô rời khỏi Chu cảnh ti, đi theo người cảnh sát gọi là Phương Văn Chính đến nơi này, tuy rằng mỗi tháng đều có tiền gửi cho cô, nhưng mà lúc nào cũng nhàn rỗi cô thấy không quen. Với sơ yếu lý lịch chưa tốt nghiệp khoa chính quy của mình, muốn tìm được chỗ đứng trong thành phố khắp nơi đều có bác sĩ và thạc sĩ này đã khó, huống chi tìm một công việc còn khó hơn lên trời. Vì thế cô vay một khoản tiền nhỏ, ở bên cạnh bệnh viện lớn nhất thành phố này mở cửa tiệm bán hoa Thanh Thanh, khu vực ở đây rất tốt, hơn nữa giá cả cũng phải chăng, cuộc sống mấy năm qua của cô không tồi, cô không bao giờ sử dụng tấm thẻ kia, bởi vì nghề nghiệp nhạy cảm, cô biết nếu dùng thẻ kia sẽ gặp nguy hiểm.

Ninh Hi ngồi ngay ngắn ở giữa băng ghế, cô dùng kim cắt gai trên cành hoa hồng, nhân viên cửa tiệm Tiểu Hồng liền mở ra bao bì đang bao bọc những bông hoa bách hợp và hoa lay ơn rồi cắm vào trong bình hoa.

“Chị Ninh Hi, chị xem kìa, cảnh sát Phương lại đến mua hoa.” Tiểu Hồng cười khanh khách, trên mặt có vẻ muốn xem náo nhiệt.

Ôn gia bình thường ngoảnh đầu lại, thấy Phương Văn Chính đang đứng ở phía sau mình, anh ta nhìn cô từ trên cao xuống, góc nhìn này khiến Ôn gia bình thường hoảng sợ. Cô đứng lên, vỗ vỗ lá hoa ở trên đùi, “Đến đây.” Cô

cười thản nhiên, chào hỏi như thông thường, “Vẫn là hoa oải hương tím?”

“Ừ!” Phương Văn Chính cũng thản nhiên đáp lời, anh ta nhìn thấy cô gái trước mặt không giống như người mình đã nhìn thấy ba năm trước đây, vào thời điểm kia bộ dáng của cô can đảm hiên ngang, ánh mắt sắc bén khiến cho người ta hốt hoảng. Rồi cuộc sống mai danh ẩn tích ba năm qua làm cho cô càng điềm đạm bình thản hơn, ánh sáng sắc bén trong đôi mắt kia đã không thấy nữa, chỉ còn lại sự dịu dàng như nước, lệ chỉ* nhỏ nhỏ dưới mí mắt càng làm cho cô thêm nhu nhược khiến người khác phải thương tiếc.

(*) nốt ruồi nước mắt, những nốt ruồi bên dưới mắt giống như giọt lệ đang rơi nên người ta thường nói đó là nốt ruồi nước mắt, những ai có nốt ruồi như vậy thường sẽ rơi nước mắt rất nhiều.

“Hôm nay không cần hoa oải hương.” Anh ta đứng trước chậu hoa dạ hương lan xanh, “Gói lại hoa này cho tôi đi!”

Uông Ninh Hi đang loay hoay với hoa oải hương liền cứng ngắc đứng tại chỗ, cô quay đầu nhìn Phương Văn Chính, trong đôi mắt kia chợt hiện lên ánh sáng tinh tường, mang theo sự thắc mắc, kinh ngạc còn thấp thoáng không yên. Hoa oải hương chính là ẩn dụ bọn họ bình an vô sự.

Uông Ninh Hi để lại hoa oải hương vào trong bình, cô đi đến bên cạnh anh ta, bó lại hoa dạ hương lan, “Vây, vẫn còn mất ngủ thì nên đi khám bác sĩ càng sớm càng tốt, hoa oải hương không tốt cho lắm.”

Phương Văn Chính xoay người trông thấy nhân viên cửa tiệm đi ra ngoài, đưa một lẵng hoa ột người khách hàng quen ở bên ngoài, anh ta liền đến gần giả vờ lựa chọn cành hoa, hạ giọng dặn dò bên tai cô, “Thieu Chấn Minh của hội Thanh Sơn dự định rửa tay, bây giờ bên trong nội bộ của bọn họ khá hỗn loạn, trong khoảng thời gian này sẽ không yên ổn, cô hãy cố gắng cách xa Thieu Duật Thần một chút để tránh hại cá trong chậu (ý là làm hại người vô tội).”

Bàn tay Uông Ninh Hi đang bó hoa dừng lại một lát, sau đó cô tiếp tục bận rộn, “Ruy băng cũng dùng màu xanh được không?”

“Tuỳ cô.” Anh ta cười nhạt, ngoảnh đầu lại thì thấy Tiểu Hồng cầm ba tờ tiền giấy đi vào, “Chị Ninh Hi, em vừa bán một lẵng hoa lớn, bác sĩ Thieu thật là có lòng, nói là tặng cho người bệnh.”

Uông Ninh Hi đưa tay nhận tiền, cô cất vào trong túi như không có việc gì. Sắc mặt Phương Văn Chính lạnh nhạt, anh ta quay đầu nhìn bên ngoài.

“Đừng nhìn, đó là trợ lý của Thieu Duật Thần.” Bó hoa xong, cô cầm lấy giấy gói cuối cùng sửa sang lại một chút, “Dạ hương lan xanh tượng trưng cho lòng trung thành và tình yêu, Phương cảnh quan yêu đương à? Tuy nhiên con gái vẫn thích hoa hồng hơn.”

Uông Ninh Hi giơ bó hoa lên trước mặt anh ta, Phương Văn Chính chỉ im lặng đứng nhìn, sau đó anh ta ngẩng đầu quan sát người con gái ở phía trước, “Tặng cho Ninh Hi được không?”

Uông Ninh Hi sững sờ tại chỗ, anh ta gọi mình là Ninh Hi, còn muốn tặng dạ hương lan ỉnh, cô hơi ngơ ngác, tuy rằng Tiểu Hồng luôn trêu ghẹo cô nói cảnh sát Phương mượn cơ mua hoa là cố ý tiếp cận lấy lòng cô, thế nhưng cô không trả lời về vấn đề đó, cô biết giữa bọn họ có một bí mật.

Cô xấu hổ cười, “Cảnh sát Phương thật là biết nói giỡn.”

Phương Văn Chính cũng có phần lúng túng, anh ta nhận hoa, “Nếu tôi tặng cho cô, cô còn không tháo ra mà bán lại sao?” Anh ta lấy ví ra, “Bao nhiêu tiền?”

“Tổng cộng là 106 đồng, anh là khách quen, tôi tính cho anh 100 đồng thôi.”

Phương Văn Chính gật đầu, không khách khí liền đưa ra 100 đồng, sau đó anh ta xoay người bước đi.

Uông Ninh Hi thu lại nụ cười trên khuôn mặt, ngồi trên ghế dựa, cô biết mình là một phiên toái, lúc trước Tưởng Thiệu Dương không mắc lưới, cô nên một mình chịu trách nhiệm về mọi hành động đối với người khác.

Thieu Duật Thần giải phẫu xong trở về văn phòng thì thấy lẵng hoa lớn ở trên bàn, anh nhếch miệng cười, rồi đi vào phòng thay quần áo đổi bộ đồ phẫu thuật, hôm nay anh mặc áo sơmi đen, quần tây đen, khoác

lên chiếc áo choàng bác sĩ màu trắng, đặc biệt có tinh thần. Anh đi tới, cầm lấy tấm thẻ trên lồng hoa, anh nhú mày một chút rồi kéo cửa đi ra ngoài, “Lily, tại sao Ông tiểu thư không viết lên tấm thẻ?”

“Ông tiểu thư đang bận rộn, tôi chờ rất lâu, cũng sợ ở đây có việc...” Người trợ lý có phần sợ hãi, thanh âm nói chuyện ngày càng nhỏ.

Thiệu Duật Thần còn chưa nổi giận thì chợt nghe có tiếng cười to ha ha ở phía sau, không đúng, là tiếng cười nhạo mới phải, anh quay đầu lại thì thấy Hứa Tấn Dật đang khoanh tay dựa trên cửa văn phòng của mình cười đến mức không dừng lại được. Anh trừng mắt nhìn người trợ lý nhỏ bé làm việc không tốt rồi xoay người vào văn phòng.

Hứa Tấn Dật nhìn lồng hoa trên bàn, còn đoạt lấy tấm thẻ ở trong tay Thiệu Duật Thần, “Chắc chắn, chúc sớm ngày bình phục!” Anh ta đọc lớn tiếng, sau đó tiến đến trước mặt anh, “Hoá ra là có cậu ngọc tương tư cửa tiệm kia. Ha ha!” Anh ta cười lên.

Thiệu Duật Thần không để ý tới anh ta, anh tự mình xoa cằm, dường như có chút dăm chiêu, “Bây giờ cũng đã hơn một năm, tôi đeo bám dai dẳng như thế, anh nói xem tôi chưa đủ sức hấp dẫn à?”

“Ai nói cậu không có sức hấp dẫn hả, nữ bác sĩ và y tá trong bệnh viện chúng ta hận không thể nhìn thấy cậu khoả thân, nhưng cậu lại vừa ý cô nàng bán hoa kia, vừa nhìn người phụ nữ đó thì đã thấy bộ dạng khốn khổ, dưới con mắt còn có một nốt ruồi, lệ chí a, đến lúc đó cô ta khóc chết cậu!”

“Sao anh lại có giọng điệu giống chị hai tôi thế? Lệ chí thì sao, tôi thích vậy.” Anh ngẩng đầu híp mắt nhìn anh ta.

Hứa Tấn Dật mặc kệ, tiếp tục thuyết phục, “Cậu đừng nghĩ nữa, người trong nhà đã tìm những đối tượng xuất sắc cho cậu. Nếu cậu muốn một gia đình nhỏ, Uyển Thanh cũng không tệ.”

“Gia đình Uyển Thanh mà nhỏ ư?” Thiệu Duật Thần cười ra tiếng, “Trong gia đình tôi Uyển Thanh là đứa con gái nuôi được yêu thương nhất, hơn nữa, cô ấy là em gái của tôi, đầu óc anh bị nước vào sao, ghép đôi bừa bãi.”

“Lại nói, bằng cấp của cô ta cũng không được à, chưa tốt nghiệp khoa chính quy, chưa tốt nghiệp đấy, anh bạn, đây không phải là văn hoá đâu.” Anh ta nói xong thì ngồi trên bàn lật xem ca bệnh của anh, bộ dáng rất nhàm chán, hoàn toàn không nhìn thấy đôi mắt của Thiệu Duật Thần đã thu hẹp lại.

Hứa Tấn Dật ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của anh thì lập tức từ trên bàn nhảy xuống, anh ta chuẩn bị chạy trốn, nhưng Thiệu Duật Thần nắm được cổ tay của anh ta, vặn ngược hai cánh tay của anh ta bắt chéo sau lưng dùng đầu gối giữ lại, Hứa Tấn Dật lảo đảo hai bước về phía trước rồi nằm bò trên bàn. Thiệu Duật Thần nghiêng phần trên cơ thể xuống, đè trên người anh ta, trong một vài giây ra sức anh đã khắc chế anh ta.

“A a, ô!” Hứa Tấn Dật kêu gào, “Anh hùng tha mạng, là chị hai cậu bảo tôi đến thuyết phục, là người nhà cậu điều tra cô ta, chuyện này thật không liên quan đến tôi, cậu nhẹ tay một chút, tôi biết võ công cậu cao cường, tha tôi đi.”

Thiệu Dật Thuần buông tay ra, phúi phúi áo choàng bác sĩ của mình, anh nhìn thấy Hứa Tấn Dật xoa cổ tay đau đớn của mình, anh ta hướng về anh oán trách, “Tôi chỉ dựa vào bàn tay này để kiếm sống, cậu thấy ba cậu được giải phẫu xong thì qua cầu rút ván. Có bản lĩnh thì cậu đem người phụ nữ kia trối lại rồi trực tiếp cưỡng ép cô ta trên bàn, tôi nghe nói cô ta vẫn là vận động viên võ thuật, không biết cậu có thể hay không chứ.” Anh ta nghiêng đầu nhìn anh, cười ranh mãnh.

Thiệu Duật Thần nhìn anh ta một lúc, sau đó anh nhú mày, đi ra mở cửa, hạ lệnh đuổi khách. Hứa Tấn Dật lăm lăm nói hai tiếng, hai tay dút vào trong túi áo bác sĩ, mới vừa đi tới cửa, cánh cửa liền đóng lại cái ầm, Thiệu Duật Thần bóp cổ anh ta rồi đặt trên tường, động tác lưu loát liền mạch, “Gần đây chị hai tôi thu thập anh, da anh liền ngứa có phải không, nếu anh còn dám đến xem nào nhiệt thuyết phục tôi, tôi liền đem chuyện anh bị một bà lão cường hôn báo cho Thiệu Duật Văn, anh đoán xem chị ấy sẽ làm gì?” Anh híp mắt, nhếch khoé miệng cười, gương mặt anh tuần có chút quỷ quái. Cả khuôn mặt Hứa Tấn Dật đỏ ửng vì ngột ngạt, đôi mắt như muốn lòi ra, thở hổn hển, hai tay anh ta cầm lấy cổ tay của Thiệu Duật Thần, muốn phản kháng một chút nhưng anh ta bị bóp cổ quá chặt chẽ.

“Trước tiên.....trước tiên.....hãy hiếp sau đó.....giết chết!”

Thiệu Duật Thần dường như rất hài lòng với câu trả lời này, anh từ từ buông tay ra đút vào trong túi áo, rồi nhìn người nọ ở đó ho khan không ngừng.

“Thật là bạo lực!” Không khí trở lại bình thường, Hứa Tấn Đạt phàn nàn một tiếng, vừa mở cửa ra họ liền cảm giác cả toà nhà đều chấn động, một tiếng nổ làm cho hai người ù tai, cùng lúc vang lên thanh âm của những người khác thét lên ở bên tai, chưa kịp hoàn hồn thì lại có một tiếng động lớn vang lên, không ngờ đó là âm thanh của những mảnh kính vỡ.

Luồng không khí mạnh mẽ kéo tới, Uông Ninh Hi đưa tay ôm cậu bé mua hoa ở bên cạnh, theo tình thế mà phủ phục xuống đất, cô ôm chặt che chở cho cậu bé ở dưới thân mình, cô chỉ cảm thấy phía sau lưng có cái gì đó nện xuống rất đau đớn, lỗ tai ong ong hoàn toàn không nghe được âm thanh khác. Giàn hoa rơi xuống, bình hoa bằng nhựa và hoa tươi phủ trên thân thể cô.

Hình ảnh vừa rồi lướt nhanh trong đầu của Uông Ninh Hi, cậu bé này bước xuống từ chiếc xe Bentley đậu ở con đường đối diện, cậu bé nói là mua một bó hoa tươi cho ông nội đang nằm viện, lúc cô đang bó hoa thì chiếc xe kia liền nổ tung.

Uông Ninh Hi cảm thấy cả người đau đớn, cô muốn động dậy cũng không được, phía sau lưng thực trầm như bị cái gì đó đè nặng, đứa nhỏ ở dưới thân nhúc nhích không ngừng, cậu bé phát ra thanh âm yếu ớt, trong lòng cô thở dài một hơi, may mà đứa bé không sao. Uông Ninh Hi dùng hết sức lực nới lỏng cánh tay của mình, cô sợ đè lên người đứa nhỏ sẽ làm cho cậu bé ngột ngạt. Cô từ từ trở người, thân thể lăn sang một bên, cậu bé ở trong lòng ngực mình ngồi dậy, nhìn phía đối diện, không có một chút âm thanh.

Cái cổ của Uông Ninh Hi đau ghê gớm, cô gắng gượng xoay người qua, nhìn thấy chiếc xe kia đã nổ tung đang cháy hừng hực trong biển lửa, cô dùng sức nâng cánh tay lên, đưa tay che đôi mắt của đứa nhỏ, ở đó hẳn là người thân của cậu bé, trong mắt cô không nhận được mà ước ướn. Đứa nhỏ không hề phản kháng, lại vươn hai cánh tay của mình giữ cô thật chặt.

“Tiểu Hồng! Tiểu Hồng! Cứu mạng a!” Uông Ninh Hi lớn tiếng hô lên, Tiểu Hồng đã nằm ngay cửa, dưới thân chảy ra nhiều máu, Ninh Hi có linh cảm không tốt, nhưng bản thân cô làm thế nào cũng không động dậy được, cả người đau đớn dữ dội.

Nơi này đối diện với bệnh viện, tiếng báo động của xe cứu thương gào thét bên tai, người đầu tiên chạy ào đến là Thiệu Duật Thần. Khi nghe thấy tiếng nổ mạnh thật lớn, từ cửa sổ anh nhìn về phía bên ngoài, phương hướng là cửa tiệm bán hoa Thanh Thanh, anh liền tung cửa chạy ra.

Anh đá văng mấy cục đá và một số đồ vật linh tinh ở bên người cô, anh dời đi nửa cửa xe đang nằm trên đùi cô, “Ninh Hi, em có sao không?” Anh ngồi xổm xuống kiểm tra cho Ninh Hi, phát hiện đứa nhỏ bên cạnh, anh nhìn cậu bé với con mắt kinh ngạc, miệng thốt ra một cái tên hết sức khó khăn, “Cẩm Nhiên?” Anh chậm rãi xoay người quay đầu nhìn chiếc xe bị nổ kia, trong khoảnh khắc đôi mắt anh đỏ bừng. Thiệu Duật Thần đứng lên, sắc mặt xơ xác tiêu điều hơi dọa người, anh lấy điện thoại bấm một dãy số, “Chính Đông, anh cả và chị dâu của tôi ở đâu?”

Nghe điện thoại, sắc mặt của anh ngày càng khó coi, cánh tay suy sụp buông xuống, bàn tay cầm di động lại càng nắm chặt hơn, Uông Ninh Hi dường như cảm giác trên người anh phát ra một nỗi đau buồn và phần nộ, cô có chút hoang mang. Cô nghĩ lại, nhớ tới lời Phương Văn Chính đã nói, cô chỉ cảm thấy cả người chấn động.

Thiệu Duật Thần ngồi xổm xuống, kéo tay của Uông Ninh Hi đang che mắt đứa nhỏ, anh nhìn thấy đôi mắt trong suốt sáng ngời của cậu bé, trái tim anh đau đớn như bị roi da quất vào, anh đưa tay xoa tóc cậu bé, thanh âm rất nhẹ nhàng mềm mỏng, “Cẩm Nhiên, đi cùng chú ba được không?” Thanh âm của anh nghẹn ngào.

Nhưng đứa bé kia không lên tiếng, chỉ nhìn Thiệu Duật Thần như vậy, bàn tay lại ôm chặt cánh tay của Uông Ninh Hi.

Thiệu Duật Thần nhìn thoáng qua Uông Ninh Hi ở bên cạnh đang đau đớn, đôi mắt cô ngấn nước mắt, sắc mặt buồn bã, khuôn mặt cô kề sát khuôn mặt cậu bé, “Ngoan, đi phải trị thương, khi đi khoẻ lại sẽ đến gặp

cháu.”

Đứa bé vẫn không buông tay, ánh mắt nhìn cô chăm chú. Ông Ninh Hi cảm thấy rất đau đầu, Tiểu Hồng đã được bác sĩ đưa đi, bây giờ có mấy người mặc áo choàng trắng đang chờ ở cửa, cô thực sự cần phải nhanh chóng gặp bác sĩ, chân của cô hình như không thể cử động. Cô vuốt mặt cậu bé, sau đó kéo một bàn tay nhỏ bé của cậu bé ra, “Chúng ta ngoéo tay, di nói sẽ giữ lời.”

Đứa nhỏ buông tay ra nhưng đôi mắt không rời khỏi gương mặt cô. Thiệu Duật Thần ôm lấy cậu bé, vừa muốn đi thì Ông Ninh Hi chìa tay nắm một góc áo choàng trắng của anh, Thiệu Duật Thần cúi đầu nhìn cô, anh nhú mày, bộ dáng của cô có phần yếu ớt, từ đỉnh đầu có máu chảy ra.

“Anh xin lỗi, em đừng cử động, có thể sẽ gây xương, sẽ có bác sĩ khác đến giúp em.” Thanh âm của anh rất trầm thấp, xảy ra chuyện lớn như vậy, anh không còn lòng dạ nào chăm sóc cô.

Ông Ninh Hi không buông tay, cũng không nói chuyện, cô không còn sức để nói.

“Tam thiếu!” Một thanh âm vang lên bên tai, là người của Thiệu gia, ngay sau đó có âm thanh gào thét của xe cảnh sát. Ông Ninh Hi buông tay ra, cô mệt mỏi ngã trên mặt đất. Cô biết rất nhiều hành động ám sát sẽ có người âm thầm theo dõi, một khi kết quả của hành động không tốt thì sẽ dùng kế hoạch dự bị, ai cũng không biết được ở bên ngoài có tay súng bắn tỉa hay là cái gì khác không.

“Chính Đông, bảo vệ đứa nhỏ thật tốt, bên ngoài không an toàn.” Thiệu Duật Thần giao cậu bé cho người nọ, anh nghiêm chỉ dặn dò một câu.

Ông Ninh Hi thả lỏng người, hoá ra anh biết đề phòng. Cô nằm trên mặt đất nhìn anh, từ góc nhìn này Thiệu Duật Thần đặc biệt cao, cô thấy anh cởi áo choàng bác sĩ của mình để lại bên cạnh cô, anh một thân quần áo đen tiêu sái bước đi.

Đoàn Dịch Lâm đứng trước cửa sổ của toà nhà cao tầng gần đó, vừa hút thuốc vừa dùng kính viễn vọng nhìn tình hình tại hiện trường. Bên cạnh hắn là người phụ nữ tóc đỏ mang theo một khẩu súng trường với hệ thống kính ngắm hồng ngoại, đang ngắm về phía hiện trường. Nhìn thấy đứa nhỏ Thiệu Cẩm Nhiên kia được ôm ra toàn vẹn không tổn thương gì cả, Đoàn Dịch Lâm có phần tức giận, nhờ có phải nhờ tận gốc, điều này hắn rõ ràng nhất, hắn có chút tò mò, rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy, khoảng cách gần vụ nổ như thế lại có khả năng bảo toàn tốt cho đứa nhỏ.

“Anh thật sự quyết định buông tha à?” Người phụ nữ bên cạnh nói, ánh mắt không hề rời khỏi tầm ngắm, tay cũng không rời cò súng. Nhưng người đàn ông bên cạnh không lên tiếng, cô ta ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện khuôn mặt hắn có phần vận vẹo, điều thuốc trong tay đã bóp nát.

Lúc Ông Ninh Hi được đưa đi, Đoàn Dịch Lâm kinh động, cứ như vậy nhìn cô được đẩy vào xe cứu thương đưa đến bệnh viện. Hắn hung hăng vứt bỏ điều thuốc trong tay, cắn chặt răng, hắn rít qua kẽ răng vài chữ một cách hung tợn: “Đối Mặt Nhan, tôi nói rồi đừng để cho tôi gặp lại em.”

3. Chương 3: Đoàn Dịch Lâm

Lư Bội Nghiên ở bên cạnh ngáy ra một lúc, sau đó cô ta nhìn xuyên qua tầm ngắm, trong lòng đại khái đã hiểu chuyện, Đối Mặt Nhan, cái tên này không biết cô ta đã nghe qua bao nhiêu lần từ trong lời nói ngủ mơ của người đàn ông kia, cô ta cười hừ một tiếng, dùng một giọng điệu châm chọc mà chế nhạo hắn, “Anh nên nói với em, để vừa rồi em giúp anh giải quyết cô ta.” Lư Bội Nghiên đứng thẳng lưng, thu hồi khẩu súng, sau đó nhanh chóng gỡ từng link kiện ra cất vào trong hộp, tốc độ mau lẹ đến kinh người.

Đoàn Dịch Lâm đen mặt nghiêm nghị, trong ánh mắt hắn loé ra tia sắc bén. Lư Bội Nghiên biết tự mình nói sai, cô ta hậm hực nhún vai, nhắc cái hộp lên, im lặng đứng chờ chỉ thị của người đàn ông trước mắt.

“Xe đậu ở phía sau, đi xuống chờ tôi.” Nói xong Đoàn Dịch Lâm không hề liếc nhìn cô ta mà đi đến lối thoát hiểm. Lư Bội Nghiên đi theo sau hắn không hiểu nguyên do, cô ta nhìn thấy hắn từ cầu thang đi lên trên.

Cô ta đứng tại chỗ sững sờ trong chốc lát, tay cầm chiếc hộp đựng súng nắm càng chặt hơn, sắc mặt hồng hào biến thành tím ngắt, môi cũng bị cắn đến không còn màu máu. Vào thời điểm hấn hấp hối bị thương vì phỏng nặng, lúc hấn bị nhiễm trùng bởi cầy da chĩnh hình, khi hấn nghèo túng thất vọng, là chính cô ta theo bên cạnh hấn, vào thời điểm hấn dừng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng một lần nữa, là chính cô ta ở phía trước xông pha không màng khó khăn. Cô ta không biết Đới Mạt Nhan là loại phụ nữ gì, tại sao có thể khiến cho người đàn ông này trong ba năm qua trước sau vẫn kiên trì nhớ nhung trong lòng như thế. Hôm nay Lư Bội Nghiên chẳng qua lộ ra một bộ mặt, hấn lại đối xử lạnh lùng với cô ta như vậy, mấy năm nay cô ta bất chấp gian nguy, ở dưới thân hầu hạ hấn, rốt cuộc coi như là cái gì?

Lư Bội Nghiên liếc xéo bóng dáng kia, trong đôi mắt dần dần tích tụ những giọt nước mắt, cô ta hít một hơi thật sâu rồi quay đầu chạy xuống.

Đoàn Dịch Lâm đi thẳng lên tầng cao nhất, tầm nhìn ở nơi này rất tốt, có thể xem được toàn cảnh của cả bệnh viện, có bốn toà nhà, toà thứ nhất là phòng khám bệnh, bên cạnh hai toà nhà nằm viện còn có phòng khám bệnh truyền nhiễm độc lập. Ngoại trừ toà nhà của phòng khám bệnh truyền nhiễm, mặt khác ba toà nhà còn lại đều xây dựng thông đạo nối liền, phòng bệnh phía nam hướng mặt trời cũng có ban công không che dầy, đối với hấn đây là địa hình rất tốt. Đoàn Dịch Lâm buong ống nhòm, nhìn không được mà nhếch khoé miệng, nếu để lão già Thiệu Chấn Minh kia thoát khỏi bom thì không có lý do gì để hấn sống thêm qua đêm nay.

Đoàn Dịch Lâm từ trên lầu đi xuống, đeo kính râm rồi đội nón bảo hộ, trong tay hấn còn cầm một bản vẽ, bộ dáng có phần giống người giám sát thi công, hấn ta đi đến chiếc xe Mercedes-Benz ở trước mặt, vừa mở cửa xe vừa cẩn thận nhìn khắp nơi, sau đó mới ngồi vào trong.

“Gỡ bỏ tóc đỏ của em đi!” Hấn nhìn thoáng qua Lư Bội Nghiên, nói một cách thiếu kiên nhẫn, sau đó hấn cởi nón bảo hộ của mình ra, tiện tay ném vào ghế sau.

Lư Bội Nghiên mặc kệ, ngón tay cô ta quần lộn tóc đỏ thờ ơ, miệng nhai kẹo cao su không nói gì.

Đoàn Dịch Lâm nhìn cô ta một lúc, hấn thở dài một hơi, đưa tay cởi bỏ bộ tóc giả của cô ta rồi ném ra ghế sau, “Bình thường một chút, chúng ta đi vào bệnh viện.” Giọng điệu của hấn đã dịu lại, hấn không có lý do gì để nổi giận với cô ta.

Lư Bội Nghiên chợt quay đầu nhìn hấn, cô ta hoàn toàn không lẫn tránh ánh mắt của hấn lúc này có chút nóng nhưng chịu đựng, “Đới Mạt Nhan kia rốt cuộc là ai mà làm cho anh mất hồn mất vía, tình nhân cũ?” Giọng điệu của cô ta có phần khiêu khích, “Lúc anh tàn phế, cô ta chạy đi lấy chồng à?” Cô ta quay đầu phun kẹo cao su ra ngoài cửa sổ, ngoảnh đầu lại thì thấy Đoàn Dịch Lâm, đôi mắt kia như là thèm khát máu tươi, bắn ra tia phần nộ, Lư Bội Nghiên rung mình một cái vừa muốn nói gì đó thì đã bị một bàn tay to nắm lấy cổ mình, cô ta nhú mày, đau đớn dữ dội, thế nhưng cô ta quật cường không rên lên tiếng nào.

“Lư Bội Nghiên, đừng ý vào tôi cưng chiều em, tất cả những gì tôi có thể nói, người đàn bà kia là kẻ thù của tôi, hiểu không? Kẻ thù không đội trời chung!” Từng chữ rít qua kẽ răng một cách hung tợn, sức lực trên tay hấn càng lúc càng mạnh, Lư Bội Nghiên không còn sức giãy dụa, cô ta đau đến mức chảy ra nước mắt, từ hai má chảy xuống ngón tay của Đoàn Dịch Lâm. Cảm xúc lạnh lẽo dường như đưa hấn trở về đêm hôm đó...

“Không được nhúc nhích, tôi là cảnh sát!” Mạt Nhan của hấn dùng súng chĩa vào mi tâm của hấn, lời nói không có một chút ầm áp. Hấn nằm mơ cũng không có nghĩ tới cô gái nhỏ có nụ cười quyến rũ kia cùng đánh cuộc với mình cầm cược 300 ngày nếu thua thì tùy hấn xử trí, lại có thể dùng họng súng lạnh như băng nhắm vào hấn.

“Thiếu Dương, tự thú đi, cảnh sát không có bao nhiêu chứng cứ phạm tội của anh, tội anh cũng không đáng phải chết, đừng hại người nữa.” Cô gần như là cầu xin hấn, hấn mỉm cười, đưa tay lau nước mắt trên cằm của cô rồi nếm trong miệng, vị chất như vậy, tình yêu của hấn đã đưa cô ra khỏi trò chơi nguy hiểm này, nhưng hấn lại đánh mất đại ca và tổ chức của mình.

Khi đó Tướng Thiếu Dương mặc kệ họng súng của cô mà xoay người bước đi, hấn chợt nghe thấy Đới Mạt Nhan gọi to ở phía sau, “Tướng Thiếu Dương, anh đi một bước nữa, tôi sẽ nổ súng.”

Hắn dừng một chút nhưng không quay đầu, hắn đang đánh cuộc với số phận, hắn đánh cuộc với tình yêu và sự trả giá của hắn không phải uổng phí, hắn đánh cuộc Đới Mạt Nhan không nở xuống tay, hắn cười có chút tự giễu, đôi mắt bất giác đỏ ngầu, nếu cô thật sự nổ súng, dù sao hắn cũng dễ chịu khi chết trong tay cảnh sát. Tự thú? Đới Mạt Nhan cô vẫn còn ngây thơ, tất cả tiền bất chính trong bang Hưng Long đều qua tay hắn rửa sạch, cũng vận chuyển không ít hàng lậu, chạm qua bao nhiêu thuốc phiện, những thứ đó khiến cho hắn chết đủ một trăm lần.

Hắn không hề do dự, một tay chống hàng rào bảo vệ rồi nhẹ nhàng nhảy qua, hắn xoay người nhìn Đới Mạt Nhan đang giơ súng nhìn hắn, cô cắn chặt môi mình, trong mắt loé ra giọt nước sáng lấp lánh khiến cho Tưởng Thiệu Dương biết được hắn đã thắng cuộc.

“Em không bắn chết tôi, như vậy, Đới Mạt Nhan em sẽ không muốn để tôi gặp lại em, bởi vì tôi sẽ cho em sống không bằng chết!”

...

Lư Bội Nghiên đau đến mức không chịu được, cô ta rút cuộc buông tha sự quật cường của mình, nhú mào rên rỉ một tiếng, sức lực trên tay của Đoàn Dịch Lâm thu lại, nhưng hắn không buông tay ra, đổi lại như là đang vuốt ve, hắn cúi xuống vươn đầu lưỡi liếm tất cả nước mắt trên mu bàn tay.

Lư Bội Nghiên hoảng hốt, ánh mắt hung ác nham hiểm của hắn gần như trong chớp mắt được thay thế bằng nỗi buồn và đau thương khiến cho người ta đau lòng, cô ta chưa kịp phản ứng thì đôi môi nóng như lửa đã đè xuống, mang theo điên cuồng mà cướp đoạt làm cho Lư Bội Nghiên không thể chống đỡ. Cô ta dùng sức đẩy mạnh, nhưng đổi lại là sự xâm lấn ngày càng dã man, cho đến khi trong miệng tràn đầy mùi vị ngọt ngào của máu hắn mới lưu luyến tách ra.

Nhìn thấy Đoàn Dịch Lâm, Lư Bội Nghiên bị dọa nhảy dựng lên, đôi mắt hắn ứ máu, hơi nước mù mịt, cô ta thật sự cho rằng mình đã nhìn lầm rồi, người đàn ông tàn nhẫn tuyệt tình này lại còn có nước trong đôi mắt.

Đoàn Dịch Lâm vươn tay, dừng ở giữa không trung một chút rồi dừng lại trên khuôn mặt trắng nõn của Lư Bội Nghiên, ngón tay thô ráp lau đi nước mắt trên mặt, hắn không ngừng lưu luyến dưới mí mắt phải của cô ta, vuốt ve, vỗ về như thứ đồ yêu thích, Lư Bội Nghiên mềm lòng, nhìn hắn có chút thẹn thùng, “Dịch Lâm, em xin lỗi.”

“Em sẽ không phản bội tôi phải không?” Thanh âm hắn bỗng nhiên lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén nhìn cô ta.

Lư Bội Nghiên chưa bao giờ quen biết một Đoàn Dịch Lâm khác thường như vậy, cô ta ngỡ ngàng nhìn hắn, thể nhưng quên trả lời.

“Nói!” Hắn gào thét lớn tiếng.

“Anh điên rồi!” Lư Bội Nghiên cũng không nhường bước, “Anh rốt cuộc làm sao vậy?” Cô ta cao giọng.

Đoàn Dịch Lâm sững sờ một chút, hắn ngồi thẳng lại trên ghế phụ, rồi cúi đầu sửa sang áo sơ mi của mình một chút, lúc ngẩng đầu hắn thay đổi lại vẻ mặt hững hờ, lạnh lùng không có ấm áp, “Em ngồi ở phía sau!” Thanh âm hắn rất nhạt nhẽo, không có ý thương lượng.

Lư Bội Nghiên không theo kịp tiết tấu của hắn, cô ta ngây ngốc nhìn hắn.

“Đoạn đường phía trước chắc chắn đã bị phong tỏa, chúng ta phải nhanh chóng diệt trừ Thiệu Chấn Minh, thời gian càng dài bọn họ càng chuẩn bị đầy đủ.” Hắn nghiêng người, đóng lại tất cả cửa kính xe, sau đó hướng về ghế xe lấy ra một cái va li có mật mã, mở ra bên trong là một khẩu súng và ống giảm thanh. Hắn ta vừa lắp ráp súng vừa liếc mắt nhìn Lư Bội Nghiên, “Tự em nghĩ cách giả thành người bệnh nặng.” Nói xong hắn ném khẩu súng cho cô ta, “Lúc vào trong hành sự tùy theo hoàn cảnh, phòng bệnh hướng về phía mặt trời có một ban công không che dẫy, ở tầng 12 của ba toà nhà có thông đạo nối liền, Thiệu Chấn Minh ở phòng bệnh VIP tầng 14, an toàn là quan trọng nhất, đừng miễn cưỡng, em mở điện thoại, tôi sẽ tiếp ứng.”

Lư Bội Nghiên gật đầu, thả ghế dựa ngã xuống, cô ta nhanh nhẹn đến phía sau, tùy tiện tìm thứ quần chiếc nón bảo hộ kia lên bụng mình, sau đó giấu khẩu súng ở bên trong, “Cải trang làm phụ nữ mang thai đi!”

Cô ta vỗ bụng mình, nhìn người đàn ông ở phía trước.

Đoàn Dịch Lâm cười mỉa, “Thật thông minh!” Sau đó hần nhanh nhẹn đổi sang vị trí người lái, khởi động xe chạy qua đường vòng.

“Ba tôi thế nào?” Giọng nói của Thiệu Duật Thần hơi khàn, đôi mắt đỏ bừng, sắc mặt cũng đặc biệt khó coi, cú đánh bất ngờ này khiến cho anh khó mà chống đỡ, ba mới vừa làm phẫu thuật tim càng không thể chịu đựng, ông trực tiếp bất tỉnh.

Nhìn thấy ba nằm trên giường bệnh vẫn hôn mê, anh im lặng suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu nhìn Hứa Tấn Dật, “Không thể ở nơi này, anh xem có cần thiết bị nào, lập tức làm một phòng bệnh tạm thời tại nhà, bệnh viện rất nguy hiểm.” Anh rất quen thuộc chỗ này, vì bảo đảm an toàn, các lối thoát hiểm và phòng cháy ở khắp mọi nơi, hơn nữa ba toà nhà lại có thông đạo nối liền, còn có đường ống thông gió, có rất nhiều chỗ ẩn nấp, con đường chạy trốn cũng quá nhiều, huống chi chỗ này vốn là nơi công công nhiều người lẫn lộn.

Hứa Tấn Dật có phần khó xử, “Tình trạng bây giờ của ông cụ không ổn định.” Anh ta gắt gao cau mày, cho dù ở trong bệnh viện thế này cũng không nhất định cam đoan bình an vô sự, huống chi còn muốn chuyển về nhà.

Thiệu Duật Thần cũng rất mâu thuẫn, làm thế nào cũng mạo hiểm, anh phải đưa ra một sự lựa chọn, anh nheo mắt nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời càng ngày càng tối sầm. Ngón tay anh gõ nhịp nhàn trên tay vịn giường bệnh, vẫn là dáng vẻ bình thản ung dung, anh quay đầu nhìn Hứa Tấn Dật, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Đi, lập tức đi! Dùng xe cứu thương, giả dạng làm người bệnh bình thường đổi bệnh viện.”

“Tại sao không điều người đến bảo vệ?” Bây giờ ở bên ngoài chỉ có một mình Văn Chính Đông, anh ta còn ôm một đứa nhỏ, Hứa Tấn Dật hơi khó hiểu.

Thiệu Duật Thần sờ trán, cười tự giễu, anh lập tức hít một hơi thật sâu, nhịn xuống nước mắt muốn chảy ra, “Tôi không biết mình có thể tin tưởng ai, Uyển Thanh sẽ lập tức qua đây, các người ngồi xe cứu thương cùng nhau trở về, hiện tại nơi an toàn nhất là trong nhà.” Lúc anh đang nói thì cửa phòng bệnh được mở ra, có một cô gái khí thế hiên ngang mạnh mẽ đến gần, mặc một bộ đồ màu đen, tóc cột cao lên, phối hợp với áo cánh dơi rộng thùng thình, lộ ra đường cong xinh đẹp giữa cổ và vai, cùng với xương quai xanh khêu gợi, đôi mắt cô ta sừng đỏ, sắc mặt vừa mới khóc xong, cô ta vừa đến nơi liền bổ nhào vào trong lòng của Thiệu Duật Thần, “Duật Thần, làm sao bây giờ?” Nói xong nghẹn ngào lại dang lên.

Hiện tại Thiệu Duật Thần không còn lời nói để an ủi bất cứ người nào, anh chỉ nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô ta rồi đẩy cô ta ra, “Em và Tấn Dật cùng nhau đưa ba về nhà, anh và Chính Đông sẽ lập tức mang Cẩm Nhiên trở về. Trên đường chú ý an toàn, ngoài ra...” Thiệu Duật Thần dừng lại suy nghĩ một chút, “Cho dù xảy ra chuyện gì, không đến vạn bất đắc dĩ thì đừng đả thương người!” Lòng mày anh nhăn nhó sít sao, Thiệu gia bọn họ không dễ dàng đi lên chính đạo, chuyện này hiển nhiên là do người của bang phái phản đối việc họ rửa tay mà lên kế hoạch, hoặc là cảnh báo, hoặc là dồn ép Thiệu gia đi vào khuôn khổ, hoặc là...muốn nhổ cỏ tận gốc, trực tiếp diệt trừ Thiệu gia để giành lấy địa vị. Thiệu Duật Thần ngửa mặt thở dài một hơi, đây là chuyện anh sợ nhất, anh luôn luôn không tham dự chuyện của bang hội, chị hai lại một lòng kinh doanh công ty cũng không liên quan đến bang hội, bây giờ anh cả vừa mất, ba lại hôn mê, nếu đi làm một bước thì chính là thăm hoạ diệt môn.

Đoàn Dịch Lâm chạy vòng hai đường giao lộ mới trở về, đến đoạn đường canh gác, quả nhiên hần bị cảnh sát chặn lại, Đoàn Dịch Lâm bày ra vẻ mặt lo lắng khi mở cửa kính xe, “Anh cảnh sát, vợ tôi sắp sinh rồi...”

Lư Bội Nghiên rất phối hợp rên rỉ đau đớn thật lớn tiếng ở bên trong, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, người cảnh sát trẻ vội vàng tìm người phụ trách, thương lượng một chút, rồi nhanh chóng cho họ đi qua. Đoàn Dịch Lâm vừa liên tục cảm ơn, trên mặt vừa lộ ra nụ cười quỷ dị.

Xe bắt đầu đi qua đường canh gác, Lư Bội Nghiên nhịn không được cười ra tiếng, nhìn thấy người phía trước vẫn lạnh nhạt, khuôn mặt của cô ta cũng vụt tắt nụ cười, “Cái ông chú Tứ kia cũng thật là quá trốn, chúng ta chỉ muốn một đường thông qua, cũng không phải không cho ông ta lợi ích, ông ta lại phải chúng ta làm nhiều việc như vậy.” Lư Bội Nghiên lấy thứ gì đó trong bụng ra, giấu khẩu súng sát người, “Không biết lão già kia thế nào, sớm muộn gì cũng sẽ giết chết ông ta.” Lư Bội Nghiên hiểu rõ người đàn ông lái xe

ở phía trước, dùng sự muốn trả thù để hình dung tuyệt đối không quá mức, chú Tứ vênh mặt hất hàm sai khiến bọn họ như thế, chuyện này Đoàn Dịch Lâm sẽ không quên.

Đoàn Dịch Lâm chỉ cười lạnh một tiếng, nếu không phải lần này muốn tìm một đường thông qua buôn lậu, hẳn thật không phát hiện được cơ hội tốt như vậy, ai mà không muốn hưởng thụ mạng lưới hàng hoá sạch sẽ, chẳng qua là có lúc đâm lao phải theo lao.

Hai người xuống xe nhưng không trực tiếp đi vào phòng bệnh, Lư Bội Nghiên lén ản núp trong phòng giặt quần áo thừa dịp không người mà trộm lấy hai chiếc áo choàng bác sĩ, hai người một trước một sau từ thông đạo dành cho viên chức vào bệnh viện, Lư Bội Nghiên đi phía trước tùy tiện vào một phòng bệnh bấm mấy tiếng chuông, phòng y tá nhất thời rối ren, Đoàn Dịch Lâm đi ngang qua thừa dịp hỗn loạn mà lấy đi mấy bản bệnh án, hai người tượng mô tượng dạng*, nghênh ngang đi vào thang máy. Một âm thanh vang lên “ting”, Mục Uyển Thanh và Hứa Tấn Dật đẩy Thiệu Chấn Minh từ thang máy khác đi ra, đi qua thông đạo của phòng điều trị gấp rồi đưa người lên xe cứu thương.

(*) giống khuôn mẫu giống hình dạng, rập khuôn hay bắt chước gì đó

Đoàn Dịch Lâm không lên tầng 14, hẳn đợi chờ ở tầng lầu có thông đạo nối liền của hai toà nhà nằm viện, chỗ này là nơi gần nhất, ngẩng đầu lên có thể thấy phòng VIP mà Thiệu Chấn Minh đang ở, bức tường kính lớn tạo thành một tầm nhìn rộng lớn, hẳn đeo Bluetooth nhỏ gọn vào trong lỗ tai, sau đó từ xa trông thấy Lư Bội Nghiên đi tới phòng bệnh kia, nhưng cô ta không đi vào, hẳn nhắm mắt nhú mày, quả nhiên nhanh chóng có tin tức, người đã đi mất, bọn họ lại vô huyệt.

Đoàn Dịch Lâm hung hăng nện nắm đấm trên cửa sổ, “shit”, hẳn mắng, lúc xoay người thì hẳn nhìn thấy trong phòng CT (chụp hình X quang) từ xa xa đang đẩy ra một giường bệnh, nằm trên đó không phải ai khác mà là Uông Ninh Hi.

Hắn bất chấp mình đang nói chuyện với Lư Bội Nghiên, đôi mắt hoàn toàn bị người nọ hấp dẫn, cô nhắm mắt lại, hơi nhú mày, không biết có phải do cô mặc đồ bệnh nhân mà thoát nhìn cô đặc biệt tiêu tụy, Đoàn Dịch Lâm cảm thấy trái tim co rút, hẳn lập tức xoay người, sắc mặt trở nên rất khó coi, hẳn vậy mà cảm thấy đau lòng vì người phụ nữ kia. Hắn ngẩng đầu, nhìn Lư Bội Nghiên đã đứng ở cửa sổ, cô ta cắn môi nhìn hẳn chăm chú. Đoàn Dịch Lâm cúi đầu không nhìn cô ta, chỉ thản nhiên nói một câu, “Rút lui thôi!”

Lư Bội Nghiên không lập tức đi xuống, cô ta đang chờ thang máy, bấm tất cả các tầng trong thang máy, cô ta chính là muốn nhìn xem người phụ nữ có thể làm cho ánh mắt của Đoàn Dịch Lâm đuổi theo, rốt cuộc là có bộ dáng gì.

Thang máy đi lên, khi chiếc giường bệnh có bánh xe đi qua trước mặt cô ta, Lư Bội Nghiên đột nhiên ghen ghét dữ dội, sắc mặt tái nhợt kia làm cho nốt lè chí ở dưới mí mắt phải của cô ta trở nên nổi bật. Ngón tay thô ráp của Lư Bội Nghiên sờ soạng dưới mí mắt đang có cảm giác ngứa ngáy, tâm trí cô ta trở lại, hơi thở của cô ta như bị mắc nghẹn trong lồng ngực, ngọt ngào đến không thở nổi. Cô ta bỗng nhiên xoay người, nhìn thấy chiếc giường đang được đẩy đi kia, từ khe hở giữa hai người bác sĩ thực tập cô ta nhớ kỹ nội dung của tấm thẻ ở đầu giường: Uông Ninh Hi, phòng bệnh 1425.

4. Chương 4: Cờ Vải

Uông Ninh Hi được đẩy vào phòng bệnh không lâu sau thì cảnh sát đến, cô là người duy nhất vẫn sống sót và có ý thức tỉnh táo, lấy khẩu cung là chuyện đương nhiên. Đỉnh đầu cô vẫn ong ong như trước, lần này tới lần khác cô kiên nhẫn trả lời một số câu hỏi không quan trọng.

“Uông tiểu thư, cô quen biết với bác sĩ Thiệu Duật Thần không?” Vị cảnh sát dẫn đầu sau khi hỏi xong tình hình vụ nổ liền hỏi một câu.

Uông Ninh Hi cảnh giác, sắc mặt cô trắng bệch, “Chuyện này có quan hệ đến vụ án sao?” Cô yếu ớt hỏi lại, “Bác sĩ Thiệu thường xuyên đến mua hoa ở cửa tiệm của tôi.”

“Chúng tôi cũng điều tra một số tin tức, biết được bác sĩ Thiệu theo đuổi Uông tiểu thư đã hơn một năm nay, mà vụ nổ đúng lúc lại xảy ra trước cửa tiệm của cô, chúng tôi cần phán đoán những sự việc này có liên quan với nhau hay không, ngoài ra bây giờ cô là nhân chứng quan trọng của vụ án, chúng tôi có thể sẽ tiến hành bảo vệ Uông tiểu thư. Đề nghị cô trong khoảng thời gian này ở lại bệnh viện, đừng đi loạn khắp nơi.”

Uông Ninh Hi cũng sợ một chút, sau đó cô chậm rãi gật đầu, có người bảo vệ đương nhiên là tốt, theo tình hình sức khoẻ trước mắt, nhiều bộ phận của tế bào mềm bị tổn thương, tuy rằng không phải là vết thương lớn, nhưng nếu thực sự có chuyện cô không hẳn đối phó được.

Cảnh sát đi rồi, Uông Ninh Hi chịu đựng đau đớn toàn thân mà từ từ nằm xuống, nhịp tim đập hơi mạnh, lúc nào cô cũng cảm thấy có chuyện giống như vậy sẽ xảy ra. Không biết có phải cuộc sống được an nhàn không mệt mỏi, bây giờ cô dường như không quen trải qua những việc như vậy, mà những việc đó từng là toàn bộ cuộc sống của cô. Uông Ninh Hi chậm rãi nhắm mắt lại, cô hy vọng có thể cắt đứt loại cảm giác bất an này, nhưng vẫn không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Khi Lư Bội Nghiên đi xuống thì Đoàn Dịch Lâm đang ngồi trong xe hút thuốc, thấy cô ta đến hẳn liền vứt bỏ điếu thuốc, khởi động xe, hẳn chau mày, không nhìn cô ta, “Người đàn bà kia, không được động vào cô ta.” Hẳn vừa lái xe vừa lạnh lùng quát ra một câu.

Cả người Lư Bội Nghiên cứng ngắc một chút, sau đó cô ta lấy ra hộp trang điểm, soi gương tô son môi rồi mím môi, hỏi hẳn như không có việc gì, “Người đàn bà nào?” Cô ta hơi khấn trương, cô ta sợ người đàn ông này, dường như mọi suy nghĩ của cô ta đều bị hẳn nhìn thấu. Trong lòng bàn tay Lư Bội Nghiên đổ mồ hôi, cô ta không ngừng cử động ngón tay của mình để giảm bớt sự căng thẳng lúc này.

“Hừ.” Bộ dáng cười bên ngoài nhưng bên trong thì không của hẳn thực làm cho người ta mê muội, ít nhất Lư Bội Nghiên không có sức chống cự đối với vẻ mặt này, “Đừng nhìn tôi, em còn chưa học được thủ đoạn trên đời dưới mắt người khác của tôi đâu, em tốt nhất ngoan ngoãn một chút.”

Lư Bội Nghiên ngồi thẳng người không thèm nhìn hẳn, trong lòng lại không có cảm xúc gì, nếu là trước đây, cô ta sẽ chứng kiến người nhân chứng nhất định phải bị diệt trừ, người đàn bà này rõ ràng là đặc biệt. Trực giác của phụ nữ luôn rất nhạy cảm, người tên là Uông Ninh Hi kia nhất định không đơn giản chỉ là kẻ thù như hẳn nói. Cô ta càng nghĩ càng không cam lòng, tia sáng của sự nham hiểm và tàn nhẫn dần dần tích tụ trong đôi mắt cô ta.

“Chúng ta lập tức đi gặp chú Tứ, đến lúc đó em thông minh một chút.” Hẳn chạy xe vào trong cổng của một khách sạn lớn, xuống xe rồi ném chìa khoá cho anh chàng ở bãi đậu xe, sau đó hẳn kéo Lư Bội Nghiên nghênh ngang đi vào.

Vào trong đại sảnh nhanh chóng có một người phụ nữ toàn thân mặc đồ đỏ sang đây tiếp đón bọn họ, việc này cũng đã hẹn trước. Bọn họ vào thang máy đến tầng cao nhất, nơi này là một căn phòng sang trọng, vào cửa, có mấy người đàn ông mặc đồ đen bao vây họ. Đoàn Dịch Lâm hiểu chuyện nên gật đầu, giơ hai tay lên, tùy ý để bọn người kia lục soát hai người họ. Bàn tay của một người mặc đồ đen vừa chạm lên người của Lư Bội Nghiên liền bị một tát tay lên mặt, đôi mắt Lư Bội Nghiên lộ ra một tia tàn nhẫn, cô ta còn chưa hả giận mà nhấc chân đá vào chỗ yếu của người nọ, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng thét thảm thiết, người nọ đã bay ra nằm sấp trên mặt đất.

Trong nháy mắt những người còn lại liền cầm họng súng tối đen nhắm vào hai người, không khí căng thẳng lập tức ngưng đọng.

“Bản cô nương tùy tiện để các người sờ sao?” Lư Bội Nghiên trừng mắt nhìn họ, cô ta không sợ bọn người đã chuẩn bị lên đạn sẵn sàng, Đoàn Dịch Lâm ở bên cạnh dù bận nhưng vẫn ung dung xem náo nhiệt, hẳn ngoảnh đầu nhếch khóe miệng cười khinh thường.

Có tiếng mở cửa phòng, một lão già mặc trang phục đời Đường toàn thân màu đen đi tới từ phòng trong, trên quần áo của ông ta thêu hình con rồng màu vàng trông rất chói mắt. Đoàn Dịch Lâm liếc nhìn một cái rồi lập tức mỉm cười, “Chú Tứ, cách tiếp khách của ông có chút đặc biệt đấy.”

Một người đồ đen ở bên cạnh nói nhỏ mấy câu vào bên tai chú Tứ, ông ta nhìn cô gái mặc đồ đỏ ở bên cạnh, “Cô làm đi, Lư tiểu thư sao có thể để ột thằng đàn ông động tay động chân soát người.” Nói xong ông ta bước đến bên cạnh Đoàn Dịch Lâm, “Kể dưới luôn không hiểu chuyện, Đoàn tiên sinh và Lư tiểu thư đừng

trách tội.” Ông ta cầm tẩu thuốc hút một ngụm khói, nhìn cô gái mặc đồ đồ soát người Lư Bội Nghiên xong ông ta mới né người nhường cho hai người vào phòng trong.

“Hôm nay hai vị thật sự nổi tiếng quá!” Chú Tứ cười to, mời hai người vào chỗ ngồi, “Đáng tiếc Thiệu Chấn Minh chưa chết, giao hẹn của chúng ta các người thật là vẫn chưa làm chu đáo.” Hắn gật đầu, dường như có chút dầm chiêu.

“Lão già kia đang hôn mê, bất tỉnh nhân sự và đã chết có gì khác biệt đâu, chú Tứ...” Lư Bội Nghiên hơi kích động, cô ta đứng lên lý luận, thế nhưng vệ sĩ ở trong phòng cũng lại gần.

Đoàn Dịch Lâm giữ chặt cô ta, Lư Bội Nghiên tức giận ngồi xuống.

“Chú Tứ đừng trách, Bội Nghiên từ trước đến giờ chưa từng lỡ tay.” Hắn dừng một chút, ngón tay gõ trên bàn không theo thứ tự, bầu không khí trong cả phòng giống như đông lại, “Chú Tứ, không bằng thế này, việc làm ăn tôi nhường cho ngài làm, chúng tôi đi theo chú Tứ, không biết chú Tứ có chịu thu nhận chúng tôi không.”

Lư Bội Nghiên quay đầu nhìn hắn một cách kinh ngạc, Đoàn Dịch Lâm nắm tay cô ta vô cùng thân thiết, lại âm thầm dùng sức nắm lấy. Lư Bội Nghiên nhận được tín hiệu nên miễn cưỡng mỉm cười, nhưng trong lòng cô ta đều là dấu chấm hỏi, cô ta biết Đoàn Dịch Lâm tuyệt đối không phải là người cam tâm làm kẻ dưới của người khác.

“Ồ?” Chú Tứ nhướng mày, trong mắt rõ ràng không tin tưởng, “Đoàn tiên sinh là người có năng lực và quyết tâm, tại sao lại muốn hạ mình làm việc cho lão hèn này?”

“Chim khôn chọn cây mà đậu, điều này không có gì là lạ, tôi thấy chú Tứ nắm giữ hội Thanh Sơn là tốt nhất.” Hắn nghiêng người đến gần nhỏ giọng nói.

Lời nhin nọt này quả nhiên rất phổ biến, chú Tứ cười cười, “Căn phòng này cũng không tệ lắm, hai vị đã vất vả, không bằng đêm nay hãy ở nơi này.”

“Chú Tứ khách khí, sau này gọi tôi A Lâm là được.” Hắn cười bốn cợt, “Chỉ cần chú Tứ thích, trong hai tháng hàng hoá có thể đóng thùng bắt đầu vận chuyển.”

“Ha ha.” Chú Tứ cười to, “A Lâm, tôi thích cậu rồi đấy.”

Đoàn Dịch Lâm cười, trong đầu đã bắt đầu tính toán kế hoạch lâu dài của mình, làm việc vất vả cho lão già bại hoại kia tuyệt đối không phải là chuyện Đoàn Dịch Lâm muốn. Chú Tứ lấy hoá đơn hàng đi rồi, Lư Bội Nghiên nhin không được hỏi, tại sao tự mình không làm lão đại mà làm trâu làm ngựa cho người khác, mấu chốt là lô hàng kia bị tổn thất, đến mấy ngàn vạn, cô ta thấy đau lòng.

Hắn cười to ra tiếng, kéo cánh tay của cô ta đưa cô ta đến cửa sổ, “Hãy nhìn thành phố này, có phải tốt hơn nhiều so với hang ổ nhỏ bé của chúng ta không, sau này chúng ta phải nắm giữ thế giới ngầm ở đây.” Hắn ép sát thân thể của cô ta lên cửa kính, bàn tay bắt đầu vuốt ve bắp đùi của cô ta.

Lư Bội Nghiên bắt lấy tay hắn, “Anh muốn để lão già này cầm quyền rồi sau đó cướp lấy?” Cô ta chậm rãi xoay người, mặt đối mặt với hắn, cô ta cười, từ từ cởi bỏ nút áo sơ mi của hắn, một bàn tay luôn vào trước ngực hắn dường như đang vẽ vẽ, dáng vẽ cô ta quyến rũ, “Anh thật là càng ngày càng tệ.”

Trên mặt Đoàn Dịch Lâm thu lại vẻ phóng túng, đôi mắt hắn mù mịt, trước đây người phụ nữ gọi là Đới Mạt Nhan kia cũng ôm Tưởng Thiếu Dương oán trách nói, “Anh thật là càng ngày càng tệ.” Hắn xoay người, hắn chán ghét bản thân mình, hắn cho rằng thứ tình yêu kia từ lâu đã bị thù hận thấu xương cắn nuốt, thế nhưng từ lúc thấy cô một lần nữa hôm nay, thời gian đã qua kia giống như lập tức trở về trong cuộc sống của hắn.

Lư Bội Nghiên dừng lại, nhìn thấy bộ dáng ảm đạm và vẻ mặt đau thương của hắn, một nỗi giận dữ vọt lên đỉnh đầu, cô ta dùng sức đẩy hắn ra, “Đoàn Dịch Lâm, anh không phải là đàn ông, em thật sự khinh thường anh, anh xứng đáng bị vứt bỏ, bị lừa gạt.” Cô ta liếc xéo nhìn hắn, muốn đi qua chỗ khác nhưng lại bị hắn kéo trở về, hắn đè chặt cô ta lên cửa kính, đưa tay giữ cổ của cô ta.

“Em lập lại lần nữa!” Hắn nổi giận, hắn ghét nhất bị người khác lừa gạt, ngay cả hai chữ lừa gạt hắn cũng không muốn nghe, “Em cho em là ai, em có thể nhìn thấu tôi sao?” Hắn cười khinh thường, “Em cho là lão

già kia có thể nắm giữ hội Thanh Sơn? Tôi nói cho em biết, Thiệu gia có người tài giỏi, hai mắt lão già kia đều là tiền mà không biết hoàn cảnh, chẳng qua ông ta chỉ là một quân cờ bị tôi đùa giỡn mà thôi.” Hấn buông tay ra, dùng ngón tay chỉ lên mũi cô ta, “Đừng đoán tâm tư của tôi, đến lúc đó em sẽ chịu không nổi.” Hấn lui một bước về phía sau, gài lại nút áo sơ mi của mình, sau đó hấn tiến lên sửa sang lại quần áo cho Lư Bội Nghiên một chút, “Hôm nay người đã mạo hiểm chuyển dời lão già kia đi trong vòng mười phút là đối thủ của chúng ta.”

Từ lúc biết mình vô hạn trong bệnh viện, Đoàn Dịch Lâm có một loại cảm giác khủng hoảng, thời gian ngắn như vậy, chuyện lớn như thế, bệnh tình lão già cũng nguy hiểm, vậy mà người đó có thể quyết đoán bình tĩnh và không để lại dấu vết, hấn sẽ ghi nhớ người kia.

Trên dưới Thiệu gia bây giờ là một bầu không khí trang nghiêm, tất cả gia sản có màu sắc tươi sáng đều bao trùm bởi lớp vải màu đen, chị hai Thiệu Duật Văn, lão tam Thiệu Duật Thần, còn có Mục Uyển Thanh ngồi ở trên sô pha lắng nghe luật sư tuyên đọc di chúc và hiệp định ủy thác quản lý.

“Thiệu Duật Thần tiên sinh, Thiệu Duật Quân khi còn sống có lập di chúc, đem tất cả tài sản cho anh thừa kế, đồng thời yêu cầu anh quản lý tiền quỹ trưởng thành mà Thiệu Duật Quân mở ra cho con trai Thiệu Cẩm Nhiên. Tài sản và quyền lợi của Thiệu Chấn Minh cũng do Thiệu Duật Thần tiên sinh tạm thời quản lý.”

Nhìn luật sư khép lại bản văn kiện, Thiệu Duật Thần có chút hoang mang. Anh đứng lên bắt tay với luật sư, sau đó xoay người, “Chính Đông, đưa luật sư đến phòng ngoài nghỉ ngơi một chút.”

Thiệu Duật Văn nhìn không được khóc thành tiếng, “Trong lúc quyết định, ba và anh cả đều đã chuẩn bị mọi việc.”

Thiệu Duật Thần ngồi trên sô pha không nói được một lời, hai mắt anh đỏ ngầu, sắc mặt ảm đạm, toàn thân toả ra hơi thở lạnh lẽo. Mục Uyển Thanh ngồi bên cạnh anh muốn nói nhưng lại không dám nói ra, cô ta nắm tay anh muốn an ủi anh.

Thiệu Duật Thần đứng dậy, rất tự nhiên rút tay mình ra, “Uyển Thanh, em lập tức đến ngân hàng Thụy Sĩ mở ra hai tài khoản, một cái là của chị anh, còn cái kia là của em, bây giờ đem doanh thu tiền mặt gửi vào trong hai tài khoản đó.”

Thiệu Duật Văn ngừng khóc, trừng mắt nhìn anh, “Duật Thần, em muốn làm gì?”

“Chị hai, tập đoàn Thiên Húc của Thiệu thị chúng ta là công ty trong sạch, anh cả qua đời, toàn quyền quản lý giao cho chị, em chỉ làm chủ tịch trên danh nghĩa, xảy ra chuyện gì thì em chịu trách nhiệm, mặt khác chuyện trong nhà từ giờ trở đi do em quyết định.” Anh đứng lên, xoay người nhìn căn nhà xa hoa rộng lớn này, hai tay nắm chặt, hiện tại anh là người đàn ông duy nhất trong nhà, vào lúc này anh nhất định phải đảm đương mọi chuyện.

Mục Uyển Thanh đứng lên, “Duật Thần, anh đừng mạo hiểm nữa, trước kia không phải chúng ta làm tốt lắm sao, căn bản không có người dám quản chúng ta, cũng không có năng lực nắm lấy nhược điểm để điều khiển chúng ta. Vì sao phải rửa tay, em không muốn anh gặp chuyện không may.” Cô ta khóc nức nở, nắm chặt cánh tay của anh.

Thiệu Duật Thần nhíu mày một chút, anh quay đầu híp mắt nhìn cô ta, “Uyển Thanh, em coi như là người nhà của chúng ta, chuyện này quan hệ đến danh dự trăm năm của gia tộc, ba và anh cả vì điều đó mà phải trả giá nhiều như vậy thậm chí giao phó cả mạng sống, anh không thể sản nghiệp này ở trong tay anh một lần nữa trầm vào vũng bùn.” Anh hất tay ra khỏi Mục Uyển Thanh.

“Chính Đông, anh và luật sư Lưu đến phòng sách của tôi, tôi cần ký một phần văn kiện.” Nói xong anh trực tiếp đi lên lầu.

Mục Uyển Thanh vẫn không hiểu rõ, khi mọi người nhắc tới Thiệu gia họ đều biết đó là lão đại của hắc đạo, mọi người đều sợ sệt nhường bước ba phần, bang hội tuy tiện làm vụ buôn bán riêng lẻ cũng đủ lợi nhuận trong mấy tháng làm việc của tập đoàn, tại sao phải rửa tay, muốn gió được gió muốn mưa được mưa không tốt sao? Nếu thật sự cắt đứt với hội Thanh Sơn hoặc là thật sự giải tán hội Thanh Sơn, cô ta còn có thể dùng vào việc gì, còn có thể dựa vào cái gì để sống trong ngôi nhà này, để cho Thiệu Duật Thần người đàn

ông kia nhìn thấy sự tồn tại của cô ta? Mục Uyển Thanh khoanh tay, cắn môi mình, liếc xéo nhìn bóng dáng của người đàn ông đang lên lầu, đôi mắt cô ta ửng đỏ, khi nào thì anh có thể hiểu được mình không xem anh là anh trai.

Thiệu Duật Thần xem toàn bộ văn kiện nhiều lần, anh nhắc bút dừng một lát, cuối cùng cũng ký tên mình lên. Anh nhìn thoáng qua phần chữ ký kia, thở dài một hơi rồi chậm rãi khép lại bản văn kiện, anh cầm lên đưa cho luật sư, “Phiên ông lát nữa theo tôi đi làm chứng.”

Hai tay anh chống lên bàn đứng lên, hơi ngã về phía sau nhưng anh đứng vững, Văn Chính Đông nhìn thấy nhưng không tiến lên. Giờ phút quan trọng này mà anh vẫn bình tĩnh coi như không có việc gì, anh ta rất xem trọng việc anh nắm quyền tại nhà họ Thiệu, anh ta cũng chúc Thiệu Duật Thần có thể yên ổn hoàn thành nghiệp lớn trăm năm của gia tộc này. Hắc đạo sâu thẳm không chấp nhận bất cứ ai muốn đến thì đến muốn đi thì đi, Thiệu gia trăm năm nay ở trong hố đen mà có thể đi ra từng bước một thật sự là hiếm thấy, thế nhưng nhìn thấy tam thiếu gia ở trước mắt luôn luôn cho anh ta ấn tượng là người trong sạch, tâm tư của Văn Chính Đông treo lơ lửng, sợ rằng Thiệu Duật Thần một đi không trở về, hoặc là theo gót bước chân của Thiệu Duật Quân, hoặc là bị buộc đi vào khuôn khổ, thì bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển. Không đi vào thì không biết, nơi này thật đúng là vào sâu trong hắc đạo như đi xuống biển, từ đó ý nghĩa của chính đạo chỉ là người qua đường.

“Chính Đông, chuẩn bị xe, chúng ta đến hội Thanh Sơn.”

Thanh âm của anh rất trầm, Văn Chính Đông giương mắt nhìn anh, đôi mắt anh luôn mỉm cười giờ đây chỉ còn âm u, như không thấy được đáy hồ sâu thẳm, tuy bình tĩnh nhưng nguy hiểm. Anh ta gật đầu, “Muốn dẫn theo Uyển Thanh tiểu thư không?”

Thiệu Duật Thần híp mắt, anh cắn môi suy nghĩ, “Tôi không muốn cô ấy đụng chạm đến những thứ này nữa, quên đi.”

Khi Thiệu Duật Thần xuống lầu, hai người phụ nữ trong phòng khách đồng thời đứng lên, “Duật Thần, em đi với anh.” Mục Uyển Thanh tiến lên một bước chặn ngay phía trước anh, “Hiện tại ở trong nhà, người anh có thể tín nhiệm chỉ có em, đối với bang hội em quen thuộc nhất, anh phải mang em theo.” Mục Uyển Thanh đưa tay ngăn cản Thiệu Duật Thần đang muốn đi, “Hiện giờ trong hội Thanh Sơn anh biết rõ được bao nhiêu người, anh có biết thủ đoạn chính của bọn họ khi làm việc không?” Cô ta nắm tay anh, “Anh đã nói, em cũng là một phần tử trong gia đình này, em trốn ở phía sau là việc không có đạo lý.”

Thiệu Duật Thần nhìn cô ta, ánh mắt của cô ta sắc bén nhìn ra tâm tư của anh, hiện tại anh chính là muốn đem mọi chuyện giấu hết tất cả không cho người thân bạn tâm, cho dù đây là một trận mưa gió mãnh liệt anh chỉ hy vọng bản thân mình có thể đi ra ngoài cơn sóng dữ này. Nhưng đối với Mục Uyển Thanh anh càng có nhiều đắn đo, anh không thể không cẩn thận.

“Ba em qua đời vì hội Thanh Sơn, bây giờ tương lai của nó như thế nào, em có quyền được biết.” Cô ta một bước không cũng nhường, bàn tay nắm cổ tay của Thiệu Duật Thần ngày càng dùng sức.

“Em nói cho anh biết!” Anh xoay người nhìn Mục Uyển Thanh, dùng sức nắm lấy cổ tay kia của cô ta, tay Mục Uyển Thanh không còn chút sức lực, buông lỏng ra một chút, cô ta hoang mang nhìn Thiệu Duật Thần.

“Tương lai của hội Thanh Sơn em sẽ cho anh biết quyết định của em chứ?”

Mục Uyển Thanh không thể nói rõ, cô ta có bao nhiêu điều không cam lòng chỉ mình cô ta rõ ràng, thế nhưng đứng trước mặt anh cô ta không dễ dàng nói ra câu trả lời, “Em là người của Thiệu gia.”

Thiệu Duật Thần nhìn cô ta thật lâu, sau đó chậm rãi buông tay, anh nhẹ nhàng nói một câu, “Cùng nhau đi!” Nói xong anh mặc áo vest đi ra cửa.

Đoàn Dịch Lâm đi ra ngoài mà không nhấc lại gì cả, Lữ Bội Nghiên ngồi trên sofa càng nghĩ càng không cam tâm. Sau khi hành lý được đưa đến, cô ta liền lấy ra một khẩu súng lục cỡ nhỏ, suy nghĩ một chút lại thả xuống dưới. Sau đó cô ta đi về phía đôi giày ủng của mình ở bên trong ẩn dấu một con dao găm, rồi cô ta đi ra ngoài.

5. Chương 5: Có Tài Không Chê

Nơi hội họp của hội Thanh Sơn là một cứ điểm của nó, chỗ đó bề ngoài chẳng qua là một nơi thanh sắc khuyển mã (1), thế nhưng mọi người đều biết nơi này chính là khu vực trung tâm của thế giới ngầm, những người trong thế giới này không biết có bao nhiêu người muốn đứng trên tầng cao nhất, còn có cảnh sát như hổ rình mồi ở đây, còn có Đoàn Dịch Lâm đang ở con đường đối diện xem chừng.

(1) ám chỉ cách sống thối nát của giai cấp thống trị trước đây.

Xe của Thiệu Duật Thần đậu ở trước cổng hội Thanh Sơn, vừa xuống xe anh liền cảm giác được nơi này thật chen chúc, không phải dùng thị giác mà là cảm giác. Có một cặp tình nhân đang qua lại bên cạnh, người làm vệ sinh, nhân viên sạp báo, còn có chiếc xe cảnh sát đi ngang qua phát ra âm thanh, Thiệu Duật Thần cảm thấy áp lực mà trước giờ anh chưa từng có, anh không biết tại đây có bao nhiêu cảnh sát mặc thường phục, lại có bao nhiêu phần tử đối lập, xung quanh toà nhà lớn này có phải có người đang cầm súng nhắm về phía anh hay không.

“Sao vậy? Có vấn đề gì không?” Mục Uyển Thanh nhìn thấy người bên cạnh dừng lại, cô ta nghi hoặc hỏi, vừa nói vừa cảnh giác xem chừng xung quanh, cô ta hướng về bên hông thất lưng mình lần mò.

Thiệu Duật Thần ngẩng đầu liếc nhìn toà nhà lấp lánh đèn neon, anh cúi đầu đi lên bậc thang thứ nhất, đi được hai bước, anh quay đầu nhìn, Mục Uyển Thanh lặng đứng tại chỗ, cặp mắt cảnh giác giống như con báo, Thiệu Duật Thần nhíu mày, anh không thích dáng vẻ này của cô ta, anh thậm chí không thể hiểu lúc trước tại sao cô đi trên con đường này.

“Đi thôi.” Anh khẽ nói một câu, không chờ cô ta.

Đoàn Dịch Lâm ngồi trên xe ở đường đối diện, hắn nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đậu trước cổng, một đoàn xe nối đuôi nhau đi vào, rồi từng người bước xuống, mãi cho đến khi Mục Uyển Thanh xuất hiện khiến cho thần kinh hắn kéo căng lên, hắn biết người phụ nữ này là người của Thiệu gia, cũng có khả năng là đối thủ tiềm tàng lớn nhất của hắn. Năm nắm của hắn đặt trên miệng mình, người này lại chỉ dẫn theo hai người.

Nhóm người Thiệu Duật Thần trực tiếp đi vào thang máy lên tầng cao nhất, nơi này có một phòng họp thật lớn, mọi chuyện lớn nhỏ của hội Thanh Sơn đều được quyết định tại đây. Ra cửa thang máy, bên ngoài phòng họp đã có người đứng đây, đông nghịt, bọn họ mặc âu phục màu đen rất gọn gàng, chỉ có cà vạt là không cùng màu. Thiệu Duật Thần biết đây mới là thử thách thật sự, các cổ đông đều tới rồi.

Đến cửa phòng họp, có hai người đồ đen ngăn cản ba người họ, Mục Uyển Thanh và Văn Chính Đông chủ động giao súng của mình ra, sau đó chấp nhận máy dò kim loại. Thiệu Duật Thần đứng đó khoanh tay nhìn, “Đây là kiểm tra an ninh sao?” Trên mặt anh hơi lộ ra nụ cười xem thường.

Vài người mặc đồ đen lập tức đi lên tụ tập bao vây bên người Thiệu Duật Thần, sắc mặt mỗi người đều không tốt, vào thời điểm rối loạn này, khó tránh khỏi không khí phong thanh hạc lệ thảo mộc giai bình (2). Thiệu Duật Thần không hề động đậy, cũng không lên tiếng, anh chợt nghe âm thanh trầm ổn của Văn Chính Đông ở bên cạnh, “Vị này chính là tam thiếu gia.”

(2) Câu thành ngữ này để chỉ quân Tần khi rút chạy, sợ hãi đến mức nghe tiếng gió rít (phong thanh), hạc kêu (hạc lệ), nhìn thấy cây cỏ (thảo mộc) mà cũng tưởng là quân Tần đang đuổi theo mình. Câu thành ngữ này có nguồn gốc từ Trận Phì Thủy giữa quân Tiền Tần và quân Đông Tấn, được xem là một trong những trận chiến lừng danh nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Mấy người đang bao vây nghe xong thì không khỏi đưa mắt nhìn nhau, họ không biết nên làm gì bây giờ, họ có nghe nói qua về tam thiếu gia, nhưng dường như vị tam thiếu gia này chưa từng lộ mặt ở hội Thanh Sơn. Có thể nhìn thấy vị tam thiếu gia này, trừ phi người đó có năng lực trở thành khách quý của Thiệu gia, hoặc là cần đến bệnh viện Nhân Tế giải phẫu não bộ.

Thiệu Duật Thần luồn tay vào trong túi của bộ âu phục, những người xung quanh bỗng chốc cảnh giác, thậm chí nghe được âm thanh nấp đạn, Thiệu Duật Thần không biểu lộ cảm xúc gì, anh không nhanh không chậm lấy ra giấy tờ tùy thân, “Kiểm tra an ninh có phải muốn xem cái này không?”

Sắc mặt Mục Uyển Thanh trở nên khó coi, cô ta không lên tiếng, liếc xéo nhìn người dẫn đầu, người nọ liền giải tán những người dư thừa xung quanh. Thiệu Duật Thần nhìn vào đôi mắt của Mục Uyển Thanh, anh không ngờ cô ta có thể lực như vậy ở trong bang hội, ngay cả Văn Chính Đông, trợ thủ đắc lực của anh cả cũng không bằng ảnh hưởng của cô ta, trong lòng anh không khỏi có chút vướng mắc.

“Thực xin lỗi, tam thiếu gia, mời ngài...”

“Gọi tôi Thiệu tiên sinh!” Thiệu Duật Thần cắt ngang lời nói của người kia, thanh âm có phần nghiêm khắc, anh mang theo khí thế không được phép nghi ngờ, anh không thích những loại xưng hô sáo rỗng tụt hậu này.

Người nọ ngẩng đầu nhìn anh, sau đó lại cúi đầu cung kính mở miệng, “Thiệu tiên sinh, mời ngài giao ra vũ khí, đây là quy củ của hội Thanh Sơn mà lão gia và đại thiếu gia đã quy định.” Nhìn thấy bộ dáng thờ ơ của Thiệu Duật Thần, người nọ cố ý bổ sung một câu.

Thiệu Duật Thần mở tay ra, “Tôi không có vũ khí!” Nói xong anh mở lòng bàn tay ra, làm ra bộ dạng giờ tay đầu hàng.

Những người bảo vệ mặc đồ đen ngược lại do dự, một đám đứng tại chỗ không dám tiếp cận trước.

“Không phải là quy củ sao?” Anh vẫn giữ hai tay nhưng không ai dám lên trước.

“Tôi đi vào đây?” Anh buông tay, sửa sang quần áo một chút, mới vừa bước đi thì đã bị ngăn cản, một dáng người đàn ông trung bình chặn anh lại, anh ta lấy máy dò kim loại từ trên tay người bên cạnh, “Thực xin lỗi, Thiệu tiên sinh, chúng tôi muốn kiểm tra một chút.”

Nụ cười trên mặt Thiệu Duật Thần đã không còn, anh giận tím mặt nhìn người kia, sau đó anh mở rộng hai cánh tay lần nữa mặc cho người kia cầm máy quét tới quét lui trên người mình.

“Thực xin lỗi, đã mạo phạm, Thiệu tiên sinh mời!” Anh ta dùng tay ra hiệu.

Thiệu Duật Thần không nhúc nhích, nhìn anh ta trong chốc lát, “Anh tên gì?”

“Điền Kế Sơn!”

Thiệu Duật Thần liếc nhìn anh ta một cái rồi đẩy cửa đi vào.

Trong phòng vốn ồn ào náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại.

Thiệu Duật Thần lướt nhìn cả hội trường, dường như mọi người không chuẩn bị anh sẽ đến đây, trên mặt bọn họ rõ ràng kinh ngạc. Chú Tứ ngồi bên cạnh ghế đầu, ông ta vốn là người cao thứ hai ở đây. Giờ phút này ông ta nắm lấy tay vịn của ghế biếng nhác chống đỡ thân mình. Ông ta chỉ nhìn anh một cái...ngay cả vẻ mặt khinh thường cũng chẳng muốn che dấu.

Thiệu Duật Thần hơi nhíu mày, trong lòng ứ đọng. Đối với ý kiến rửa tay trong bang hội anh cũng hiểu một ít. Đơn giản là Thiệu gia muốn hoàn toàn chấm dứt việc bang hội, mà có một số người muốn dùng thủ đoạn để chiếm lấy vị trí này.

Một bàn tay anh đút vào trong túi quần, một bàn tay khác đang đưa bên ngoài, “Các vị chú bác, đã để mọi người đợi lâu, chuyện trong nhà cần xử lý một chút.” Thanh âm của anh hơi khàn, anh đi đến chiếc ghế để trống kia, tay vịn lưng ghế, nhưng mà chú Tứ dường như không có ý muốn mở bàn tay nhường đường cho anh.

Thiệu Duật Thần phủi vài cái ở lưng ghế, anh cúi đầu, “Xem ra chú Tứ muốn vị trí này, không biết là trước hay sau vụ nổ.” Anh cúi đầu nhìn sắc mặt chợt thay đổi của lão già kia, “Chú Tứ?” Anh đứng thẳng lại, “Vị trí này là của Thiệu gia, ít nhất trước khi chúng tôi còn chưa rút khỏi thì điều này là quy củ.” Anh thở dài, “Cho dù Thiệu gia rời khỏi vị trí này, như vậy ai năng lực ngồi ở đây, mọi người nói đi?” Anh biết lúc này anh nhất định phải cứng rắn, bằng không ngồi trên vị trí này anh cũng không thể làm chủ.

Những người trong phòng lập tức xao động lên, họ vốn thì thầm với nhau giờ lập tức tách ra, từng người đều có chủ ý riêng. Bang hội chính là loại này, mỗi người đều có thể lực và dã tâm của mình, những ông lớn này có thói quen làm mưa làm gió, không người nào nguyện ý cúi đầu với người khác, mà Thiệu Duật Thần đã gửi lời nhắn cho bọn họ, đó chính là, nếu Thiệu gia rời khỏi, ai cũng đều có cơ hội.

Chú Tứ vô cùng không tình nguyện mà ngồi thẳng người, ông ta chỉnh lại áo dài của mình, “Không ngờ hiền chất (3) chẳng những y thuật tinh còn có tài ăn nói.”

(3) lời khen đối với con cháu thế hệ trẻ tuổi.

Thiệu Duật Thần ngồi xuống trong dáng vẻ việc đáng làm thì phải làm, “Tôi có thể ngồi ở chỗ này không phải dựa vào tài ăn nói mà là bởi vì hiện tại tôi đang nắm giữ mạch máu sinh tồn của hội Thanh Sơn và vũ khí sắc bén có thể hoàn toàn tiêu diệt nó.” Anh dừng một chút, sau đó đưa tay nhận lấy văn kiện trong tay Văn Chính Đông, “Đây là hiệp định uỷ thác quản lý và di chúc của ba tôi và anh cả của tôi, tôi nghĩ rằng đây là lý do quan trọng nhất mà tôi đang ngồi đây.” Anh ném bản văn kiện vào giữa bàn tròn, “Điều tôi không hy vọng nhìn thấy nhất chính là cảnh sát có được những gì mà họ muốn, cho nên tôi hy vọng tôi và gia đình của tôi sẽ yên ổn, mặt khác chuyện anh cả của tôi vẫn chưa kết thúc.” Anh từ trên ghế đứng lên, “Đây là những điều tôi muốn nói hôm nay. Đã không còn sớm, các vị chú bác cũng nên trở về nghỉ ngơi đi, thức khuya đối với thân thể không tốt, nhất là những người lớn tuổi.” Nói xong anh lướt nhìn cả phòng rồi đi nhanh ra khỏi hội trường.

Lúc đi ra, người mặc đồ đen kia vẫn đứng ở đó, Thiệu Duật Thần đến trước mặt người gọi là Điền Kế Sơn, từ trong túi quần anh lấy ra một vật nhỏ bỏ vào túi áo của anh ta, sau đó cười cười rồi bước đi.

Điền Kế Sơn cúi đầu, nhìn cẩn thận đồ vật kia, anh ta không khỏi kinh sợ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, anh ta lại có thể để cho Thiệu Duật Thần ở dưới mắt mình mang theo một con dao mổ đi vào. Chuyện này nếu để chú Tứ biết e rằng anh ta chỉ có thể tự tử để tạ tội, anh ta nhìn bóng dáng của Thiệu Duật Thần, trong lòng có một chút cảm kích, nhưng càng có nhiều nghi hoặc, anh ta không hiểu đây là ý gì, thử hay là uy hiếp.

Trong thang máy không có một chút âm thanh, Mục Uyển Thanh không ngờ tới chuyện bang hội lại thuận lợi như vậy, cô ta càng không biết lời anh nói rốt cuộc là thật hay giả. Cô ta không tin là bởi vì Thiệu Duật Thần chưa bao giờ tham dự chuyện bang phái, tin là vì lão gia và đại thiếu gia đem tất cả mọi thứ cho anh, điều này khiến cho ngờ vực bộc phát trong lòng cô ta, Mục Uyển Thanh bỗng nhiên cảm thấy cô ta không quen biết người đang đứng trước mặt mình.

Thiệu Duật Thần tựa lưng vào tường thang máy, xoa tay, nhắm mắt lại, sắc mặt rất nghiêm túc, “Chính Đông, anh đi điều tra Điền Kế Sơn kia, điều tra kỹ càng một chút, nếu không có vấn đề thì điều anh ta đến bên cạnh tôi.”

“Nhưng mà những người bảo vệ của hội Thanh Sơn đều do chú Tứ phụ trách, tôi sợ anh ta là người của chú Tứ. Văn Chính Đông không hiểu rốt cuộc vừa rồi Thiệu Duật Thần đưa cho người kia cái gì, phong cách làm việc của anh cũng hoàn toàn khó hiểu, ví dụ như nói anh là một con át chủ bài phát sáng.

Thiệu Duật Thần mở mắt, nhìn chăm chú vào Văn Chính Đông, “Anh sẽ không thử anh ta? Có lẽ từ hôm nay trở đi anh ta sẽ không còn là người của chú Tứ, hơn nữa, có ai biết được chú Tứ có bao nhiêu người.” Anh kéo khoé miệng cười mỉa, trước kia trong những vị chú bác, người anh không hài lòng nhất là chú Tứ, lúc trước anh cũng từng nhắc nhở ba và anh cả phải cẩn thận với người này, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, nhìn thấy biểu hiện của ông ta hôm nay, Thiệu Duật Thần khó có thể không đem bọn họ có liên quan đến nhau.

Khi ra tới cửa, xe đã mở ra sẵn chờ ở đây, Thiệu Duật Thần dừng một chút, anh xoay người nhìn Mục Uyển Thanh, “Uyển Thanh, em theo xe của Chính Đông trở về, anh còn có việc.” Nói xong anh không chờ Mục Uyển Thanh trả lời liền bảo người lái xe đi xuống, tự mình khởi động xe nghênh ngang chạy đi.

Mục Uyển Thanh cắn môi, đôi mắt liếc xéo nhìn phương hướng của chiếc xe đã đi xa, cô ta biết anh có thể đi gặp người phụ nữ tên Ôn Ngĩnh Hi kia, người nọ cô ta đã thấy qua, tuy rằng bộ dạng xinh đẹp, nhưng cũng tuyệt đối không có chỗ hơn người, cô ta điều tra Ôn Ngĩnh Hi, sau đó đến nhà lão gia than phiền,

đến mách lẻo trước mặt Thiệu Duật Văn. Thế nhưng Thiệu Duật Thần là người có tiếng thích làm theo ý mình, hơn nữa, người của Thiệu gia hình như cũng không quá để ý chuyện này.

“Đi thôi, đừng nhìn.” Văn Chính Đông kéo cánh tay của Mục Uyển Thanh lại bị cô ta hất ra. Cô ta một mình đến phía trước, mở cửa xe rồi tóm người lái xe xuống, nhưng Văn Chính Đông ngăn cản.

“Uyển Thanh, đừng ương ngạnh. Duật Thần làm việc có chừng mực, bây giờ tâm tình của anh ta không tốt, cô đừng chạm đến vết thương của anh ta.”

Mục Uyển Thanh hít một hơi thật sâu, cô ta bình tĩnh lại. Văn Chính Đông giúp cô ta mở cửa xe phía sau, “Tôi đưa cô trở về.”

“Uyển Thanh!” Mục Uyển Thanh đang định lên xe thì có một âm thanh già nua gọi lại, “Sao lại một mình thế?”

Mục Uyển Thanh vịn cửa xe ngẩng đầu nhìn, cô ta bày ra một nét mặt khiêm tốn, “Chú Tứ.”

“Ngày giỗ của ba cô cũng sắp đến, đáng tiếc Mục lão đệ đi trước một bước, bằng không với trí tuệ của ông ấy thì tình hình lộn xộn này hẳn là chuyện nhỏ nhặt!” Chú Tứ giơ tay xoa tóc mình, kéo dài giọng nói, bộ dáng rầu rĩ.

Bọn họ đối mặt nhau cách chiếc xe, nắm tay của Văn Chính Đông đổ mồ hôi, lúc này chú Tứ đang dùng gậy ông đập lưng ông, nắm đó ba của Mục Uyển Thanh vì cứu Thiệu Chấn Minh mà bị cảnh sát bắn chết, bây giờ Thiệu gia ngầm đồng ý với cảnh sát dự định tự mình rửa tay, chuyện này đối với Mục Uyển Thanh mà nói quả thật có phần khó xử.

Mục Uyển Thanh cười lạnh, “Chú Tứ, cảm ơn ngài còn nhớ tới ông ấy, tình hình rối loạn trước mắt Duật Thần sẽ xử lý tốt, ngài hãy yên tâm. Chúng tôi có việc, xin cáo từ trước.” Chú Tứ nói mấy câu dường như không có gì to tát nhưng vẫn chạm phải nỗi đau thầm kín của cô ta, ngoài miệng không nói không có nghĩa là trong lòng không có, người đứng đầu có ý định thoả thuận với cảnh sát, cái chết của ba trở nên không có chút giá trị, cô ta không cam tâm.

Đoàn Dịch Lâm ở đối diện thật không ngờ còn có thể xem được một màn hay như vậy, nhìn thấy nét mặt già nua của chú Tứ kia, da mặt rủ xuống tới cằm, hần mỉm cười, đoán được ông ta không được như mong muốn, lai lịch của Thiệu gia như thế nào, mèo nuôi trong nhà còn có móng vuốt sắc bén hơn cả những gia đình bình thường.

Xem diễn xong, tâm tình của Đoàn Dịch Lâm rất tốt, hần đặc biệt sáng khoái lái xe chạy nhanh như bay qua cầu vượt, bỗng nhiên hần cảm thấy hôm nay mình hơi quá đáng với Bội Nghiên, hần tìm lối ra chạy xuống cầu, vào trong một tiệm trang sức chọn cho cô ta một đôi bông tai.

Lúc này ở trong bệnh viện đã qua thời gian thăm bệnh, Lư Bội Nghiên vẫn thay đổi áo choàng bác sĩ đã trộm vào ban ngày, như vậy đi lại trong bệnh viện rất thuận tiện. Ra khỏi thang máy, từ rất xa cô ta nhìn thấy có người đứng ngoài phòng bệnh của Ônng Ninh Hi, cô ta dừng chân, sau đó lấy ống nghe bệnh trong túi áo đeo trên cổ, cô ta làm như không có việc gì đi qua trước mặt bọn họ. Cửa phòng được đóng chặt, nhưng xuyên qua khe hở của bức màn thì nhìn ra được ở bên trong có đèn sáng. Dưới ánh mắt áp lực của cảnh sát mặc thường phục, Lư Bội Nghiên không có nhiều thời gian để dừng lại, chuyển này xem như uống công.

Ônng Ninh Hi không ngờ trễ như vậy mà Phương Văn Chính vẫn còn đến tìm cô, cô miễn cưỡng chống đỡ ngồi dậy. Phương Văn Chính đề cô lại, sau đó đến cuối giường nhấn nút nâng giường lên. Ônng Ninh Hi thấy bó hoa tươi ở đầu giường, cô mỉm cười ảm đạm, “Anh không phải chỉ tới để tặng hoa thôi chứ, như vậy rất nguy hiểm.”

Phương Văn Chính kéo ghế lại ngồi ở bên giường, “Không sao, bây giờ cô là nhân chứng, bên ngoài có cảnh sát bảo vệ cũng là chuyện bình thường.” Anh ta dùng một chút, ngẩng đầu nhìn sắc mặt xanh xao của cô, “Ninh Hi, tôi cảm thấy rất có lỗi.” Anh ta giữ chặt tay cô, “Lãnh đạo muốn điều động cô đến hội Thanh Sơn nằm vùng bên cạnh Thiệu Duật Thần.”

Ônng Ninh Hi bỗng nhiên ngẩng đầu, hất tay anh ta ra, cô dùng ánh mắt không tin nhìn anh ta, cô nhếch môi, lông mày nhíu lại, “Tôi có nghe lầm không, chuyện của tôi và Thiệu Duật Thần thế nào anh là người

rõ ràng nhất, anh không sợ nó sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của tôi sao? Hay là anh cũng định để tôi lợi dụng tình cảm của anh ta rồi lại dụ dỗ anh ta thu thập tin tức? Chẳng lẽ bây giờ tôi vẫn chưa khôn khéo sao, anh muốn tôi giẫm lên vết xe đổ?” Cảm xúc của cô kích động, “Tôi không đi!” Cô quay đầu không nhìn anh ta.

Phương Văn Chính có chút bất đắc dĩ, “Bây giờ Thiệu Duật Thần khẳng định là trông gà hoá cuốc, người mà trong thời gian ngắn có thể thuận lợi đi vào chỉ có cô là có hy vọng nhất. Còn nhiệm vụ lần này của cô chính là ở bên cạnh theo dõi anh ta, dò xét hư thực, xem anh ta có phải thật sự quyết tâm rửa tay hay không, ngoài ra cô cũng bảo vệ an toàn của anh ta.” Phương Văn Chính đứng lên, đến trước giường bệnh, nhìn cô từ trên cao, “Ninh Hi, đây là quyết định của cấp trên, cô có thể lựa chọn không làm, phải biết rằng cô vẫn còn trong hệ thống của chúng tôi. Huống chi vai diễn của cô chỉ là một người quan sát, hơn nữa bên trong sẽ có người tiếp ứng cô.”

Uông Ninh Hi chậm rãi nhắm mắt lại, cô thực sự rất thất vọng, “Anh đang uy hiếp tôi sao?”

Phương Văn Chính không tiếp lời cô, hai tay anh ta chống trên giường, cúi người nhìn chằm chằm vào cô, “Uông Ninh Hi, cô nói cho tôi biết, cô không phải thích anh ta, chẳng qua cô ngại thân phận của anh ta và hoàn cảnh của mình mới luôn từ chối anh ta.” Vấn đề này đã quanh quẩn trong đầu của Phương Văn Chính rất lâu, trước kia anh ta thăm dò qua loa nhưng Uông Ninh Hi lúc nào cũng né tránh, hôm nay thật là một cơ hội danh chính ngôn thuận.

Uông Ninh Hi quay sang nhìn anh ta, ánh mắt sáng ngời, họ nhìn nhau như vậy trong chốc lát, cô nhú mày, xoay ra khỏi tầm mắt của anh ta, “Tôi không có!”

“Vậy cô sợ cái gì? Làm sao lại ảnh hưởng đến phán đoán của cô?”

“Tôi chính là không muốn đi, loại cuộc sống đó tôi đã trải qua đủ rồi, có được không?” Cô cao giọng.

Phương Văn Chính đứng dậy nhìn cô, mà cô quay mặt sang hướng khác né tránh anh ta, Phương Văn Chính bất đắc dĩ gật đầu, “Cô hãy suy nghĩ lại.” Nói xong anh ta xoay người đi tới cửa, lúc kéo cửa anh ta ngoảnh đầu lại, “Tiểu Hồng vừa mới qua đời, bác sĩ đã cố hết sức.”

Uông Ninh Hi không có hành động gì, nhưng sau khi tiếng đóng cửa phòng vang lên, cô rơi nước mắt. Tiểu Hồng là nhân viên của cô cũng có thể nói là người bạn duy nhất của cô ở nơi này.

Đêm dài tĩnh lặng, Uông Ninh Hi trần trọc không thể ngủ, cô biết mình được lựa chọn, dù chống cự cũng vô dụng, ở trước mặt cô chỉ có con đường gian nan, nhưng nó phải ở trong quá khứ. Cô gắng sức mở to hai mắt, không muốn những ác mộng kia trở về một lần nữa.

Một tiếng “cách” rất nhẹ. Ổ khoá cửa được đóng chặt một cách cẩn thận, Uông Ninh Hi sợ hãi, lập tức nhắm mắt lại.

6. Chương 6: Giao Hàng

Uông Ninh Hi vĩnh tai nghe, người nọ đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng, bước chân dần dần từ nhẹ trở nên nặng nề, cô biết có người đang đến gần mình, cô đột nhiên mở mắt ra, lại nhìn thấy gương mặt phóng đại của Thiệu Duật Thần ở trước mắt mình.

“Sao lại là anh chứ?” Trong phút chốc, Uông Ninh Hi thu lại ánh mắt sắc bén, ngược lại có chút xấu hổ, cô chống khuỷu tay muốn ngồi dậy nhưng bị Thiệu Duật Thần ngăn lại. Anh ngồi xuống ghế bên cạnh, lập tức cảm thấy trong lòng mình có phần buồn bực, anh gõ trên tay ghế nhẹ nhàng, như là nói ra suy nghĩ của mình, rồi lại chậm chạp không mở miệng.

Uông Ninh Hi cứ như vậy mà nhìn sườn mặt của anh, trong phòng chỉ mở một ngọn đèn tường ở đầu giường, cả phòng bệnh là sắc thái mờ nhạt, khuôn mặt anh có chút chán nản, thần sắc rất khó coi. Uông Ninh Hi hơi đau lòng, cô không ngờ mình không thể không chế bản thân.

“Có phải vừa có người đến thăm em không?” Anh rút cuộc mở miệng, anh biết cô luôn một thân một mình, cô bé nhân viên cửa tiệm thân nhất cũng vừa mới qua đời. Vị trí của cái ghế này thật là hoàn hảo, anh có thể nắm tay cô, nhìn cô. Hình ảnh này chợt xuất hiện trong đầu anh khi vừa ngồi xuống, anh cũng muốn, nhưng ở trước mặt cô, anh cuối cùng chỉ có tâm nhưng không có sức.

Uông Ninh Hi nhìn anh một cách kinh ngạc, trong đôi mắt cô đều là dấu chấm hỏi, cô không biết làm sao anh lại nói như vậy, rốt cuộc là anh nhìn thấy Phương Văn Chính đi vào như thế nào.

Thiệu Duật Thần vẫn nắm tay cô, nhìn cô, thế nhưng trong đôi mắt loé lên tia nước. Uông Ninh Hi muốn rút tay về, nhưng anh nắm chặt tay cô, đặt ở bên miệng khẽ hôn lên. Anh cúi đầu từ từ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay của Uông Ninh Hi. Giọt nước ấm áp, lại xuyên thấu qua làn da nóng bỏng đến trái tim khiến cho cô đau nhói. Khi nhìn thấy miếng vải đen quần trên cánh tay anh, cô đã cảm giác được trên người anh đọng lại nỗi đau thương rất lớn.

Uông Ninh Hi vươn ra bốn ngón tay từ trong vòng tay của anh, nhân tiện lau nước mắt ở một bên gương mặt anh, người đàn ông này lặng lẽ khóc khiến cho lòng cô cũng đi theo thủy triều, ánh mắt lại không nhìn được mà ngập đầy nước mắt, cô không thể cưỡng lại mà muốn ôm lấy anh, an ủi anh.

Thiệu Duật Thần ngẩng đầu, trên lông mi vẫn còn dính nước mắt, nhìn thấy đôi mắt ngấn đầy lệ của Uông Ninh Hi anh dường như có chút kinh ngạc vui mừng, sau đó con người trở nên u ám, hai tay anh bao bọc tay cô chặt chẽ, lại đưa bên miệng hôn lên. Uông Ninh Hi biết cô không nên để cho anh có những hành động vô cùng thân thiết như vậy đối với mình. Bọn họ không có gì với nhau, ngay cả tự nguyện nắm tay cũng không có, ngoại trừ bị anh cưỡng ôm và cưỡng hôn, cuối cùng nhiều lắm cũng chỉ là một cái tát là xong. Thế nhưng giờ phút này cô không có dũng khí để từ chối anh, hoặc là không thể hạ quyết tâm mà cự tuyệt anh. Cô muốn nói nhưng lại không biết nên nói gì, nghĩ đến sau này mình phải ở bên cạnh theo dõi anh, trái tim tựa như bị một roi da đột ngột quất vào.

Uông Ninh Hi muốn rút tay ra để lau nước mắt ở bên mặt kia của anh, lại bị Thiệu Duật Thần nắm chặt, anh cầm tay cô đặt lên trán mình, không nhìn cô, “Đừng cự tuyệt anh Ninh Hi, đây là lần cuối cùng anh cầu xin em, để cho anh nắm tay em một lát.” Thanh âm của anh hơi run rẩy, “Anh đã nói nhất định phải theo đuổi em, cưới em về nhà, chỉ sợ anh không thể giữ lời. Anh cả và chị dâu của anh đều chết trong vụ nổ, ba anh hôn mê bất tỉnh, anh cần phải rời khỏi bệnh viện.” Anh lại hôn lên mu bàn tay của cô, vuốt ve quyến luyến không rời. “Ninh Hi, em nói đúng, anh không thể cho em hạnh phúc, đêm nay anh rời khỏi, sẽ không trở lại làm phiền em nữa.” Thanh âm của anh run run, rốt cuộc anh không thể kiềm chế đau khổ lúc này, mất đi người thân và đánh mất quyền theo đuổi tình yêu, hai thứ này đồng thời phủ xuống trên đầu Thiệu Duật Thần.

Không ai rõ ràng tình cảnh hiện tại hơn anh, tiến thoái lưỡng nan, đâm lao phải theo lao. Là đàn ông của Thiệu gia anh cần phải đứng ra vào lúc này, quy tắc của thế giới ngầm này chính là như vậy, nhưng bộ sẽ không đổi lấy bình an, chỉ có thể bị đuổi tận giết tuyệt. Hiện nay anh phải để ý đến bang hội mà anh đã tiếp nhận và cảnh sát đang ép sát từng bước, anh không có cách nào, chỉ kiên trì trên con đường này. Cho nên anh không muốn liên lụy đến người khác nữa, nhất là Uông Ninh Hi, anh không muốn nhìn thấy cô trở thành người chị dâu thứ hai.

Uông Ninh Hi mở to hai mắt, cô nhìn thấy anh ở đây cúi đầu tự mình nói chuyện, tự mình rơi nước mắt, anh nói về sau anh sẽ không làm phiền cô nữa. Mũi cô chua xót, nước mắt tuôn rơi, trong lòng Uông Ninh Hi có một loại nhẹ nhõm nói không nên lời, cô rốt cuộc là sợ hãi, không phải sợ đi nằm vùng, mà là không có cách nào lờ đi trái tim của mình để lừa gạt anh. Chuyện này đối với cô mà nói hẳn là một việc vui, cô vốn không hy vọng anh đến quấy rầy cuộc sống yên ổn của mình, thế nhưng khi những lời nói chân thật kia phát ra từ miệng anh, cô lại không thể ngăn nước mắt tuôn rơi.

Thiệu Duật Thần ghé vào tấm chăn không dám ngẩng đầu, một người đàn ông trưởng thành khóc thành cái dạng này thực sự khiến cho người ta chê cười, nhưng mà anh không có chỗ để mình phát tiết và dốc bầu tâm sự. Trước mặt người bên ngoài anh phải vô kiên bất tồi (không có gì vững chắc mà không phá nổi, ý chỉ sức mạnh vô địch), ở trước mặt người nhà anh cần trở thành chỗ dựa của bọn họ, mặc dù khi ở trong bệnh viện anh đã từng thấy qua sống chết, nhưng rốt cuộc anh không phải là một người có ý chí sắt đá, không thể thờ ơ rời khỏi người thân của mình.

Vào lúc anh đến hội Thanh Sơn, ở trong đầu anh tất cả đều là cô, bởi vì thân thể của cô trong mắt của những người này xem như lai lịch không rõ ràng, nhưng anh tin nhiệm cô một cách không hợp lý, lúc này chỉ có Uông Ninh Hi có thể tiếp nhận sự yếu đuối của anh.

Uông Ninh Hi nghiêng người, dùng tay kia xoa đầu của anh, cô không nói chuyện, cô không có cách nói ra nỗi đau của lòng mình cho Thiệu Duật Thần, anh đối xử tốt với cô, từng li từng tí cô đều ghi tạc trong lòng, việc cô có thể làm chính là không làm chuyện bất lợi đến anh.

Thiệu Duật Thần cọ cọ trên tấm chăn, lúc này anh ngẩng đầu lên nhìn cô, trên mặt mỉm cười gượng gạo, “Có phải rất mất mặt không.”

Gương mặt xơ xác kia khiến Uông Ninh Hi không chịu nổi khi nhìn thấy, cô chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, hai tay Thiệu Duật Thần lại đè bờ vai của cô, không cho cô cơ hội, anh cúi người xuống, gương mặt càng đến gần, Uông Ninh Hi có thể thấy rõ, trong đồng tử của anh tất cả đều là chính mình.

“Ninh Hi, anh phải đi.”

Thanh âm của anh rất nhẹ, bi thương lần này như là một đi không trở về, nước mắt của cô không thể không chế mà tuôn ra, cô đưa tay xoa nhẹ sườn mặt anh, “Thiệu Duật Thần...” Cô nghẹn ngào lên tiếng, rất nhiều lời ở bên miệng lại không thể nói ra.

Thiệu Duật Thần cúi đầu hôn lên đôi mắt cô, “Tại sao em phải khóc vào lúc này cho anh thấy?” Thiệu Duật Thần giơ tay lên dùng ngón tay lau nước mắt trên khuôn mặt cô, “Anh buông tha cho em, biết không, anh sẽ buông tha!” Anh cao giọng, trong âm thanh có chút oán giận và đau khổ, anh cúi đầu, không để cô nhìn thấy khuôn mặt mình, “Anh không biết mình còn có ngày mai không, anh xin lỗi.” Anh không biết vì sao mình lại nổi giận với cô, anh chỉ biết có một cơn thịnh nộ rối loạn bên trong lồng ngực anh, Thiệu Duật Thần cố gắng bình phục lại tâm tình của mình, “Ninh Hi, nếu anh có khả năng trở về trong sạch, cho anh một cơ hội được không? Anh thực sự rất thích em.”

Uông Ninh Hi nghẹn ngào đến nói không ra lời, nhìn thấy đôi mắt của người trước mặt dần ảm đạm, anh buông bờ vai cô ra, từ từ đứng thẳng dậy, hít một hơi thật sâu, “Anh đi đây.” Thanh âm của anh rất trầm thấp, cuối cùng vẫn không có câu trả lời của cô, thất vọng đã bao phủ cả người anh, Thiệu Duật Thần luôn cho rằng cô không phải hoàn toàn không có cảm giác với mình, nhưng bây giờ anh càng hỗn loạn, rốt cuộc không biết bản thân mình làm sao, nếu muốn bỏ cuộc thì tại sao lại nói những lời cảm tính như vậy.

Anh di chuyển bước chân tới cửa, tay cầm nắm cửa, vẫn không nhịn được mà ngoảnh đầu lại, trông thấy Uông Ninh Hi ngồi dậy nhìn anh, “Thiệu Duật Thần, hứa với tôi, anh nhất định phải làm người tốt.”

Thiệu Duật Thần đứng tại chỗ, anh không nói, không hứa hẹn, ở tình hình này, ở vị trí này, anh không biết mình sẽ làm ra những loại chuyện gì, có lẽ bởi vì anh họ Thiệu cho nên đã bị dán nhãn là xã hội đen, không làm được người tốt.

Anh cứ như vậy mà bước đi trong đôi mắt đau buồn của người con gái mình yêu thương nhất, trái tim anh không hề muốn như vậy, nghĩ rằng kết thúc sẽ thoải mái nhưng trái tim tích tụ sự phẫn uất giống như càng lên men.

Uông Ninh Hi không biết tại sao lại thế này, vì sao quan hệ của bọn họ đột nhiên trở thành như vậy, không biết chia tay lại giống như sinh ly tử biệt làm cho cô không kiềm chế được, tóm lại cô đã vượt rào, nhưng nó lại xảy ra sau khi cô nhận nhiệm vụ, khiến cô không thể giải thích sự tràn ngập chán ghét của mình đối với bản thân, cảm giác tội lỗi của sự lừa gạt lại một lần nữa giống như con rắn quấn quanh cô.

Thiệu Duật Thần chạy vài vòng dạo trên đường cao tốc rồi mới về nhà, khi đến nơi đã là đêm khuya. Thế nhưng lúc vào cửa, mọi người vẫn còn ngồi trong phòng khách. Thấy Thiệu Duật Thần đi vào, Thiệu Duật Văn lập tức chạy tới, “Duật Thần, Cẩm Nhiên đã xảy ra chuyện.” Đôi mắt của cô sưng phù, nói xong lại nghẹn ngào.

“Cẩm Nhiên làm sao?” Ánh mắt anh nhìn về phía trên lầu, lông mày nhíu lại, nét mặt đầy lo âu.

“Từ lúc trở về nó không nói câu nào, lúc này không để ý đã không thấy tắm hơi, mọi người lục lọi khắp nhà, kết quả nó trốn trong tủ áo ở phòng thay đồ, như thế nào cũng không chịu ra.”

Thiệu Duật Thần không nhiều lời, đi ba bước rồi chạy lên cầu thang, vào phòng thay đồ, bên trong có mấy người hầu vây quanh, đều là những người bình thường chăm sóc tiểu thiếu gia. Anh nhìn thấy đứa trẻ cuộn mình trong góc tủ, ánh mắt thẳng tắp không có tiêu cự, trong lòng Thiệu Duật Thần lại bị đâm một dao.

“Cầm Nhiên.” Anh ngồi xuống, thanh âm rất nhẹ. Cậu bé dờ dẫm nghiêng đầu nhìn anh một cái, không có biểu cảm gì, cũng không nói gì cả.

Thiệu Duật Thần hiểu được việc này nghiêm trọng, anh chậm rãi ôm lấy cậu bé, tiểu Cầm Nhiên nắm chặt cánh tay anh, giấu mặt ở trong lòng anh. Thiệu Duật Thần vô cùng đau lòng, anh xoay người dẫn dò người ở phía sau, “Mời bác sĩ Hứa đến phòng sách của tôi một chuyến.” Nói xong anh bước ra ngoài.

Hứa Tấn Dật chờ ở phòng sách thật lâu, cuối cùng anh ta trông thấy Thiệu Duật Thần ôm đứa bé đi vào, phía sau còn có Văn Chính Đông đi theo. Đứa bé kia ôm cổ anh thật chặt, cái đầu tựa trên bờ vai anh.

“Tấn Dật, tìm một bác sĩ tâm lý giỏi cho tôi, sau đó để cho Chính Đông điều tra một chút,” Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cậu bé, đem khuôn mặt mình cọ xát nhẹ nhàng lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Hứa Tấn Dật nhú mày, đưa tay muốn sờ đầu đứa bé kia, cậu bé nhanh chóng né tránh, sau đó hai tay ôm chặt hơn nữa, “Phản ứng căng thẳng sau chấn thương?” Anh ta nhìn Thiệu Duật Thần, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Sắc mặt Thiệu Duật Thần rất khó coi, anh ôm đứa bé ngồi xuống ghế, “Chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn, không chỉ là phản ứng căng thẳng, tôi sợ là có bệnh tâm lý gì đó.” Anh hôn lên hai má của Cầm Nhiên, anh cũng không biết nên an ủi đứa bé này như thế nào.

Văn Chính Đông đứng bên cạnh, đối với việc trong nhà của Thiệu gia anh ta không có quyền lên tiếng, nhìn thấy đứa bé kia im lặng một cách bất thường, trái tim của anh ta cũng run rẩy theo, trước kia cậu bé rất nghịch ngợm, anh ta thường xuyên chơi đùa vây quanh cậu bé. Anh ta suy nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng, “Thiệu tiên sinh, anh xem có nên để Uông tiểu thư đến chăm sóc tiểu thiếu gia không?” Khi anh ta tới hiện trường vụ nổ, đôi mắt đầu tiên nhìn thấy đứa bé này ôm Uông Ninh Hi không buông tay. Tuy rằng anh ta không hiểu tâm lý học, nhưng anh ta biết đứa bé này cần có cảm giác an toàn thuộc về nó.

Sắc mặt Thiệu Duật Thần càng trầm hơn, một tay anh ôm Cầm Nhiên, tay kia thì nắm chặt nắm đấm, càng nắm càng dùng sức, anh trầm mặc thật lâu rồi mới chậm rãi mở miệng, “Sau này đừng đến quấy rầy Uông tiểu thư.” Thanh âm nghẹn ngào rồi đột ngột im bặt.

Văn Chính Đông và Hứa Tấn Dật đồng thời dừng sờ tại chỗ, từ trên xuống dưới trong nhà ai cũng biết tam thiếu vì một cô nàng bán hoa mà tu thân dưỡng tính, không màng cơm nước. Nhưng bây giờ anh lại nói một câu bỏ đi tất cả thật nhẹ nhàng lạnh nhạt, Hứa Tấn Dật cảm thấy anh ta đã làm xong nhiệm vụ đã được giao trước kia, mặt khác Văn Chính Đông lại lo lắng.

“Chính Đông, chuyện tôi dẫn dò anh hãy mau làm, nhớ kỹ phải chứng thực.” Anh nhắm mắt lại, hơi thở dài, “Các người ra ngoài đi, tôi và Cầm Nhiên ngồi một lát.”

7. Chương 7: Chỉ Mành Treo Chuông

Khi Lư Bội Nghiên trở về thì đã trễ, vào cửa trong phòng tối đen, cô ta vừa bật đèn, cả phòng lập tức sáng lên, Lư Bội Nghiên hoảng sợ, nhìn thấy Đoàn Dịch Lâm ngồi trên sofa, hần cầm điều khiển từ xa trong tay, sắc mặt không được tốt lắm, “Đi đâu?”

Lư Bội Nghiên dừng một chút rồi đi tới ném chìa khoá lên bàn, “Sao thế, khi nào thì anh quan tâm đến hành tung của em.” Cô ta đá giày cao gót về chỗ cũ, ngồi trên sofa bên cạnh, “Sợ em động đến tình nhân của anh à? Ồ, không phải!” Cô ta vươn ngón tay cởi nút áo trước mặt hần, “Là kẻ thù!” Cô ta đưa gương mặt lại gần hần, “Anh yên tâm, bây giờ cô ta đang được bảo vệ, cảnh sát canh giữ ở bên ngoài đấy.”

Nói xong Lư Bội Nghiên bắt đầu cởi quần áo ra như bên cạnh không có người, “Lão già kia thành công rồi chứ?”

“Anh không phải đã nói qua với em sao, ông ta căn bản không có thực lực đó.” Hấn đứng lên đi đến phía sau của Lư Bội Nghiên, ôm lấy cả người của cô ta giờ chỉ còn lại quần lót, chiếc cầm cọ xát trên vai cô ta, “Chúng ta cùng nhau tắm, thế nào?”

Hấn nhẹ nhàng thổi khí bên tai cô ta, cả người Lư Bội Nghiên rùng mình một cái, cô ta biết đây không phải là điềm báo tốt, cô ta xoay người nhìn hấn, trên mặt hấn tươi cười một cách xấu xa khiến cho cô ta càng thấy sợ hãi, cô ta nơm nớp lo sợ, “Dịch Lâm, em thật sự không có ý gì, em không muốn làm gì cô ta cả, em chỉ muốn nhìn một chút người phụ nữ mà anh nhớ thương rồi cuộc có bộ dạng gì, em nói thật, hãy tin em...”

Đoàn Dịch Lâm không cho cô ta cơ hội nói chuyện, một bàn tay hấn liền đẩy cô ta trên tường, tay kia thì kéo quần lót của cô ta ra, đè chặt cô ta ở trên tường, hấn hạ giọng, “Bội Nghiên, đừng tự tìm phiền toái, tôi là của em, mạng của tôi là do em cứu, tôi sẽ đem tất cả những gì tôi có cho em.” Đôi mắt hấn dịu dàng, chuyên tâm nhìn người phụ nữ đã cho hấn mạng sống lần thứ hai, hấn biết chính mình hoang đường, hôm nay nhìn thấy Đối Mặt Nhan hấn liền mất phương hướng, đã quên đi dự tính ban đầu của hấn. Hấn biết không nên như vậy.

Lư Bội Nghiên không thể chịu đựng nổi sự va chạm kịch liệt của hấn thế này, cô ta ôm chặt bờ vai của hấn, theo tần suất luật động của hấn, biểu hiện của hấn khi thì dịu dàng khi thì táo bạo khiến cho cô ta không biết làm thế nào, cô ta không nhận ra một Đoàn Dịch Lâm như vậy.

Hấn ghé vào trên vai của cô ta, thở hổn hển, Đoàn Dịch Lâm nghe thấy giọng nói yếu ớt của Lư Bội Nghiên vang lên bên tai, “Dịch Lâm, anh, anh có yêu em không?”, cô ta muốn biết nhưng chưa bao giờ dám hỏi.

Đoàn Dịch Lâm ngay ngắn cả người, hấn không biết nên trả lời như thế nào, từ lâu hấn đã không còn hy vọng xa vời đối với tình yêu, hấn đã từng có ý tưởng ngày thơ muốn cùng một người sống tới già, cũng từ một trận lửa lớn năm đó đã đốt cháy tất cả. Hiện tại hấn cảm kích Lư Bội Nghiên, thậm chí ý lại một chút vào cô ta, bản thân hấn cũng không rõ ràng loại tình cảm đó là như thế nào, là yêu sao?

“Nói cho em biết, được không?” Lư Bội Nghiên mang theo âm thanh khóc lóc nức nở khiến Đoàn Dịch Lâm phục hồi lại tinh thần, hấn hung hăng đâm vào cô ta, “Bây giờ tôi không phải đang yêu em à!” Toàn bộ nước mắt của Lư Bội Nghiên lập tức tuôn rơi, bản thân cô ta đối với hấn rất cuộc chẳng là gì cả, cho dù như vậy cô ta vẫn không nỡ buông tay.

Sáng hôm sau, Đoàn Dịch Lâm thức dậy rất sớm, hôm nay là một ngày tốt hấn nên thảo luận điều kiện với chú Tứ. Lư Bội Nghiên vẫn ngủ rất sâu, đêm qua cô ta không ngừng rơi nước mắt, bây giờ khiến cho Đoàn Dịch Lâm quả thực hơi choáng ngợp, trong lòng hấn không vui cũng chỉ có thể thông qua gây sức ép cho cô ta chết đi sống lại mới có thể phát tiết. Lúc này nhìn thấy trên gương mặt người kia vẫn còn nước mắt, trong lòng hấn cũng đầy luyến tiếc đau thương, hấn lấy ra hộp trang sức kia từ túi quần mua ngày hôm qua đặt ở đầu giường, rồi đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô ta.

Thiệu Duật Thần ôm Cẩm Nhiên từ trên lầu đi xuống, đứa trẻ kia vẫn ở tư thế đó, ôm chặt cổ anh. Đến lúc mọi người trong nhà hoảng hốt nhìn thấy hai người kia, ai cũng không dám nói chuyện. Thần sắc của Thiệu Duật Thần rất khó coi, cả khuôn mặt đều là chán nản, đôi mắt thâm quầng, anh đã không còn khí chất anh tuấn sáng ngời hào phóng như ngày thường, toàn thân như một cái lồng đông cứng khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Anh ngồi xuống vị trí của mình, nhìn thấy hai vị trí đối diện trống không, lại nhìn vị trí chủ nhà cũng không có ai, buổi sáng này nhìn thoáng qua đã thiếu ba người, hốc mắt Thiệu Duật Thần hơi nóng, nhưng anh thở ra một hơi thật sâu chịu đựng lại.

“Cẩm Nhiên, chúng ta ăn cơm.” Anh vỗ nhẹ phía sau lưng của đứa trẻ, dỗ dành cậu bé, nhưng mà cậu bé vẫn không nhúc nhích.

Thiệu Duật Thần đành chịu, không biết nên làm gì bây giờ. Mục Uyển Thanh thấy thế vội đến phía sau Thiệu Duật Thần, đối diện với khuôn mặt của tiểu Cẩm Nhiên, “Cẩm Nhiên, để cho cô nhỏ ôm, chú mệt lắm rồi, được không?” Cô ta cười cười, vỗ tay, lấy lòng Cẩm Nhiên.

Thế nhưng đứa trẻ nhúu mày một chút, rồi giấu mặt ở trên vai Thiệu Duật Thần, hai tay ôm chặt hơn nữa. Mục Uyển Thanh hơi xấu hổ, sắc mặt cũng trở nên không tốt.

“Tất cả mọi người ăn cơm đi, để tôi lo cho nó.” Lời anh nói có phần mệt mỏi, anh cố gắng kéo cánh tay của Cẩm Nhiên xuống, đưa sữa tới miệng của cậu bé. Đứa trẻ vô cùng nghe lời, không lên tiếng, dứt gì thì hé miệng ra như máy móc mà nhận lấy. Điều này làm cho Thiệu Duật Thần càng thêm khó chịu, đây là một đứa trẻ rất kén ăn, bình thường mỗi lần ăn sáng đều giống như là đánh giặc.

Thiệu Duật Văn cũng không chịu được, “Chị nghe nói nó rất thân với Ông tiểu thư, em cũng không thể cả ngày ôm một đứa trẻ đi lại, không bằng để cho cô ấy đến đây chăm sóc Cẩm Nhiên.”

Mục Uyển Thanh đang uống sữa thì bị sặc, ho khan liên tục, “Lai lịch của người kia không rõ ràng lắm, lúc này chúng ta phải cẩn thận một chút.” Cô ta vừa dùng khăn giấy lau miệng, vừa phản bác, đôi mắt cô ta nhìn khuôn mặt của Thiệu Duật Thần chăm chú, nhưng mà trên mặt người kia không có biểu cảm gì, anh vẫn dứt từng muỗng cơm cho Cẩm Nhiên. Qua hồi lâu anh mới thản nhiên nói một câu, “Chuyện này nói sau, hiện tại cô ấy là nhân chứng được cảnh sát bảo vệ.” Anh nói qua loa, lúc này anh không muốn bàn việc riêng của mình ở nhà, bây giờ không phải là thời gian thích hợp.

“Chờ vụ án điều tra xong, việc bảo vệ tự nhiên sẽ huỷ bỏ, trước tiên để Chính Đông điều tra xem xét.” Thiệu Duật Văn nhú mày nhìn Cẩm Nhiên đang im lặng, vẻ mặt chỉ có lo lắng, “Cẩm Nhiên bình phục chỉ sợ không phải chuyện một hai ngày.”

Mục Uyển Thanh không nói nữa, cô ta cúi đầu uống một hớp sữa, sau đó đẩy cái ly ra một cách thiếu kiên nhẫn, cô ta thấy ánh mắt của mọi người tập trung lại đây cho rằng không ổn, trong mắt cô ta lập tức ngấn nước mắt, cô ta chớp mắt vài cái, một giọt nước mắt rơi xuống, “Em xin lỗi, em đi lên chăm sóc ba nuôi.”

Cô ta bước nhanh lên lầu, lắng nghe Thiệu Duật Văn ở phía sau vẫn còn lẩm nhẩm chuyện Ông tiểu thư thế này thế kia, cô ta cắn chặt răng, hai nắm đấm siết chặt, chẳng lẽ Ông Ninh Hi sẽ như vậy tiến dần từng bước một cách danh chính ngôn thuận?

Thiệu Duật Thần cầm cái muỗng để lại trong chén, bữa cơm này thật ăn không vô, anh quay đầu nhìn đứa trẻ trong lòng, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, “Cẩm Nhiên ngoan, hôm nay chú có việc, cháu ngoan ngoan đợi ở nhà được không?”

Cẩm Nhiên ngơ ngác nhìn anh, trong chớp lát lại dùng hết sức ôm lấy anh thật chặt. Trong lòng Thiệu Duật Thần vốn đã nặng nề nay giống như bị dao cùn cắt khoét.

“Chị, trước tiên chị hãy đem cổ phần của Cảnh Thiên bán ra ngoài, vào lúc này, trước hết phải ổn định bên trong công ty, những việc khác nói sau. Để cho Uyển Thanh tự lo liệu chuyện tang lễ, sáng nay em đến cục cảnh sát hỗ trợ điều tra...” Nói đến đây anh không nói tiếp nữa, chuyện hỗ trợ điều tra này đương nhiên không đơn giản như vậy, hôm nay anh muốn trao đổi điều kiện cùng với lãnh đạo.

Trên đường đến cục cảnh sát, Thiệu Duật Thần vẫn rối loạn, lúc nhìn thấy Cẩm Nhiên tự buông khỏi anh, Thiệu Duật Thần không nói gì liền chạy về phòng thay quần áo. Anh bắt đầu nghi ngờ quyết định của mình, anh do dự, có phải thực sự không cần đưa Ông Ninh Hi đến đây hay không. Anh day day mi tâm của mình thở dài một hơi.

Văn Chính Đông ngoảnh đầu nhìn anh, “Thiệu tiên sinh có phải vì chuyện của tiểu thiếu gia và Ông tiểu thư mà phiền não không?”

Thiệu Duật Thần cười mỉa, ngẩng đầu nhìn anh ta, “Chẳng trách anh cả tôi khen ngợi anh như vậy. Sau này đừng gọi tôi là Thiệu tiên sinh, tính ra thì tuổi của anh cũng lớn hơn tôi, trực tiếp gọi tôi Duật Thần là được.” Anh lại thở dài một hơi, “Nếu anh là tôi, anh làm sao bây giờ?”

Văn Chính Đông nắm chặt quả đấm, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, anh ta rõ ràng hoàn cảnh này, mặc kệ ai đi vào đứng ở bên cạnh Thiệu Duật Thần đều sẽ trở thành mục tiêu, nhưng ở lập trường của anh ta lại cần phải làm như vậy, “Ông tiểu thư tiến vào khẳng định không phải là việc tốt đối với cô ấy, nhưng mà đối với việc điều trị của Cẩm Nhiên hẳn là có lợi.” Anh ta dừng một chút, “Rất nhiều chuyện không thể lường toàn, mấu chốt chính là xem Thiệu tiên sinh, anh có năng lực bảo vệ tốt cho bọn họ hay không.”

Thiệu Duật Thần nhắm mắt ngả vào chỗ tựa lưng, chính anh cũng không rõ ràng, nếu như anh có thể xác định nếu cô ở bên cạnh mình mà có thể đảm bảo cô không có việc gì, anh cũng sẽ không dứt khoát cắt đứt

quan hệ với cô, không ai biết trong lòng anh có bao nhiêu đau khổ, nói ra những lời kia với cô cần dùng bao nhiêu dũng khí và sức lực, lại phải chịu đựng bao nhiêu thống khổ.

“Trước tiên hãy điều tra rõ ràng đi!” Anh nói một câu.

Văn Chính Đông cắn môi, cuối cùng gật đầu ừ một tiếng.

Uông Ninh Hi thật không ngờ nhanh như vậy lại gặp được Phương Văn Chính, anh ta đi vào cùng người cảnh sát lập biên bản, nhưng mà anh ta không đi ra.

“Thiệu Duật Thần đã cắt đứt với cô?” Anh ta ngược lại nói thẳng ra trọng điểm, điều này làm cho Uông Ninh Hi hết sức kinh ngạc, anh ta làm sao lại biết nhanh như vậy, theo lý thì Thiệu Duật Thần sẽ không đem loại chuyện này nói khắp nơi. Nhưng cô nghĩ lại lời nói hôm qua của anh ta: sẽ có người tiếp ứng cô.

“Nếu các người đã cài người ở bên cạnh anh ta, vẫn còn cần phải làm chuyện vô ích sao?” Cô xoắn ngón tay mình, lúc nói chuyện cũng không nhìn anh ta, cô cắn chặt môi, nghĩ đến người kia đã nói không bao giờ đến quấy rầy cô nữa, lòng của cô vẫn bị nỗi đau kéo căng, cô suy nghĩ thì ra mức độ cô yêu anh đã vượt xa trí tưởng tượng của mình, chẳng qua là thời gian anh theo đuổi cô lâu như vậy khiến cho loại nhận định này mất đi nền tảng của sự đánh giá khách quan.

“Tôi đã nói rồi, nhiệm vụ của các người khác nhau. Nếu Thiệu Duật Thần thật sự muốn rửa tay, cũng cam đoan chặt đứt con đường giao dịch phi pháp, như vậy cảnh sát cần phải bảo vệ sự an toàn của anh ta và người nhà của anh ta. Cô phải biết rằng thế lực của hội Thanh Sơn rắc rối phức tạp, nếu có thể làm cho nó suy yếu hoặc là tiêu diệt, không thể nghi ngờ đây là phương thức tốt nhất.” Phương Văn Chính đến gần cô, “Ninh Hi, không phải tôi ép cô, chuyện này thực sự quá lớn, chúng ta cần phải hy sinh lợi ích cá nhân.”

“Nhưng mà chúng tôi đã cắt đứt, tôi không có ưu thế gì cả, các người hãy tìm người khác đi.”

“Việc này cô yên tâm, chúng tôi sẽ nghĩ cách, anh ta sẽ trở lại đến tìm cô.” Phương Văn Chính tràn đầy tự tin, Uông Ninh Hi nhú mày nhìn anh ta, trong lòng cô có linh cảm không tốt.

Bác sĩ vào phòng kiểm tra, tâm tình của Uông Ninh Hi vô cùng buồn bực, “Bác sĩ, không thể để một số người không liên quan tới làm phiền tôi nữa, tôi đau đầu quá, buổi tối không ngủ được.”

Người bác sĩ nhìn thoáng qua Phương Văn Chính ở bên cạnh, “Uông tiểu thư, cảnh sát chấp hành công vụ, tình huống này chúng tôi không thể can thiệp, nhưng vào buổi tối, chúng tôi sẽ cho Uông tiểu thư dùng một ít thuốc an thần.”

Phương Văn Chính không còn nhiều thời gian ở lại, anh ta đi theo bác sĩ ra ngoài, lúc này Uông Ninh Hi nhìn cửa sổ, cô không biết bọn họ sẽ dùng cách gì để cho anh trở về tìm mình, trong lòng bàn tay cô đổ mồ hôi không ngừng, cô muốn gặp anh lại sợ nhìn thấy anh.

Thiệu Duật Thần làm xong chuyện thì trời đã tối đen, từ cục cảnh sát đi ra, anh hơi thả lỏng một chút, chỉ cần cắt đứt tất cả những con đường giao dịch không hợp pháp, bọn họ cũng không yêu cầu Thiệu gia giao ra tất cả tài liệu, nếu thật sự như vậy, đơn giản giúp đỡ lãnh đạo vạch trần cả thế giới ngầm, đó chính là cùng đường.

“Chính Đông, chúng ta đến bệnh viện, tôi muốn thu dọn một số thứ, anh ở dưới chờ tôi là được, tôi sẽ nhanh chóng đi xuống.”

Trở lại phòng làm việc của mình, Thiệu Duật Thần vẫn không khỏi thương cảm, đôi mắt anh hơi đỏ, anh đem một số đồ cá nhân và tài liệu học thuật bỏ vào trong thùng nhỏ, anh nhìn quanh gian phòng có chút lưu luyến.

“Mang theo những thứ cần dùng gấp là được, phòng này tôi sẽ giữ lại cho cậu, cậu khẳng định có thể trở về.” Hứa Tấn Dật đứng ở cửa nhìn anh.

Thiệu Duật Thần cười khổ, anh không ngờ nơi này trở thành hồi ức của anh, nếu anh có thể trở về, vậy Ninh Hi vẫn còn ở đây không? Trái tim anh đột nhiên đập nhanh một chút, chính mình nỗ lực không ngừng, khó mà thực sự chấm dứt một cách đột ngột.

Đồ đạc không nhiều lắm, một cánh tay anh mang theo cái thùng kia đi ra, đi đến bên cạnh Hứa Tấn Dật anh vỗ vai anh ta, “Nhớ giúp tôi khoá cửa.”

“Thật sự không tới gặp cô ấy?” Lời này vừa nói ra Hứa Tấn Dật liền hối hận, trước kia anh ta dốc sức phá vỡ uyên ương, lúc này nhìn thấy dáng vẻ tổn thương tình cảm của Thiệu Duật Thần, anh ta lại không chịu được... Con người có phải đều mâu thuẫn như vậy hay không.

Thiệu Duật Thần cúi đầu, không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ có thanh âm trầm thấp, “Cô ấy thế nào?”

“Không sao, vẫn như vậy, đã treo nước kháng viêm, nhưng tôi nghe bác sĩ Chu nói cô ấy hình như mất ngủ, sẽ cho cô ấy uống thêm thuốc an thần.” Hứa Tấn Dật nghiêng đầu nhìn anh, “Lo lắng thì hãy đến xem cô ấy, không chừng đã uống thuốc, lúc này cũng ngủ rồi.”

Anh ngẩng đầu, “Không đi, đều nói hết rồi.” Nói xong, anh mang theo cái thùng đi vào thang máy.

Tay Thiệu Duật Thần dừng lại trước một hàng phím số thật lâu, cuối cùng vẫn nhấn lần 14, anh không bỏ xuống được, anh nói với bản thân đây là lần cuối cùng, thật sự là lần sau cùng.

Anh chỉ đứng nhìn ở bên ngoài, cảnh sát canh giữ ở cửa cũng không có vẻ rất chặt chẽ. Anh xuyên qua cửa kính nhìn cô, cô ngủ rất sâu, vẻ mặt rất điềm tĩnh, luôn luôn nhíu mày. Giờ phút này xung quanh im lặng khiến anh hoảng hốt, anh chỉ có thể mơ hồ nghe được tiếng bước chân của giày cao gót từ xa đến gần.

Thiệu Duật Thần chậm rãi xoay người, đi trở về con đường lúc này. Một người y tá đeo khẩu trang đi qua bên người anh kèm theo là tiếng bước chân, trong tay cô ta bưng một cái khay, cúi đầu, anh không thể nhìn thấy mặt cô ta. Trong đầu Thiệu Duật Thần sinh ra một tia khác thường, nhưng mà anh không biết là gì, bây giờ trong đầu anh rối loạn. Anh chợt nghe cảnh sát và người y tá nói chuyện với nhau ở phía sau:

“Làm gì?”

“Đổi thuốc.”

“Vào đi!”

Cửa thang máy mở ra, trước mặt Thiệu Duật Thần chính là áp phích tuyên truyền sự nhiệt tình phục vụ của bệnh viện, tầm mắt anh dừng ở trên đôi giày của người y tá, đúng, là giày của y tá.

Trái tim anh căng thẳng, đồ vật đã thu dọn ở trong tay rơi xuống một tiếng “bịch”, anh xoay người, ra khỏi thang máy sắp đóng cửa, “Đừng để cô ta đi vào!”

8. Chương 8: Thoát Hiểm

Thiệu Duật Thần chạy như bay sang đây, cảnh sát ở ngoài cửa cũng xông vào. Mục Uyển Thanh không ngờ tới mình sẽ bị nhìn thấu, không kịp rút ra ống tiêm cắm trên bình, cô ta xoay người nhằm về phía ban công rồi nhảy xuống.

Thiệu Duật Thần chạy vào không quản những thứ khác, anh dùng tốc độ nhanh nhất gỡ kim tiêm trên mu bàn tay của Ưng Ninh Hi, anh đưa tay ấn nút gọi khẩn cấp ở đầu giường. Anh ngẩng đầu nhìn chất lỏng trong ống đã chảy mạnh đi hơn phân nửa, nhịp tim anh đập mạnh, anh khom lưng nhìn người đang nằm trên giường vẫn còn hô hấp đều đặn. Anh không dám sơ suất, anh cũng không rõ ràng rốt cục người nọ bỏ thêm cái gì vào thuốc của cô, nhưng mấy thứ này không tiến vào mạch máu của cô.

Ưng Ninh Hi lơ mơ cảm thấy đặc biệt ồn ào, cô chậm rãi mở to mắt, chỉ nhìn thấy trước mắt đều là bóng người đang chuyển động, cô từ mơ hồ dần dần rõ ràng lên. Cô thấy bác sĩ vội vàng tiến vào, thấy cảnh sát đều vây quanh ở ban công, thấy... Thiệu Duật Thần ở bên cạnh cô, thần sắc trên mặt anh vừa sợ hãi vừa vui mừng, đầu óc của cô tỉnh táo hơn một chút.

“Ninh Hi, em tỉnh rồi.” Thanh âm của anh hơi run rẩy, hai tay anh nắm chặt tay cô.

“Sao vậy?” Thuốc an thần quả nhiên có hiệu quả, cô cảm giác mình có giấc ngủ bình thản nhất trong những năm gần đây, nhưng cô vẫn không rõ ràng, cảm giác yên ổn này suýt tí nữa là ngủ mãi mãi.

Nhìn thấy thần trí cô vẫn còn tỉnh táo, Thiệu Duật Thần thở phào nhẹ nhõm, “Ninh Hi, em cần làm kiểm tra một chút, không có việc gì, không xảy ra chuyện gì, có anh ở đây.” Nói xong, anh nắm chặt tay cô không muốn buông ra.

Uông Ninh Hi nhìn thấy tình hình trước mắt đại khái hiểu được một ít, không phải không có gì, mà là có chuyện lớn. Cô nhớ tới lời của Phương Văn Chính lúc ban ngày, “Sẽ có cách khiến cho Thiệu Duật Thần trở lại tìm cô.” Uông Ninh Hi nhắm mắt lại, trong lòng cô hiểu được, cảnh sát lợi dụng tình yêu của Thiệu Duật Thần đối với mình, đột kích tấn công cô tranh thủ một cơ hội để tiếp cận anh. Cô cảm thấy mình rất vô sỉ, cô rút tay ra, cô thật sự không xứng đáng để anh che chở và yêu thương.

“Ninh Hi?” Động tác nhỏ này làm cho Thiệu Duật Thần thất vọng tột cùng, thanh âm của anh mỏng manh, có ngàn lời anh muốn nói nhưng lại nghẹn trong cổ họng không thốt ra được. Anh cứ như vậy nhìn bác sĩ đẩy cô đi, cô cần phải kiểm tra toàn diện.

Mục Uyển Thanh từ dây thép vững vàng rơi xuống đất, cô ta nghiêng mình dán lên mặt tường, thừa dịp ban đêm và cái bóng của toà nhà, cô ta nhanh chóng cởi bộ đồ y tá trên người, còn có khẩu trang và bao tay, vứt tất cả sang một chỗ, rồi cô ta lấy cùn vẩy lên những thứ vừa rồi, sau đó cô ta lấy ra một cái bát lửa rỏ tiền ném trực tiếp lên trên, chất cùn cộng thêm bát lửa trong nháy mắt nổi lên một quả cầu lửa.

Âm thanh báo cháy vang lên, trong bệnh viện nhất thời hỗn loạn. Mục Uyển Thanh cầm giẻ giường mắt nhìn lên phòng kia, trong mắt cô ta lộ ra một tia dữ tợn không cam lòng.

“Coi như mạng cô lớn!” Nói xong cô ta mang giày cao gót ung dung đi qua thông đạo an toàn, đến bãi đỗ xe dưới đất rồi nghênh ngang lái xe đi khỏi. Cô ta thật không ngờ kế hoạch chu đáo của mình rốt cuộc vẫn thất bại trong gang tấc, đến bây giờ cô ta vẫn không rõ Thiệu Duật Thần nhìn ra sơ hở từ đâu. Đây là một cơ hội ngàn năm một thuở, bây giờ cô ta ra tay, mọi người sẽ cho rằng người khởi xướng vụ nổ có ý đồ giết người diệt khẩu thủ tiêu chứng cứ, không ai sẽ nghi ngờ cô ta. Thế nhưng Thiệu Duật Thần cố tình ở đó mà lại phát hiện, nghĩ đến đây, cô ta liền tức giận đến cực điểm, một cước đạp xuống chân ga, xe liền bay ra ngoài.

Văn Chính Đông từ cửa hàng tiện lợi ở bên ngoài bệnh viện mua thuốc lá đi ra, trước mắt là một chiếc xe Ferrari màu đỏ chạy như bay lướt qua, “Những người lái xe này đều ngang ngược như vậy sao?” Anh ta cười mỉa, mở ra gói thuốc rút ra một điếu, đưa lên miệng đốt lên, anh ta nhìn đồng hồ, đã 40 phút, anh ta suy nghĩ có nên vào xem không.

Đang nghĩ ngợi thì di động vang lên, anh ta nhìn thoáng qua là Thiệu Duật Thần, anh ta mau chóng tiếp máy. Lúc nghe điện thoại, sắc mặt của anh ta từ từ cứng lại, quay đầu nhìn hướng đi của chiếc xe Ferrari vừa rồi chạy như bay, anh ta nhíu mày.

“Thiệu tiên sinh, tôi đã biết.” Anh ta tắt máy, lập tức đi qua đường cái mà vào bệnh viện. Đến đại sảnh, anh ta vẫn có thể cảm giác được một tia khủng hoảng chưa ổn định, anh ta theo lời dặn dò của Thiệu Duật Thần trực tiếp lên lầu 14.

Ra khỏi thang máy thì thấy Thiệu Duật Thần một mình ngồi trên ghế ở hành lang, anh cúi đầu, anh ta không nhìn thấy nét mặt của anh. Văn Chính Đông đứng trước mặt anh, cẩn thận mở miệng, “Ông tiểu thư không sao chứ?”

Thiệu Duật Thần không ngẩng đầu, cứ như vậy mà nhìn mũi chân của mình lắc đầu.

Văn Chính Đông thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Người không sao là tốt rồi.”

“Không phải là không sao, là không biết có chuyện hay không.” Thiệu Duật Thần cười chế nhạo mình, vẻ mặt hoang mang vẫn chưa hoàn toàn bình ổn.

“Thiệu tiên sinh, anh đừng khó chịu nữa, muốn tôi phái người đến đây trông giữ không?”

Thiệu Duật Thần nhìn anh ta thật lâu không nói gì, cuối cùng anh vỗ vai Văn Chính Đông, thở dài một hơi, “Anh nói đúng, tôi có thể bảo vệ cô ấy, tôi sẽ không để cô ấy ở bên ngoài.” Anh dừng một chút, “Anh lập

tức trở về đón Cẩm Nhiên tới đây.”

Văn Chính Đông nhìn anh có vẻ do dự, “Thiệu tiên sinh, ngài một mình ở trong này...”

“Tôi không phải đã nói qua với anh, lúc riêng tư anh gọi tôi Duật Thần là được, anh đi nhanh về nhanh, tôi có thể bảo vệ cho chính mình, anh yên tâm. Cẩm Nhiên cũng không quá khó khăn, cứ từ từ là được.” Giọng nói anh chậm rãi, nghiêm túc căn dặn, nói đến đứa trẻ kia anh nhin không được mà đau lòng, có lẽ sau này Ninh Hi sẽ giúp cậu bé tốt hơn.

Ông Ninh Hi không ngờ trong thời gian ngắn ngay lúc cô kiểm tra, cảnh sát lại đến làm biên bản, thấy Phương Văn Chính cô tự nhiên hiểu được việc lập biên bản là giả, hạ chỉ thị mới là thật. Cô chau mày nhìn sang chỗ khác, bây giờ trông thấy anh ta cô liền tràn ngập chán ghét.

“Ninh Hi!”

“Anh đừng nói chuyện với tôi.” Ông Ninh Hi chịu đau ngồi dậy, “Đây là biện pháp của anh? Anh cũng không thể hèn hạ thêm chút nữa.”

Phương Văn Chính thấy cô như vậy, xem ra phán đoán của anh ta chính xác, người phụ nữ này ở bên cạnh Thiệu Duật Thần trong thời gian dài như vậy, từ lâu đã đắm chìm trong cảm tình. Nhưng hiện tại ngoài cô ra không có ai là ứng viên tốt nhất, cho dù như vậy đối với Ông Ninh Hi rất nguy hiểm, bọn họ cũng phải mạo hiểm thử một lần.

“Ninh Hi, thật không dám giấu giếm, chúng tôi quả thực dự định dùng cách này, nhưng người của chúng tôi vẫn chưa hành động, nói cách khác lần này thật có người muốn mạng của cô, nếu không phải Thiệu Duật Thần phản ứng kịp thời, cô có thể thật sự mất mạng.”

Ông Ninh Hi kinh sợ, ngơ ngác, không biết làm sao cho phải. Nếu không phải Thiệu Duật Thần, bản thân cô bây giờ chỉ sợ đã mất mạng, tin tức này quanh quẩn trong đầu cô, nước mắt không nhin được mà ngấn trong hốc mắt.

“Bây giờ cô hiểu tình hình rất gấp gáp, bởi vì cô chứng kiến vụ nổ hoặc là bởi vì cô cứu đứa trẻ kia, đã có người muốn đẩy cô vào chỗ chết, hướng chỉ với địa vị hiện nay của Thiệu Duật Thần, Ninh Hi, cho dù là vì mạng sống của anh ta, cô cũng không thể mặc kệ.” Anh ta đến gần giường bệnh của cô, “Ông Ninh Hi, hãy đem tình cảm cá nhân trước tiên để sang một bên, việc này là nhiệm vụ, từ giờ trở đi cô khôi phục lại thân phận cảnh sát, hồ sơ nằm vùng của cô đã được thành lập, tôi vẫn là người liên lạc của cô.”

“Người bên trong tiếp ứng tôi là ai?”

“Ông Ninh Hi, cô không phải nằm vùng lần đầu tiên, cô nên rõ ràng, ngoại trừ người liên hệ, không có người thứ hai biết thân phận nằm vùng.” Phương Văn Chính cười cười, “Tôi nghĩ sau khi cô vào trong sẽ sớm nhận ra.”

Ông Ninh Hi trầm mặc.

Lúc cô được đẩy về phòng bệnh, thì thấy Thiệu Duật Thần đứng ôm một đứa trẻ tại hành lang. Cẩm Nhiên nghiêng đầu nhìn Ông Ninh Hi nằm trên giường bệnh, như là nhớ tới cái gì đó, cậu bé vươn hai cánh tay với lấy cô, lồng ngực Thiệu Duật Thần không ngừng đập thình thịch, anh im lặng, không nói gì.

Ông Ninh Hi dường như nhìn ra vấn đề, cô vươn tay, Thiệu Duật Thần cứ như vậy giao đứa trẻ cho cô.

“Đứa nhỏ làm sao vậy?” Ông Ninh Hi không nhìn thấy gương mặt của đứa trẻ, cậu bé cứ như thế mà nhào vào trong lòng cô, ôm chặt cổ cô.

“Bác sĩ nói chứng tự kỷ sau chấn thương, còn có chứng mất ngôn ngữ.” Giọng nói của anh đầy đặc sự đau thương, anh cúi đầu, “Ninh Hi, anh biết như vậy đối với em là không công bằng, nhưng anh hy vọng em có thể giúp anh chăm sóc đứa nhỏ này, nó cần một người mà nó tin tưởng giúp nó ra khỏi bóng ma tâm lý, Ninh Hi, chỉ có em có thể giúp anh và đứa nhỏ này.”

Ông Ninh Hi không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, cô dịu dàng vuốt ve lưng cậu bé để an ủi cậu bé, trong lòng cô co rút đau đớn ghê gớm, một đứa trẻ lạnh lợi như vậy, cậu bé vô tội bị liên lụy, mất đi ba mẹ, chỉ vì bọn họ muốn trở về chính đạo làm lại từ đầu.

“Thực ra cậu bé càng cần người nhà hơn, suy cho cùng tôi không có quan hệ với cậu bé.” Cô thần nhiên nói.

“Ninh Hi, nếu em lo lắng anh có ý đồ gì với em, anh có thể cam đoan với em, đứa nhỏ này hiện tại ở trong nhà cũng chỉ để anh ôm, những người khác không ai có thể đụng vào, nếu anh không ôm, nó liền trốn trong tủ quần áo.” Nhìn thấy khoé mắt của cô chảy xuống một giọt nước mắt, Thiệu Duật Thần biết cô mềm lòng, không hề giống những lời nhạt nhẽo và bạc tình của cô, anh ngồi ở bên giường cô, ánh mắt sáng rực nhìn cô, “Ninh Hi, chuyện đêm nay em cũng đã biết, cho dù em không thích anh, anh cũng hy vọng em bắt công đứng ở bên cạnh anh, anh không thể bởi vì em mà ném chuột sợ vỡ bình (muốn đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại).”

Uông Ninh Hi ngẩng đầu nhìn anh, lý do này khiến cô không thể từ chối, cô cũng vốn không muốn cự tuyệt, “Thực ra tôi vẫn rất sợ hãi, tôi không có chí lớn gì cả, cũng không yêu cầu người đàn ông của mình có bao nhiêu bản lĩnh, tôi chỉ hy vọng có một người yêu tôi thật lòng, có thể cùng tôi sống cả đời bình an, cho nên, tôi không phải ghét anh, tôi chính là ghét anh mang họ Thiệu!”

Thiệu Duật Thần ngẩn ngơ ở đó, anh suy xét lời của cô nhiều lần, anh có chút không tin vào phán đoán của mình, cô nói rằng thực ra cô chỉ không thích xuất thân của mình phải không? Phải không? Anh hơi kích động, trong thời gian hai ngày nay anh cảm thấy hình như mình đã già đi rất nhiều, một áp lực rất lớn đặt trên người anh, anh nghi ngờ mình có thể đảm nhận trọng trách này không, ngay tại giờ phút này anh cảm thấy mình có sức lực một lần nữa, anh nắm lấy cánh tay của cô, có phần không biết nói gì, môi mấp máy rất lâu, “Ninh Hi, ở bên cạnh anh, nhìn thấy anh lập lại trật tự được không, anh muốn Thiệu gia đi lên chính đạo một lần nữa, anh sẽ cho em cuộc sống yên ổn.”

Uông Ninh Hi trông thấy bộ dáng nghiêm túc của anh, trong lòng cô bắt đầu cảm động, tất cả ngôn ngữ hoà tan, cô chỉ gật đầu rất nghiêm túc. Cô thật sự, là thật lòng, thế nhưng lại trộn lẫn tạp chất không nên có, bản thân cô hơi bối rối, rốt cuộc là tình cảm hay là tính chuyên nghiệp. Cô xoay mặt về phía Cẩm Nhiên, không muốn để anh thấy nước mắt của mình, nơi đó đều là áy náy.

“Ninh Hi, nghe lời anh, tối nay em ở trong này quan sát một đêm, ngày mai anh tới đón em.” Thiệu Duật Thần kéo tay cô, anh chợt nghe thấy Ninh Hi hít vào một hơi lạnh, anh cúi đầu, tay kia của cô vừa bấm lại vừa sưng, nghĩ tới lúc mới gỡ kim tiêm ra cho cô, anh nhủ mảy, nhưng tình hình lúc đó không cho phép anh cẩn thận. Nghĩ đến đây anh nhịn không được mà tức giận, cái này gọi là bảo vệ nhân chứng của cảnh sát, chẳng lẽ họ không hiểu được cứu người trước là quan trọng nhất sao? Anh càng cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn. Anh không có nhiều thời gian để ở lại, anh nhờ y tá tìm một túi chườm nước đá đặt lên tay cô rồi rời khỏi, Cẩm Nhiên vẫn ôm chặt cô không tha, Thiệu Duật Thần không miễn cưỡng, mặt khác vì lo lắng cho sự an toàn anh để Văn Chính Đông ở lại. Anh cứ như vậy về một mình lại khiến Uông Ninh Hi vô cùng lo lắng.

Lúc Thiệu Duật Thần trở về, Mục Uyển Thanh ngồi trên sofa đợi anh, thấy chỉ có một mình anh cô ta hơi hoảng hốt, chạy nhanh ra đón, “Chính Đông và Cẩm Nhiên đâu?”

Thiệu Duật Thần có chút mệt mỏi, anh day day mi tâm của mình, cũng không quá để ý tới cô ta, “Ở lại chỗ Ninh Hi.” Nói xong anh liền mang theo chìa khoá xe lên lầu, đi đến nửa đường anh quay đầu lại, “Hôm nay anh đến cục cảnh sát xem qua anh cả và chị dâu, pháp y đã kiểm nghiệm xong xuôi.” Đôi mắt anh hơi đỏ, nhìn thấy hài cốt còn lại chẳng có bao nhiêu, nỗi căm uất của anh không thể kiềm chế mà muốn bộc phát ra ngoài, anh thề chuyện này tuyệt đối sẽ không chấm dứt như vậy.

“Anh nghĩ nên hoãn táng đi, tuần sau an bài lễ tang. Căn phòng em chiếm giữ sát vách phòng anh cũng không dùng đến, nhanh chóng thu dọn đồ đạc của em, ngày mai để Ninh Hi dọn vào.” Nói xong anh xoay người lên lầu.

Khuôn mặt Mục Uyển Thanh lập tức đen lại, cô ta cắn chặt môi, hai quả đấm nắm chặt, cuối cùng cô ta vẫn không nhịn được, “Thiệu Duật Thần, anh đứng lại!”

9. Chương 9: Tiến Thêm Một Bước

Thiệu Duật Thần dừng bước chân, kinh ngạc quay đầu nhìn Mục Uyển Thanh, “Em sao thế?” Anh cau mày, trên mặt đều là hoang mang và khó hiểu.

Mục Uyển Thanh biết mình thất thố, hơn nữa cái miệng này thất thố thật sự rất nguy hiểm, cô ta có chút khấn trương, rốt cuộc vẫn hơi chột dạ, cô ta hé miệng, “Em xin lỗi, tâm tình em không tốt. Thấy bộ dạng kia của ba nuôi, em...” Mục Uyển Thanh nói xong thì đôi mắt đỏ lên, thanh âm cũng nghẹn ngào theo, “Duật Thần, anh phải cẩn thận một chút, nội tình của vị Ôn gia tiểu thư kia chúng ta vẫn chưa rõ ràng, như vậy có phải rất mạo hiểm không?” Cô ta thu lại sự tùy tiện và bướng bỉnh của mình, cô ta nhúu mày, khoanh tay lại, vẻ mặt lo lắng.

Thiệu Duật Thần cúi đầu, anh có phần áy náy, Uyển Thanh dù sao cũng không cùng họ, nhưng lại chịu một nhọc mà chăm sóc ba mình, vội vàng lo việc tang lễ của anh cả và chị dâu, ngược lại thì mình đang phong hoa tuyết nguyệt. Anh xoay người xuống lầu đi đến trước mặt Mục Uyển Thanh, anh không biết nên bày tỏ sự cảm kích của mình như thế nào, anh vươn hai cánh tay ra cho cô ta một cái ôm, “Uyển Thanh, thật sự cảm ơn em.” Anh buông cô ta ra, hai tay đỡ bờ vai của cô ta, anh cúi đầu và nhìn thẳng vào Mục Uyển Thanh, “Hai ngày nay may mà có em, bằng không anh cũng không biết làm sao. Nhưng mà đối với Ninh Hi, em thực sự lo lắng quá nhiều, thời gian anh biết cô ấy cũng không ngắn, anh có thể bảo đảm cô ấy không có vấn đề.”

Anh ngẩng đầu, liếc nhìn đồng hồ trong phòng khách, “Đã khuya, em mau ngủ đi.” Nói xong anh miễn cưỡng giữ nụ cười trên môi, rồi xoay người đi lên lầu. Mục Uyển Thanh đứng một mình trong phòng khách, vẻ mặt cô ta oán giận, liếc xéo nhìn Thiệu Duật Thần trở về phòng sách, sau đó đóng cửa lại. Cô ta muốn độc chiếm vòng tay kia, nhưng anh lúc nào cũng không hiểu, ngoại trừ anh, nơi này không có gì để cô ta lưu luyến. Ba cô ta chết trong họng súng của cảnh sát, bây giờ chấp nhận thỏa thuận của lãnh đạo cục đối với cô ta căn bản là tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, vì người kia mà cô ta nhân nhượng một cách miễn cưỡng.

Đoàn Dịch Lâm và Lư Bội Nghiên cùng nhau ăn tối ở bên ngoài, sau đó cùng đi đến hội Thanh Sơn, thứ nhất là tâm tình của bọn họ rất tốt, quan trọng hơn là muốn thăm dò thật hư. Hiện tại Đoàn Dịch Lâm ngày càng thích thành phố này, cũng ngày càng thích hội Thanh Sơn xa hoa đồi trụy, là một chỗ tốt túy sinh mộng tử*, lại là một cứ điểm của tiền tài và quyền lực. Khi hai người trở về khách sạn thì đã là đêm khuya, Đoàn Dịch Lâm vừa vào cửa liền quăng chiếc giày, mở nguồn điện trong phòng, đèn và cả TV. Tâm tình người đàn ông vui vẻ liền đẩy người phụ nữ lên sô pha, hân hoan khiến cho Lư Bội Nghiên thét lên một tiếng.

(*) nghĩa đen là sống trong cơn say, chết trong mộng, ý chỉ cách sống mơ hồ hỗn loạn, như khi uống say hay như trong giấc mộng.

“Thế nào, không thích tôi yêu em?” Hắn ép người cô ta ở phía trên, cười xấu xa dùng lời nói khiêu khích cô ta, tay hắn chậm rãi luồn vào trong váy cô ta. Lư Bội Nghiên đặt tay lên cổ hắn, mặc cho bàn tay to lớn của hắn làm loạn trong váy mình, “Anh có biết em không những nhớ anh yêu em như vậy, còn có nơi này.” Một tay cô ta hạ xuống, chọc vào lồng ngực của hắn không ngừng, “Nơi này của anh có thể có em không, ở đây của em tất cả đều là của anh.” Giọng nói của cô ta lập tức trở nên rất ai oán, ánh mắt yếu ớt kia nhìn Đoàn Dịch Lâm có chút sợ hãi, hứng thú lập tức bay đi hơn phân nửa, hắn cảm thấy mình không thể cho phụ nữ tình yêu nữa, tính cách hắn lạnh lùng khát máu, một chút tình yêu và sự ảm áp đều thanh toán hết trên người của Đối Mạt Nhan.

Sắc mặt Đoàn Dịch Lâm ảm đạm, hắn muốn đứng lên, nhưng Lư Bội Nghiên lôi kéo hắn không tha.

“Ngoan nào, đứng lên tắm rửa, hử?” Hắn vỗ vỗ hai má của Lư Bội Nghiên, đang muốn kéo cô ta thì chợt nghe tin tức phát trên TV.

“Đây là tin tức mới nhất, nhân chứng duy nhất của vụ nổ xe chấn động toàn thành phố đêm nay ở tại bệnh viện Nhân Tế có một người không rõ nguy trạng thành y tá đột nhập vào phòng bệnh tập kích, cảnh sát nghi ngờ là hung thủ của vụ nổ muốn giết người diệt khẩu, hiện nay vụ án này đã được chính thức điều tra cùng với vụ nổ...”

Đoàn Dịch Lâm nhúu mày, sắc mặt trang nghiêm khác thường nhìn Lư Bội Nghiên.

Lư Bội Nghiên cũng tức tối, cô ta đột nhiên dùng sức đẩy Đoàn Dịch Lâm ra, “Anh nhìn cái gì, đêm nay em làm gì anh rõ ràng nhất, em sẽ không động đến cô ta, anh đừng vấy nước bẩn lên em được không!”

Sắc mặt Đoàn Dịch Lâm nặng nề, “Tôi không nghi ngờ em, nhưng mà chậu nước bẩn này đã đổ trên người chúng ta.” Hắn cười lạnh, “Hôm nay chú Tứ còn muốn tôi đi tiêu diệt nhân chứng, tôi không nhận lời, xem ra ông ta đã khẩn trương.”

“Tại sao không diệt trừ, cô ta sẽ bắt lợi cho chúng ta.”

Đoàn Dịch Lâm liếc mắt nhìn Lư Bội Nghiên có phần khó chịu, “Đầu tiên cô ta chưa nhìn thấy gì cả, ngược lại nếu làm như vậy sẽ dễ dàng để lại sơ hở, ngoài ra...” Hắn nheo mắt lại, cắn chặt hàm răng, “Có một số người chết là quá dễ dàng, cô ta xứng đáng bị giày vò khi còn sống.” Hắn không tính toán buông tha cho cô như vậy.

Lư Bội Nghiên không hề tin lời hắn, điều này không phải là phong cách của hắn. Bọn họ là loại người liếm máu trên dao nhọn, phong cách giống như ký tên, đó là không thể bóp méo và phục chế. Cô ta không nói gì, liền đá giày mình rớt xuống đất rồi đi vào phòng tắm.

Đoàn Dịch Lâm ngồi trên sofa nhìn chằm chằm vào TV thật lâu, càng xem hắn càng bức bối trong lòng, chú Tứ kia căn bản không để hắn vào mắt, hôm nay lại có thể hạ lệnh cho thủ hạ của ông ta làm việc sau lưng hắn. Đoàn Dịch Lâm là người kiêu ngạo mà có thể hạ mình gọi ông ta một tiếng chú Tứ đã xem như chịu nhục, sự việc hôm nay đối với hắn chính là vô cùng nhục nhã.

Hắn lấy ra bằng tên từ trong túi áo mà hôm nay chú Tứ muốn mượn gió bẻ măng (lợi dụng tình thế để mưu lợi ỉn), nghe nói đây là thứ mà thân tín dưới tay chú Tứ mới có. Hắn cười lạnh nắm nó trong tay, hắn là người có thù tất báo, chuyện lần này hắn sẽ tuyệt đối không quên.

Thiệu Duật Thần ngồi trong phòng sách có phần không thoải mái, chuyện anh cả bị hại hoàn toàn không có manh mối, tất cả đều được làm sạch sẽ không có chút dấu vết. Cẩm Nhiên bệnh thành như thế kia, không biết còn có thể hồi phục lại bình thường được không, đến nay ba vẫn hôn mê, toàn bộ đều dựa vào một mình Uyển Thanh chăm sóc. Trong lòng Thiệu Duật Thần đột nhiên dâng lên một luồng nhiệt, trước đó anh còn tìm người theo dõi cô ta có lui tới với chú Tứ không, xem ra anh thật là tiểu nhân.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng anh cầm điện thoại gọi cho Văn Chính Đông đang ở bệnh viện, “Anh thu lại người đang theo dõi Uyển Thanh đi.”

Văn Chính Đông ở hành lang cầm điện thoại ngây ngẩn cả người, anh ta không hiểu tại sao đột nhiên rút người về, anh ta dừng một chút, sau đó mở miệng, “Anh phải cân nhắc kỹ càng, chú Tứ luôn muốn mượn sức cô ấy.”

Thiệu Duật Thần trầm mặc, một tay anh cầm điện thoại, tay kia xoa trán của mình, anh nhắm mắt thở phào một cái, “Chuyện của ba cô ấy chú Tứ không thoát khỏi khiển trách, cô ấy sẽ không đầu. Cô ấy vì Thiệu gia làm nhiều chuyện như vậy, chúng ta không nên nghi ngờ cô ấy.”

Thiệu Duật Thần nói chuyện có chút khó khăn, sự việc mấy ngày nay đến quá nhanh ép anh tới không thở nổi, anh chậm rãi gác máy, anh vẫn tin tưởng phán đoán của mình, Uyển Thanh sẽ không liên hợp cùng chú Tứ đến đối phó với anh.

Văn Chính Đông lập tức gọi điện thoại cho thủ hạ của mình, nhìn những cảnh sát ở bên cạnh, anh ta không nói gì rồi cúp điện thoại, sau đó anh ta gửi tin nhắn nói cho bọn họ rút khỏi bên cạnh Mục Uyển Thanh. Anh ta quay đầu lại, thông qua kính giường bệnh, anh ta thấy Ưng Ninh Hi đang ôm tiểu Cẩm Nhiên ngủ say, Văn Chính Đông vừa mỉm cười, lại có vẻ nghiêm nghị trên mặt, anh ta tắt điện thoại, từ mặt sau của đồng hồ khéo léo lấy ra thẻ điện thoại thay đổi, sau đó gửi một tin nhắn lần nữa.

Vừa mới trải qua nhiều chuyện như vậy, tuy rằng Ưng Ninh Hi đã uống thuốc an thần nhưng vẫn ngủ không yên, Cẩm Nhiên khẽ động một chút thì cô liền tỉnh giấc, trong mộng lung mờ mắt ra cô thấy Văn Chính Đông ở phía sau cảnh sát, một bên mặt của anh ta đối diện với cô đang cúi đầu nhanh chóng đối thế vào máy, cô hoảng sợ, vội vàng nhắm mắt lại, một tia buồn ngủ cuối cùng cũng bị mang đi.

Trong lòng cô hơi căng thẳng, người thân cận nhất bên cạnh Thiệu Duật Thần rốt cuộc là loại người gì? Tóm lại Văn Chính Đông giúp anh hay là bán đứng anh? Hay là...

Uông Ninh Hi suy nghĩ, Phương Văn Chính biết chuyện cô và Thiệu Duật Thần chia tay vào ngày hôm sau, như vậy trong cục nhất định thả quân cờ vào vị trí quan trọng nhất ở bên cạnh Thiệu Duật Thần, sẽ không là Văn Chính Đông chứ? Nhưng cho dù người này là địch hay bạn cũng khiến Uông Ninh Hi lo lắng, Thiệu Duật Thần quá bất cần.

Sáng hôm sau Thiệu Duật Thần tới rất sớm, anh đứng ở cửa nhìn qua lớp kính trông thấy Ninh Hi nghiêng người nhìn Cẩm Nhiên đang ngủ say, vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh. Cô mỉm cười, vén tóc rủ xuống ra sau tai, rồi cẩn thận giúp Cẩm Nhiên đắp chăn. Thiệu Duật Thần trông có vẻ si mê, đây là hình ảnh duy nhất làm cho anh cảm thấy ấm áp trong nhiều ngày qua.

“Tối qua không xảy ra chuyện gì nữa chứ?” Anh ngoảnh đầu lại nhìn Văn Chính Đông.

“Không có. Đêm qua tiểu thiếu gia dường như ngủ rất ngon, xem ra Uông tiểu thư thật sự là người tốt nhất để chăm sóc tiểu thiếu gia.”

Thiệu Duật Thần không nói gì, anh nhìn hai người bên trong mà mỉm cười, nhưng khi xoay người lại là một vẻ mặt nghiêm túc, “Chính Đông, anh về trước đi, sáng nay nghỉ ngơi một chút, buổi chiều anh theo tôi cùng làm chút việc.”

Văn Chính Đông đứng tại chỗ, “Một mình anh...”

Thiệu Duật Thần giơ tay chặn lời của anh ta, “Ban ngày một mình tôi không thành vấn đề, hơn nữa ở đây còn có cảnh sát.” Anh đến gần, đưa tay vỗ lưng của Văn Chính Đông, “Nghe tôi, anh về trước, sau bữa trưa thì đến phòng sách chờ tôi.”

Văn Chính Đông vẫn có phần do dự, cuối cùng xoay người rời đi.

Uông Ninh Hi nhìn qua cửa kính, thấy rõ ràng hai người đàn ông ở bên ngoài đang trao đổi, cô nhìn ra được trong ánh mắt của Văn Chính Đông biểu lộ sự lo âu rất chân thành, trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô vẫn muốn nhanh chóng thử anh ta, cô không thể để một tai hoạ ngầm chôn quá sâu bên người Thiệu Duật Thần.

Thiệu Duật Thần tiến vào, trở tay đóng cửa lại, anh nhìn thấy bộ dạng có vẻ đăm chiêu của cô, anh nhíu mày một chút sau đó lại giãn ra, anh cười thần nhiên, “Suy nghĩ cái gì mà có vẻ buồn vậy?”

Uông Ninh Hi hoàn hồn, vươn một ngón tay đặt lên miệng, “Xuyt!” Cô cẩn thận vỗ nhẹ vào bên người Cẩm Nhiên, hạ giọng, “Đừng đánh thức Cẩm Nhiên.” Cô cúi đầu nhìn cậu bé nhỏ ở bên cạnh, trong mắt dịu dàng, trên mặt đều là biểu tình yêu thương.

Trong khoảnh khắc kia, trong lòng Thiệu Duật Thần lại có phần ghen tị, cô chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, cũng chưa từng để cho anh thấy qua vẻ mặt yêu thương dịu dàng. Anh đi qua ngồi bên giường cô, một lát sau, anh cúi đầu nằm trên đùi cô, chôn sâu khuôn mặt mình trong chăn.

Uông Ninh Hi bỗng nhiên quay đầu, nhìn xuống thấy cái ót của anh, trên mặt cô hơi ngạc nhiên không biết làm thế nào, hành động của anh vô cùng thân thiết khiến cô không thể thích ứng, cô sững sờ tại chỗ, thật lâu sau cô nghe thấy thanh âm nặng nề của Thiệu Duật Thần, “Ninh Hi!” Cách tám chân anh ôm chân cô, “Ninh Hi!”

Uông Ninh Hi bị tiếng gọi của anh làm mềm lòng, cô biết áp lực và đau khổ của anh, sự đau đớn mất đi người thân, từ bỏ sự nghiệp, tiếp nhận hắc bang, chống lại thế lực mà tẩy ngọn nguồn... Nghĩ thế, hốc mắt cô ẩm ướt, cô đưa tay vuốt nhẹ cái ót của anh, “Anh làm được, tôi sẽ ở cạnh anh, luôn luôn ở bên anh.”

“Em có sợ không?” Anh hỏi, tay ôm chặt hơn nữa.

“Không sợ!” Hai tay cô vỗ nhẹ trên đầu anh, chậm rãi xoa hai bên huyệt thái dương cho anh, cô không nhìn thấy mặt anh, nhưng cảm nhận được thân thể anh hơi run rẩy, “Duật Thần, có anh tôi sẽ không sợ, anh nhất định đừng xảy ra chuyện.”

Ninh Hi cảm thấy bên hông mình hơi ngứa, cúi đầu thì nhìn thấy Cẩm Nhiên ở bên cạnh đã thức dậy, cậu bé đang duỗi tay muốn ôm cô, một bàn tay cô lau nước mắt trên mặt mình, rồi mỉm cười nhìn cậu bé nhỏ kia, “Cẩm Nhiên thức dậy rồi?”

Phương Văn Chính đứng ngoài cửa, nhìn thấy bên trong là cảnh hoà thuận vui vẻ, trong lòng anh ta hơi chua xót, anh ta nhú mồm, bất an trong lòng càng ngày càng đậm, bản thân anh ta ở giữa hoang mang và do dự có muốn đẩy người phụ nữ kia vào con đường không thể quay về hay không, đôi môi anh ta nhếch lên để lộ sự khản trương trong giây phút này. Anh ta hít thở thật sâu vài lần, vặn khoá cửa, mở ra cánh cửa kia.

10. Chương 10: Về Nhà

Phương Văn Chính cứ như vậy xông vào phá vỡ sự yên lặng tại đây, anh ta nghĩ rằng anh ta có thể cố ý. Trong khoảnh khắc trái tim ấm áp của anh ta bỗng dâng lên nỗi đau xót và sầu lo, anh ta lúng túng đứng ở cửa, trên mặt không được tự nhiên, như cũng không ân hận.

Thiệu Duật Thần nghe tiếng động, anh lập tức ngẩng đầu nhìn về phía cửa, vẻ mặt đặc biệt cảnh giác, trông thấy Phương Văn Chính lòng anh cảm thấy thoải mái hơn một chút, anh quay đầu nhìn Uông Ninh Hi, vẻ mặt của cô rất kinh ngạc.

“Không có việc gì đâu, cảnh sát Phương tới đây bàn chuyện em theo anh xuất viện.” Thiệu Duật Thần nhẹ nhàng nắm tay Ninh Hi, anh không muốn cô nghĩ ngợi lung tung, sau chuyện nguy hiểm lần này anh sợ cô nhìn thấy cảnh sát sẽ sợ hãi.

Uông Ninh Hi nghe theo, khẽ gật đầu, cô kéo tiểu Cẩm Nhiên vào trước ngực mình, trong lòng cô vẫn khó chịu, nhìn người đàn ông trước mắt tỉ mỉ chu đáo với mình mà cô lại có điều giấu giếm anh, cô không toàn tâm toàn ý với anh, nếu không liên quan đến tình cảm, cô có thể ứng phó tự nhiên, nhưng hiện tại vừa mới bắt đầu cô đã cảm thấy có phần lực bất tòng tâm. Giống như ban này, sự lo lắng của cô không giống với suy nghĩ của Thiệu Duật Thần.

Phương Văn Chính đi tới, đứng trước mặt Thiệu Duật Thần, “Thiệu tiên sinh, anh đã đề nghị với cảnh sát ngày hôm qua muốn dẫn Uông tiểu thư xuất viện trở về nhà anh, chúng tôi đã nghiêm túc suy xét, bây giờ cả hai vụ án đang được điều tra, về phần của Uông tiểu thư cơ bản đã xong, nếu bản thân Uông tiểu thư đồng ý, cảnh sát chúng tôi không có ý kiến. Về việc thu lại người bảo vệ cho Uông tiểu thư mà anh nhắc đến...” Tay phải anh ta giơ lên một bản văn kiện trước mặt Thiệu Duật Thần, “Việc này có lẽ phải có chữ ký của anh và Uông tiểu thư, chỉ có điều tôi muốn khuyên hai người hãy suy nghĩ một chút, là một nhân chứng, hoàn cảnh của tiểu thư Uông Ninh Hi không hề an toàn.”

Thiệu Duật Thần nhìn qua văn kiện trong tay một lần, thực ra không gì hơn một thoả thuận xoá bỏ trách nhiệm, anh kéo khoé miệng cười cười, lấy bút ra ký tên mình một cách phóng khoáng, sau đó anh đưa cho Ninh Hi, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, “Tin anh thì ký đi.”

Uông Ninh Hi cầm bút nhìn chằm chằm vào anh một lúc, sau đó cô ngẩng đầu liếc nhìn Phương Văn Chính ở bên cạnh, anh ta nhếch môi, vẻ mặt trang nghiêm gặp phải ánh mắt của cô, Phương Văn Chính liền xoay mặt qua bên cạnh, Uông Ninh Hi rất hiểu anh ta, cô dễ dàng nhận thấy anh ta đang lưỡng lự, anh ta để lại quyền quyết định cho cô. Uông Ninh Hi tự hiểu, cho dù bây giờ để cô rút lui, nhưng cô đã nói qua muốn cùng anh ra khỏi cảnh khốn cùng, cùng anh vượt qua cửa ải khó khăn.

Cô không do dự, cúi đầu ký tên mình ở phía dưới bản văn kiện, tiếp đó cô chậm rãi đóng lại, ngẩng đầu nhìn Thiệu Duật Thần, cô nhìn thấy anh vui sướng mỉm cười với mình. Sau đó, anh xoay người đưa bản văn kiện cho Phương Văn Chính, “Cảnh sát Phương, Uông Ninh Hi có phải được tự do hay không?”

Phương Văn Chính trầm mặc rồi gật đầu, “Uông tiểu thư luôn được tự do.” Anh ta hơi chần chừ, nhưng vẫn tiếp nhận bản văn kiện kia, anh ta cầm trong tay rồi quay đầu nhìn thoáng qua Uông Ninh Hi ở trên giường, “Chúc hai người may mắn!” Nói xong anh ta mang theo văn kiện ra khỏi phòng bệnh. Ngoại trừ một lời chúc tốt đẹp, anh ta không làm được gì khác.

Uông Ninh Hi cúi đầu, chậm rãi nhắm mắt lại, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, cô không nói được tâm tình của mình vào giờ phút này thế nào, nhưng cô rất rõ ràng bắt đầu từ khoảnh khắc ký tên mình, cô đã

không thể thản nhiên làm chính mình, ở trước mặt Thiệu Duật Thần, cô không thể thản nhiên đối diện với chính mình, bởi vì đây là sự bắt đầu của một âm mưu.

Thiệu Duật Thần chuyển phương hướng ngồi bên cạnh Ninh Hi, anh đưa tay vuốt ve đầu Cẩm Nhiên, “Ninh Hi, kỳ thật anh đã tưởng tượng tình cảnh như vậy rất nhiều lần, ngay cả suy nghĩ cũng cười, nhưng điều anh nghĩ tới là khi chúng ta ký giấy hôn thú, mà không phải là một thoả thuận xoá bỏ trách nhiệm.” Anh ôm đầu Ninh Hi vào trong lòng mình, “Anh đồng ý với em, nhất định không để em xảy ra chuyện, anh sẽ bảo vệ em như bảo vệ bản thân anh.”

Trái tim Uông Ninh Hi chợt co rút đau đớn, cô đưa tay ôm chặt thắt lưng của anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh nhất định phải bảo trọng chính mình, tôi hy vọng anh luôn bên cạnh chăm sóc tôi, nếu anh bỏ lại tôi một mình, tôi sẽ trách anh suốt đời.”

Thiệu Duật Thần cười khỏ, anh hôn lên tóc cô, không nói gì cả, anh chưa từng nghĩ qua bọn họ ở cùng nhau có thể bình tĩnh nói nhiều như vậy, lại là những câu như sinh ly tử biệt, anh biết hiện tại anh đang kéo cô vào hố lửa, nhưng anh không chế không được, thực ra trong lòng anh rất rõ ràng, Cẩm Nhiên chỉ là một cái cớ, kỳ thật anh không muốn cô rời khỏi.

Ba người ra khỏi bệnh viện trong im lặng, Uông Ninh Hi thậm chí mặc đồ người làm của Thiệu gia đi theo sau Thiệu Duật Thần, tuy rằng cô còn chưa khoẻ, nhưng vẫn miễn cưỡng ôm Cẩm Nhiên, Thiệu Duật Thần nhìn thấy tất nhiên rất đau lòng, nhưng đây là một cách không tồi để che đậy tai mắt của người khác.

Uông Ninh Hi tự nhận kiến thức của mình không rộng, ít nhất bang Hưng Long cũng từng cường thịnh một thời, cô cũng từng đi theo Tướng Thiệu Dương tham quan nhà riêng của lão đại giới giang hồ. Thế nhưng đến Thiệu gia, khi xuống xe cô mới biết thực ra hắc đạo cũng sắp xếp theo cấp bậc và sự tích lũy, nếu nói Thiệu gia ở trước mắt là thế gia, như vậy bang Hưng Long nhiều lắm cũng xem như là nhà giàu mới nổi, khí chất còn kém xa.

Vào cửa, Thiệu Duật Thần liền đón lấy Cẩm Nhiên, Uông Ninh Hi như trút được gánh nặng, cô khẽ nhủ may xoa cánh tay mình.

“Không sao chứ?” Thiệu Duật Thần nhìn cô, sự quan tâm trong đôi mắt anh khiến cho Mục Uyển Thanh đang đứng trên lầu thấy được thì đặc biệt cảm thấy gai mắt.

“Uông tiểu thư đến rồi!” Cô ta đổi một khuôn mặt tươi cười, bước chân tao nhã đi xuống lầu, nhưng ánh mắt cô ta không nhìn Uông Ninh Hi mà chuyển sang bên cạnh, “Lão Thiệu, triệu tập người làm một chút để họ quen biết Uông tiểu thư.” Khẩu khí của cô ta mang theo một ít uy nghiêm, giống như là mệnh lệnh.

Thiệu Duật Thần nắm tay Uông Ninh Hi, anh ngẩng đầu hướng về Mục Uyển Thanh đang bĩu môi, “Em gái anh Mục Uyển Thanh.”

Đôi mắt Ninh Hi kinh ngạc hướng về anh, Thiệu Duật Thần giải thích thêm, “Là con gái nuôi của ba anh, chính là người mà ba anh thương nhất nhà.”

Kỳ thật trong lòng Uông Ninh Hi từ lâu đã biết gia thế của Thiệu gia, đây là bài học nằm vùng không thể thiếu hoặc là việc nên làm, mà những điều này chẳng qua là chuẩn bị đầy đủ cho vở diễn mà thôi. Uông Ninh Hi hơi gật đầu hướng về Mục Uyển Thanh chào hỏi “Mục tiểu thư.”

Mục Uyển Thanh cười, đến bên cạnh Ninh Hi, “Uông tiểu thư khách khí, không bằng sau này cô gọi tôi Uyển Thanh, tôi gọi cô là Ninh Hi được không, bây giờ chúng ta là người một nhà, lúc nào cũng xưng hô tiểu thư nghe ra có vẻ xa lạ.” Nói xong, cô ta rất nhiệt tình kéo tay Ninh Hi, rồi xoay người nói với người làm đã được tụ tập, “Vị này chính là người khách quan trọng của Thiệu gia, về sau các người phải đối xử cung kính với Uông tiểu thư.”

“Không phải là khách gì cả, sau này mọi người cứ xem cô ấy là người nhà được rồi.” Thiệu Duật Thần cắt ngang lời của Mục Uyển Thanh. Tất cả người làm đều mang ánh mắt kinh ngạc hướng về Uông Ninh Hi, vẻ mặt bọn họ càng kính sợ hơn. Thế nhưng càng hấp dẫn Uông Ninh Hi vào giờ phút này là ánh mắt oán giận lướt qua người cô dừng lại trên người Thiệu Duật Thần, nó đến từ Mục Uyển Thanh ở bên cạnh lúc đầu có phần nhiệt tình và ôn hoà. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng vẫn bị Uông Ninh Hi nhìn thấy, cô vừa mới có ấn tượng tốt với Mục Uyển Thanh nay lại bị phá hoại, dựa vào trực giác phụ nữ, vị Mục tiểu

thư được cưng chiều nhất trong Thiệu gia dường như không hoan nghênh cô, ít nhất là không chào đón cô trở thành người nhà, nguyên nhân trong đó khó có thể không liên quan đến người đàn ông bên cạnh cô.

“Nếu tam thiếu gia đã nói như vậy thì hãy xem cô ấy là người của Thiệu gia, mọi người đều biết tất cả quy củ, tôi sẽ không nhiều lời.” Nói xong Mục Uyển Thanh hướng về một người lớn tuổi căn dặn, “Lão Thiệu, ông giới thiệu một chút với Ông tiểu thư.” Nói rồi cô ta đến bên cạnh Thiệu Duật Thần, “Duật Thần, em lên chăm sóc ba nuôi trước.” Thanh âm của cô ta dịu dàng, ngữ khí cũng đặc biệt thân thiết. Ông Ninh Hi không có biểu hiện gì trên mặt, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, cô ta đang ra oai trước mặt cô.

Thiệu Duật Thần thả Cẩm Nhiên xuống, chân cậu bé vừa chạm đất liền lập tức chạy tới ôm đùi Ninh Hi, nắm chặt không buông tay. Ninh Hi hơi bất ngờ, cô giương mắt nhìn thấy ánh mắt bất thường loé lên trong mắt Mục Uyển Thanh, một khắc kia khiến cô có cảm giác sờn gai ốc. Ninh Hi chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng xoa hai má của Cẩm Nhiên, “Cháu ôm dì như vậy, dì không thể đi được, sau này chúng ta nắm tay nhé.” Thanh âm của cô rất nhẹ, cô trông thấy đôi mắt ngây thơ kia vẫn nhìn cô, cuối cùng cậu bé khẽ gật đầu.

Thiệu Duật Thần nhìn thấy hai người bên cạnh trên mặt anh lộ ra nụ cười nhợt nhạt, anh xoay người nhìn Mục Uyển Thanh, “Sau này có em giúp anh chăm sóc ba, Ninh Hi ở với Cẩm Nhiên, anh có thể buông tay đi làm việc.”

“Một bên là chuyện bang hội, một bên còn chăm sóc ba nuôi, quả thật rất vất vả, nhưng có câu này của anh, biết trong lòng anh còn có sự cảm kích, em sẽ không cảm thấy mệt mỏi.” Cô ta tròn mắt, ngữ khí rất nhẹ nhàng thanh nhã.

Thiệu Duật Thần cười ra tiếng, có lẽ đây là lần đầu tiên anh cảm thấy thoải mái như vậy, cho dù lúc Ninh Hi đồng ý ở cùng anh cũng không nhẹ nhõm như giờ phút này, khi đó anh vui sướng nhưng vẫn có gánh nặng, anh sợ anh sẽ hại cô, lại không ngăn cản được sự tùy hứng của mình muốn để cô bên cạnh.

“Uyển Thanh, em cố ý.” Thiệu Duật Thần ôm vai cô ta, “Anh nào có vô tâm vô phết* như vậy. Em lên trước đi, anh giúp Ninh Hi thu xếp một chút.”

(*) “không tim, không phổi”, thường chỉ người vô tâm, nhẵn tâm, hay suy nghĩ đơn giản, thiếu suy nghĩ, thậm chí là... ngu dốt.

Mục Uyển Thanh mỉm cười, không biểu hiện chút hờn giận, lúc lên lầu cô ta cũng không quên chào Ông Ninh Hi. Trong lòng Thiệu Duật Thần thoáng phóng khoáng, anh thật lo lắng Mục Uyển Thanh sẽ cạnh cánh trong lòng về lai lịch của Ninh Hi.

Sau khi làm quen với những người làm trong nhà, tất cả mọi người đều tản ra làm việc, chỉ còn lại người quản gia vẫn ở trước mặt, Thiệu Duật Thần ngược lại có phần tôn kính gọi ông ta chú Thiệu. Ninh Hi không biết có nên theo Thiệu Duật Thần xưng hô như vậy với vị quản gia thâm niên ở trước mặt không, ông ta quay đầu lại nhìn thoáng qua Thiệu Duật Thần rồi khẽ gật đầu.

“Chú Thiệu!” Ninh Hi gật đầu, rất cung kính.

Người quản gia trước mặt ngược lại rất hoà nhã, “Ông tiểu thư, thiếu gia nói cô là người nhà, sau này đừng gọi tôi khách khí thế này, lão gia và Mục tiểu thư đều trực tiếp gọi tôi là lão Thiệu, cô cũng có thể gọi như vậy.”

“Làm sao thế được!” Thiệu Duật Thần nói chen vào, “Nha đầu Uyển Thanh kia không biết lớn nhỏ, có thời gian cháu sẽ dạy bảo em ấy.”

Chỉ qua vài ba câu, Ông Ninh Hi từ từ bắt đầu nhìn ra một số manh mối, địa vị của tiểu thư họ Mục trong Thiệu gia thật không bình thường. Ninh Hi đi theo Thiệu Duật Thần lên lầu, một cánh cửa phòng được mở ra, màu tím nhạt bên trong liền lọt vào tầm mắt.

“Có thích không?” Anh ôm Cẩm Nhiên sang đây để cho cô tùy ý ngắm nhìn, “Biết em thích màu này nên anh đã bảo người sửa chữa, không biết Ông tiểu thư có vừa ý không.”

Ông Ninh Hi đứng bên cửa sổ, cô nhìn thấy một chậu hoa lan ở đó, màu xanh nhợt nhạt mà cô yêu thích nhất, từ lâu cô đã tình cờ phát hiện nó ở trong một cửa hàng lưu niệm cao cấp trong thành phố, thế nhưng

giá cả quá đắt để mỗi lần cô dùng chân chỉ có thể ngắm nhìn ở ngoài tủ kính, sau khi chậu hoa bán đi, mỗi lần cô đến đó trong lòng sẽ có mất mát nho nhỏ.

“Biết em thích, anh thường xuyên thấy em ngắm nó ở bên ngoài, vì thế anh đã nghĩ, nếu đặt nó trong phòng anh, em có thể cân nhắc đến chỗ anh ngồi xuống hay không, thế là anh liền mua. Vì nó anh còn đặc biệt tham gia một khoá huấn luyện, em biết loại này rất khó trồng.”

Không biết từ lúc nào, Thiệu Duật Thần đã đứng phía sau cô, khi anh nói tới đây, Ninh Hi nhin không được mà rơi nước mắt, cô đưa tay vuốt phiến lá màu xanh lá cây tươi tốt kia rất cẩn thận, “Anh nói xem anh có gốc không?”

Thiệu Duật Thần sững sốt một chút, anh đến cửa sổ đứng sóng đôi cùng cô, ngoài cửa sổ là biển xanh, ở trên mặt biển có hai chiếc thuyền du lịch màu trắng, là loại có thể nhìn ra cảnh biển. Thiệu Duật Thần cúi đầu thở dài một hơi, “Nếu thích em là gốc thì anh đã gốc rất lâu rồi.” Anh nghiêng người nhìn cô, “Ninh Hi...” Nói chưa hết lời anh chợt thấy sắc mặt cô trầm xuống, sau đó cô đưa tay ra sức kéo anh về phía mình né tránh cửa sổ, tốc độ của cô mau chóng đến kinh người. Họ chỉ nghe một tiếng phịch vang lên cùng với tiếng va chạm vào kính, cảnh biển trước mắt rạn nứt như mạng nhện bao phủ trên kính, trông thấy không rõ ràng...

11. Chương 11: Diễn Trò

Cả người Ưông Ninh Hi mềm nhũn trong người Thiệu Duật Thần, hai tay cô nắm chặt cánh tay của anh, toàn thân cô run rẩy kịch liệt, Ninh Hi cắn chặt môi dưới, cắn đến mức môi thành màu tím ngắt, trên mặt cô đã xanh xao nay lại càng tái nhợt.

Trong lòng ngực Thiệu Duật Thần còn ôm Cẩm Nhiên, từ đầu đến cuối anh không kịp ra tay, nhìn thấy cô sợ tới mức cả người run rẩy, trong lòng anh đau đớn.

Ưông Ninh Hi dựa trên tường, vừa buông Thiệu Duật Thần cô liền từ trên tường trượt xuống đất, cuộn mình tại chỗ run rẩy.

Thiệu Duật Thần buông Cẩm Nhiên, anh ngồi xổm xuống ôm lấy Ưông Ninh Hi, “Ninh Hi, không có việc gì, không có việc gì.” Anh nhỏ giọng an ủi cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, “Kính ở đây đều là chống đạn, không có việc gì, chúng ta đều không có chuyện.”

Ưông Ninh Hi tựa đầu vào bờ vai anh, trên mặt cô thả lỏng. Cửa phòng bị mở ra, lập tức có rất nhiều người tiến vào, đều là bảo vệ trong nhà, người đi đầu là Văn Chính Đông. Ninh Hi vội vàng cúi đầu, có một số việc không thể giả bộ, vì vậy cô phải giấu đi.

Văn Chính Đông nhìn thoáng qua cửa kính, trong lòng liền hiểu rõ, “Đi kiểm tra bốn phía, nhìn xem còn có điều gì khác thường không, nhất định phải tìm được viên đạn kia.” Thế là mọi người ở phía sau tản ra làm việc.

Văn Chính Đông đến trước cửa sổ, anh ta đưa tay chạm vào cửa kính kia, tuy rằng không vỡ, nhưng lại có dấu hiệu lung lay sắp vỡ. Trong lòng anh ta hơi buồn bực, an ninh tại Thiệu gia rất chặt chẽ, tất cả kính đều thiết kế chống đạn, đây là chuyện mà mọi người đều biết, bên ngoài cũng từng truyền lời Thiệu trạch vô cùng kì diệu, điều không hợp lý này như là một sát thủ nghiệp dư, nếu đã muốn khoe khoang chọn người bắn tỉa, chỉ cần hấn ta bắn liên tục hai phát đạn tất nhiên có thể thủng lỗ cửa kính, nhưng mà tại sao phải ngừng lại. Tay anh ta dừng lại trên vết đạn hình tròn, trong lòng đều là dấu chấm hỏi, chuyện này không giống như là giết người mà là một lời cảnh cáo.

Trong lòng Ưông Ninh Hi vẫn bồn chồn, cô trở mắt nhìn người trên chiếc thuyền cầm súng ngắm về phía bọn họ, thậm chí người đó cũng không tìm thứ gì để che dấu, cứ như vậy phơi bày trước mắt cô, rốt cuộc là kẻ nào tài cao gan lớn không hề kiêng dè, vẫn cố ý để cho bọn họ phát hiện, nếu là cố ý thì một phát súng kia có ý gì?

Thiệu Duật Thần cảm thấy hô hấp của người trong lồng ngực chậm rãi bình tĩnh lại, người không còn run rẩy kịch liệt nữa anh mới buông ra, đỡ lấy bờ vai của cô rồi nhìn cô, vẻ mặt anh áy náy, “Ninh Hi, đừng sợ, em làm rất tốt.” Ngay khoảnh khắc viên đạn bay tới, phản ứng nhanh nhẹn của cô khiến anh kinh ngạc, nếu không phải thấy cô sợ tới mức ngồi dưới đất lạnh run, anh thật sự sẽ nghi ngờ cô có phải nhận được sự huấn luyện quá chuyên nghiệp không, nhưng anh nhớ tới cô xuất thân là vận động viên võ thuật, có lẽ điều này cũng là một loại bản năng hơn nữa là phản ứng bình thường của huấn luyện trường kỳ. Lúc này trong đầu anh chợt xuất hiện một ý tưởng táo bạo, có lẽ ngoại trừ anh phải bảo vệ cô, cô cũng có thể học tự bảo vệ mình.

Anh vén vài sợi tóc rối bời trên trán Ninh Hi sang một bên, anh đỡ bờ vai cô để cô nhìn mình, “Ninh Hi, đừng sợ, cho anh thời gian một năm, thời gian một năm...”

Về mặt Ưông Ninh Hi tủi thân, cô ôm Cẩm Nhiên đến trước người, “Duật Thần, bản thân tôi không sợ, nhưng tôi sợ anh xảy ra chuyện.”

“Anh biết, anh biết!” Miệng Thiệu Duật Thần lặp đi lặp lại, một lần nữa anh ôm cô vào trong lòng, lúc này anh cho bản thân mình một thời hạn, một năm, trong vòng một năm anh phải bình định.

Văn Chính Đông chuyển phương hướng, nghiêm túc xem xét dấu vết đường đạn tại hiện trường, trong đầu anh ta đã có ý nghĩ khác, bây giờ anh ta đang bối rối, cấp trên của anh ta cố hết sức kéo người phụ nữ Ưông Ninh Hi này vào đây là có dụng ý gì, lúc đầu anh ta cho rằng đây là biện pháp kiềm chế Thiệu Duật Thần, cũng để ngăn cản chú Tứ và những người kia để Thiệu Duật Thần không làm trái ý định ban đầu của mình, nhưng vừa rồi trong tích tắc anh ta xông vào, trong mắt cô hiện lên tia nhạy bén tuyệt đối không phải là khí chất mà người phụ nữ nhu nhược đứng ở phía sau nên có.

Văn Chính Đông có chút không yên lòng, sau khi nghe thấy có người đi vào, anh ta quay lại, là Mục Uyển Thanh đứng ở cửa, “Duật Thần, anh có sao không?” Cô ta sốt ruột chạy tới, nhưng Thiệu Duật Thần không quay đầu lại, anh chậm rãi đỡ Ninh Hi đứng dậy, rồi ngoảnh lại nhìn Văn Chính Đông, “Chuyện tôi giao anh đã làm thế nào rồi.”

Văn Chính Đông xoay người, rất cung kính nhìn vẻ mặt trang nghiêm và đầy sát khí của Thiệu Duật Thần, “Đã làm xong, buổi chiều người sẽ tới đây.”

Ưông Ninh Hi không biết bọn họ đang nói gì, cô chỉ cảm thấy sức lực của bàn tay Thiệu Duật Thần đang nắm tay mình càng lúc càng mạnh, sắc mặt anh ngày càng khó coi, cả người toả ra không khí lạnh lẽo. Cô khẽ nhíu mày, buông Cẩm Nhiên ra, rồi đặt lên tay anh, “Duật Thần, nhẹ một chút, tôi đau.”

Thiệu Duật Thần vội vàng buông tay ra, cúi đầu thì nhìn thấy bàn tay kia đã biến thành đỏ bầm, nhất thời anh cảm thấy đau lòng. Ưông Ninh Hi không đợi anh mở miệng, cô giữ chặt tay anh, “Duật Thần, nền tảng của tôi rất tốt, anh hãy dạy tôi, dạy tôi nổ súng, tôi không muốn ở trong này chỉ khiến anh thêm phiền toái.” Ưông Ninh Hi cắn chặt môi, quật cường không cho nước mắt chảy ra. Cô biết tình thế bây giờ rất nguy hiểm, không phải do bây giờ cô mới vào đây mà cô cần phải có vũ khí, bằng không đừng nói bảo vệ Thiệu Duật Thần, ngay cả bản thân cô cũng không bảo đảm.

Thiệu Duật Thần thật không ngờ cô lại nói trúng ý mình, anh vốn nghĩ rằng sợ cô không thể tiếp nhận, dự định từ từ tìm một thời gian thích hợp sẽ nói chuyện này với cô, nhưng tình thế hiện tại nguy cấp, anh thực sự không thể lo nhiều như vậy.

“Được, Ninh Hi, anh tìm người dạy em.” Anh nắm tay cô trở lại, “Nhưng anh không phải sợ em làm phiền anh, dạy em là hy vọng em có thể bảo vệ tốt chính mình.”

“Không bằng để em dạy Ninh Hi đi!” Mục Uyển Thanh đến gần, cướp lấy bàn tay Ưông Ninh Hi từ trong tay Thiệu Duật Thần. Cô ta nắm tay Ninh Hi, mang theo vẻ mặt lo âu và thân thiết. Ưông Ninh Hi nhíu mày, tâm tư của Mục Uyển Thanh thế nào cô cũng có thể đoán được phần nào, cô ta chỉ không muốn để cô gần gũi Thiệu Duật Thần, trong lòng cô ta cũng có chút ghen tuông. Mục Uyển Thanh này căn bản là đồ kị cảm ghét cô nhưng lại bày ra một bộ dáng thân thiện, việc này lúc đầu khiến cho Ưông Ninh Hi cảnh giác, không nên quá thân thiết với người phụ nữ này, đây là kết luận được cô nhận định khi bước vào căn nhà này.

Uông Ninh Hi có phần uất ức nhìn Thiệu Duật Thần, Thiệu Duật Thần cũng khó xử, anh muốn tự mình dạy cô, nhưng anh thật sự không có nhiều thời gian và năng lực. Anh nhìn Uyển Thanh cảm thấy lựa chọn này quả là không tồi, anh vừa muốn mở miệng lại bị Văn Chính Đông cản lại, “Hay là để tôi sắp xếp đi, cuối tuần này là lễ tang của đại thiếu gia, Mục tiểu thư sẽ rất vất vả.”

“Không sao, em không vất vả, em...” Mục Uyển Thanh vội vã giải thích, cô ta rất muốn tìm hiểu người phụ nữ gọi là Uông Ninh Hi này, muốn biết cô rốt cuộc có cái gì đặc biệt có thể hấp dẫn người đàn ông kia như vậy, ngoài ra cô ta còn nghĩ ra được mùi vị nguy hiểm trên người phụ nữ này.

“Chính Đông nói có lý.” Thiệu Duật Thần nhìn Mục Uyển Thanh, “Gần đây em đã đủ mệt mỏi rồi, giao cho Chính Đông đi, để anh ấy sắp xếp.” Nói xong anh nhìn về phía cửa kính, “Căn phòng này tạm thời không thể ở, đêm nay Ninh Hi ở phòng anh trước, anh ngủ trong phòng sách.”

“Trong nhà có nhiều phòng như vậy, nếu không để cho Ninh Hi ở phòng Cẩm Nhiên cũng được mà, anh cần gì phải ngủ trong phòng sách.” Mục Uyển Thanh lo lắng, thỉnh thoảng liếc về Uông Ninh Hi, vẻ mặt cô nghe lời, khuôn mặt cô quay sang một bên thì đối diện ánh mắt thăm dò của Văn Chính Đông.

Uông Ninh Hi không trốn tránh, cứ như vậy đối mặt với anh ta, sớm hay muộn cô cũng muốn thử thăm dò người này. Thực ra cô cũng từng tiếp xúc với Văn Chính Đông, lúc Thiệu Duật Thần bắt đầu theo đuổi cô, anh ta chính là người trước tiên điều tra cô, mặc kệ anh ta không nghe lời xúi giục của Thiệu gia, cô vẫn có mâu thuẫn với người này.

“Ninh Hi!” Thiệu Duật Thần quay đầu lại nhìn cô, Ninh Hi đang suy nghĩ việc khác, một tiếng gọi này mới kéo cô trở về, cô xoay người nhìn anh, “Tôi xin lỗi đã lơ là.”

Nhìn thấy sắc mặt cô hơi tái nhợt, trong lòng Thiệu Duật Thần lại đau, anh giữ chặt tay cô, nhẹ nhàng hỏi, “Em nói gì?”

Uông Ninh Hi hốt hoảng một chút, sau đó cúi đầu, thanh âm cô rất nhẹ nhàng mềm mại, “Nghe lời anh.”

Mục Uyển Thanh đứng sau lưng Thiệu Duật Thần, sắc mặt cô ta trắng bệch, môi bị cắn đến tím bầm. Văn Chính Đông nhìn thấy rồi lại nhìn vết đạn trên cửa sổ, anh ta hơi kéo khoé miệng. Mục Uyển Thanh rốt cuộc là một người tàn nhẫn.

Giữa trưa, Uông Ninh Hi đi theo Thiệu Duật Thần cùng dùng cơm trên bàn lớn, cô ngồi bên cạnh Thiệu Duật Thần, đối diện là Mục Uyển Thanh. Thiệu Duật Thần thấy Cẩm Nhiên tự mình ngoan ngoãn ăn cơm, còn người phụ nữ bên cạnh thì sẵn sốc cậu bé cẩn thận, trên mặt cô lộ ra nụ cười nhẹ.

Mục Uyển Thanh thật sự không có tâm tình ăn bữa cơm này, ăn qua loa hai miếng rồi rời bàn ăn. Cô ta không lên lầu mà dạo trong vườn hoa. Từ khi Thiệu gia muốn rửa tay, cả Thiệu trạch liền tăng cường đề phòng, trong sân đều có bảo vệ tuần tra khắp nơi.

Văn Chính Đông đứng cách chỗ cô ta không xa, nhìn thấy cô ta thở hồng hộc vì vừa đá ngã chậu hoa nằm cạnh con đường lát gạch, anh cúi đầu từ từ đi qua đây, đứng bên cạnh cô ta, “Mục tiểu thư có chuyện gì mà nóng nảy như vậy, tối qua ngủ không ngon à?” Ý anh ta nói về cuộc tập kích Uông Ninh Hi đêm qua, cho nên phát súng hôm nay anh ta cảm thấy Mục Uyển Thanh không thoát khỏi liên can.

Mục Uyển Thanh đột ngột quay đầu nhìn anh ta, vẻ mặt cô ta liền thay đổi, cuối cùng cô ta làm ra bộ dáng cao cao tại thượng, “Văn Chính Đông, đừng tưởng rằng Thiệu Duật Thần tín nhiệm anh thì anh sẽ không biết trời cao đất rộng, rốt cuộc anh chỉ là một người làm.” Thanh âm của cô ta rất sắc bén, nói xong thì xoay người rời đi.

Văn Chính Đông nhìn ra một tia bối rối trên mặt cô ta, nhưng người phụ nữ này làm việc có tiếng là tuyệt đối tàn nhẫn, không đủ chứng cứ xác thực anh ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tựa như lời cô ta, anh ta rốt cuộc vẫn là một người ngoài, mà hiện tại Thiệu Duật Thần rõ ràng xem cô ta là người một nhà, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền*, anh ta đương nhiên hiểu đạo lý này.

(*) xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Sau bữa trưa, Thiệu Duật Thần đưa Uông Ninh Hi vào phòng sách của mình. Phòng này rất lớn, bố trí ở bên trong khác biệt rất lớn so với tường tượng của Uông Ninh Hi. Vào cửa thì thấy một căn phòng khách nhỏ tương tự, bên trong còn có một cánh cửa, cô nghĩ rằng đây hẳn là điểm đặc thù của phòng sách.

Khi Uông Ninh Hi đi vào thì thấy đã có một người đang đứng, rất trẻ tuổi, không cao lắm, bộ dạng cũng rất bình thường, nhưng có vẻ thật thà chất phác. Nhưng ánh mắt rất sắc sảo, khiến cho người ta có cảm giác anh ta là người thiếu thành thật.

Thấy Thiệu Duật Thần, người nọ chạy nhanh đến gập đầu chào, “Thiệu tiên sinh!”

Về mặt anh bình tĩnh, “Đây là Uông tiểu thư và tiểu thiếu gia, sau này cậu chủ yếu bảo đảm an toàn cho bọn họ.” Nói xong anh xoay người, giọng nói chậm lại đối với Uông Ninh Hi, “Em và Cẩm Nhiên đến phòng anh nghỉ ngơi trước, anh xử lý chút việc.”

Nhìn thấy Uông Ninh Hi ra ngoài đóng cửa lại, Thiệu Duật Thần mới chậm rãi đến phòng trong lấy ra một bản văn kiện đưa cho Điền Kế Sơn. Đầu tiên anh ta sững sờ, về mặt cứng nhắc, anh ta ngẩng đầu quan sát Thiệu Duật Thần trước, trong mắt anh ta lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thiệu Duật Thần cười, “Thế nào, cảm thấy tôi không thể làm ra chuyện như vậy?” Anh cũng nhìn anh ta rồi chậm rãi ngồi xuống sofa bên cạnh. “Tôi không phải là một người tàn bạo, cậu cũng nên rõ ràng, Thiệu gia chúng tôi dự định không làm nữa, cho nên tôi cũng không muốn trên tay mình dính máu.” Anh ngẩng đầu nhìn anh ta, về mặt rất nghiêm túc, “Nhưng mà, tôi giao người quan trọng nhất đối với tôi cho cậu, cho nên tôi không thể không nắm trong tay người quan trọng nhất của cậu, cậu yên tâm, nếu không nhất thiết tôi sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của bọn họ.”

“Tại sao giao cho tôi? Anh đã tìm tôi nguồn gốc của tôi?” Điền Kế Sơn rất kinh ngạc, trong thời gian ngắn như vậy, Thiệu Duật Thần lại có thể điều tra anh ta rõ ràng như thế, thậm chí cả người nhà của anh ta cũng điều tra nhất thanh nhị sở (phân tích rõ ràng chi li từng chút).

“Tất cả mọi người đều sợ những việc cậu làm, tôi thấy cậu là người có thể đảm nhận việc này, lâu nay Thiệu Duật Thần tôi nghi người thì không dùng người, hy vọng cậu đừng để tôi thất vọng.” Nói xong anh đứng lên, dứt hai tay vào túi quần, mỉm cười nhìn anh ta, “Đồ vật của tôi cậu nên trả lại cho tôi đi.”

Điền Kế Sơn sững sờ một chút.

“Đừng nói cậu không mang theo hoặc là đã đánh mất.” Thiệu Duật Thần vẫn cười thản nhiên.

Điền Kế Sơn hiểu được, anh ta lấy ra con dao giải phẫu, đưa qua bằng hai tay. Thiệu Duật Thần cầm trong tay, lật xem nhiều lần, “Thực ra có một số việc không thể chỉ nhìn một mặt, ví dụ như nói phẫu thuật, đó chính là dùng phương pháp giết người để cứu người, thành công hay không thì phải xem kỹ thuật của bác sĩ.” Anh ngẩng đầu nghiền ngẫm vẻ mặt khó hiểu của Điền Kế Sơn, “Cậu có nghĩ rằng tôi không phải là một bác sĩ tốt?”

Điền Kế Sơn không rõ ý tứ của anh, chỉ đứng ở đó ngẩn ngơ thất thần. Thiệu Duật Thần thông thả đi đến cạnh vách tường, trong tay xoay con dao, đột nhiên anh quay người lại ném về hướng Điền Kế Sơn đang đứng, anh ta theo bản năng ngửa người né tránh, con dao kia ném vào giữa hồng tâm của bảng phóng phi tiêu trên tường.

Điền Kế Sơn hơi kinh ngạc, anh ta bắt đầu tin tưởng lời đồn bên ngoài, Thiệu gia chính là một con mèo, móng vuốt sắc bén hơn mèo bình thường. Thật không ngờ bác sĩ Thiệu ôn tồn lễ độ lại còn có bản lĩnh cao như thế, trên mặt anh ta lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, “Thiệu tiên sinh hiển nhiên là y thuật cao siêu, tôi đã nghe qua từ lâu.”

Thiệu Duật Thần cười, hơi gập đầu, “Ra ngoài đi, Chính Đông sẽ sắp xếp chỗ ở cho cậu.”

12. Chương 12: Trả Phép

(*về lại nơi làm việc sau thời gian đi nghỉ phép)

Điền Kế Sơn vừa rời khỏi, Văn Chính Đông liền đứng hện tiến vào. Thiệu Duật Thần dù bận vẫn ngồi ung dung trên sô pha, trên tay cầm hai bản văn kiện. Văn Chính Đông không khách khí ngồi xuống sô pha ngay bên cạnh, lúc vào hội Thanh Sơn anh ta còn rất nhỏ, có lẽ 16 tuổi, anh ta chỉ lớn hơn Thiệu Duật Thần vài tháng, nhưng bản lĩnh giỏi hơn Thiệu Duật Thần rất nhiều, vì thế anh ta tự nhiên thành bao cát của anh và họ luyện tập cùng nhau. Sau đó anh ta theo Thiệu Duật Thần sang Mỹ du học, Thiệu Chấn Minh vẫn muốn Thiệu Duật Thần có thể học khoa thương mại để có năng lực trở về tiếp nhận công ty, nhưng anh cố tình học y, nếu không phải Văn Chính Đông bao che giúp anh lấy được học vị, chỉ sợ anh không thể thuận lợi làm bác sĩ. Vì vậy, tuy rằng sau khi về nước Văn Chính Đông đã đi theo anh cả của mình, nhưng cảm tình giữa bọn họ tất nhiên là không cần phải nói nhiều.

Thiệu Duật Thần ném bản văn kiện cho anh ta, “Bài tập của tôi đã làm hai ngày nay, anh xem còn có cái gì sai sót, tiếp theo còn một kế hoạch, tôi muốn thảo luận với anh một chút.”

Văn Chính Đông mở ra nhìn thoáng qua, khẽ cười, “Năng suất rất cao, Mục tiêu thư đưa cho anh? À, đúng rồi, sao không cho cô ấy tham gia thảo luận cùng chúng ta?”

Thiệu Duật Thần hé miệng trầm tư, sau đó chậm rãi mở văn kiện, “Chuyện rửa tay tôi không muốn cô ấy tham dự quá nhiều, Uyển Thanh là một người có dã tâm rất lớn, chuyện này không nên để cô ấy tham dự.” Anh cúi đầu xem văn kiện, không nhìn anh ta.

“Cô ấy biết chuyện này thì sẽ rất khó xử lý.”

“Tôi sẽ nói với cô ấy.”

Thiệu Duật Thần ngồi có vẻ nhàn rỗi, Văn Chính Đông nghiêm túc lật xem văn kiện, lật đến tờ cuối cùng, anh ta khép lại, “Anh dự định phân chia và loại trừ, xúi giục người bên chú Tứ.”

“Thành lũy chắc chắn nhất đều phải tan rã từ trong nội bộ, nếu chính quyền có thể sử dụng một chiêu này, vì sao chúng ta không làm. Hiện tại điều quan trọng nhất chính là tranh thủ thế lực trung gian, trước tiên bắt đầu với Triệu Trung Sâm, hai năm nay hắn đã bắt đầu kinh doanh từ từ đang lúc việc làm ăn sinh sôi nảy nở, hắn là người dễ dàng liên minh với chúng ta.” Anh khép lại bản văn kiện, đứng lên, “Buổi chiều chúng ta lặng lẽ đi qua đó.”

Thiệu Duật Thần tìm ra phương pháp trên người Triệu Trung Sâm, chú Tứ cũng đã nghĩ làm sao lôi kéo Triệu Trung Sâm, phải biết rằng trong những năm gần đây việc làm ăn vận chuyển bằng đường thủy của hắn ta rất thuận lợi, việc này không thể nghi ngờ là một nguồn tài nguyên tốt, sau này ông ta có thể vận chuyển mọi thứ hàng lậu mà không cần thông đạo của Thiệu gia.

Kỳ thật lúc Đoàn Dịch Lâm còn ở nước ngoài, hắn cũng đã theo dõi Triệu Trung Sâm miếng thịt béo này, trà trộn vài năm ở nước ngoài, tìm được nguồn hàng đối với hắn không phải là vấn đề hóc búa, nhưng làm gì cũng phải mở một thông đạo an toàn, đó là điều hắn luôn suy nghĩ trong lòng. Chú Tứ có thể nghĩ vậy trái lại cũng tốt, dù sao lão già này ở trong mắt hắn chẳng qua là con đường lót sẵn, sớm muộn gì hắn cũng giẫm lên địa vị của ông ta, bây giờ là ông ta, tương lai chính là hắn.

“Quảng Sinh à!” Toàn thân chú Tứ vẫn là bộ trang phục đời Đường, hôm nay là một vạt áo với hoa văn đặc biệt, ông ta cầm tẩu thuốc phiện trong tay, chậm rãi hút vào rồi phun ra làn khói, “Buổi tối cậu đi nói chuyện với Triệu Trung Sâm, xem ý tứ của hắn, vài năm nay hắn cũng làm không ít việc buôn bán chính đạo, đừng để Thiệu Duật Thần lôi kéo đi.” Ông ta ngồi trên ghế rồng bằng gỗ lim của mình, nhàn nhã gõ vào tẩu thuốc, “Dẫn theo A Lâm, để cho cậu ta trông thấy cảnh đời, đừng chỉ biết giết chóc.”

Bề ngoài Đoàn Dịch Lâm rất bình tĩnh, nhưng bên trong hắn cảm thấy chán ghét thực sự, cái tên gọi là Châu Quảng Sinh kia chính là một thân tín dưới tay chú Tứ, hắn ta xem qua chỉ là một kẻ thất phu hữu dũng vô mưu lại rất nghe lời. Muốn nói chỉ biết giết chóc, xem ra hình dung Châu Quảng Sinh có vẻ thích hợp hơn.

“A Lâm, cậu vừa đến thì nên đi theo Quảng Sinh học hỏi thêm.” Chú Tứ theo thường lệ vẫn làm ra khẩu khí ân cần chỉ bảo.

Đoàn Dịch Lâm rất cung kính, tiến lên từng bước bắt chước bộ dáng kẻ giữ ngựa gọi hấn ta một tiếng anh Sinh, trong lòng Đoàn Dịch Lâm không phục lắm.

Châu Quảng Sinh cười mỉa, căn bản không để hấn vào trong mắt, nhìn hấn một cái rồi liền theo động tác tay của chú Tứ đi vào phòng trong.

Đoàn Dịch Lâm thu lại vẻ cung kính và nịnh nọt trên mặt, sắc mặt hấn dần dần u ám, trong mắt lộ ra sự hung ác và khinh bỉ, tất cả đều phát ra từ nội tâm mà thay thế vẻ mặt lúc đầu.

Ăn xong bữa trưa không lâu, Thiệu Duật Thần liền cùng Văn Chính Đông tùy ý rời khỏi nhà, Mục Uyển Thanh muốn thăm dò thì đã bị Thiệu Duật Thần đưa ra một lý do sơ sài. Sắc mặt của cô ta nhìn không tốt lắm, hiển nhiên chịu không được Thiệu Duật Thần chỉ đối xử có lệ với cô ta.

Khi Văn Chính Đông đến phòng khách, anh ta quay đầu lại nhìn thoáng qua Mục Uyển Thanh, vẻ mặt cô ta khó chịu, tại đây trong căn nhà này cô ta chưa hề che giấu tâm tình của mình, bởi vì ở đây ai cũng nuông chiều nhường nhịn cô ta, ai bảo ba cô ta là ân nhân cứu mạng của Thiệu Chấn Minh.

Triệu Trung Sâm suy đoán hấn ta chính là đối tượng mà hai bên muốn lôi kéo, nhưng thật không ngờ Thiệu Duật Thần người đứng đầu vừa mới nhận chức lại hạ mình đích thân đến thăm hỏi, việc này khiến hấn ta hơi bất ngờ. Lúc này tất cả mọi người đều có ý nghĩ của riêng mình, ai cũng muốn thừa dịp thời buổi rối loạn mà vơ vét chút lợi ích. Thiệu Duật Thần này đương nhiên cũng có chuẩn bị.

Thiệu Duật Thần trước tiên lấy ra một hiệp nghị đã chuẩn bị tốt, “Chúng ta trao đổi cổ phần nắm trong tay, tôi dùng 10% cổ phần vận chuyển đường thủy của công ty Thiệu thị, đổi lấy 25% cổ phần của công ty vận chuyển Trung Sâm, nhưng anh hấn là hiểu được vụ buôn bán lần này anh rất có lời.” Thiệu Duật Thần dùng chiêu này tuyệt đối là lấy máu, nhưng anh có quyết định của chính mình.

Triệu Trung Sâm có phần lơ mờ, phải biết rằng 10% cổ phần của Thiệu thị xấp xỉ với 40% cổ phần của vận chuyển Trung Sâm, một cơ hội tốt như vậy khiến hấn ta không dám đưa tay tiếp nhận.

“Thế nào, anh sợ hãi?” Thiệu Duật Thần khẽ cười, “Anh không cần phải như vậy, anh nên rõ ràng, tôi có yêu cầu với anh nên mới đưa ra việc trao đổi này, tôi hy vọng ở trong trận chiến này anh sẽ giữ thái độ trung lập, chỉ như thế, trung lập, trung lập là được.”

Thiệu Duật Thần biết lúc này để hấn ta hợp tác với mình hiển nhiên không dễ dàng, nhưng bây giờ anh đã nói quá rõ ràng, thà sớm bị từ chối, bằng không trước tiên đưa ra một số lợi ích. Bản tính của con người đều là muốn tránh việc bất lợi, anh tin dần dần Triệu Trung Sâm sẽ biết đến nường nhờ. Bây giờ nếu người gây sự là mình, muốn hấn ta phải hợp tác ngược lại sẽ khiến hấn ta sợ hãi. Anh cũng không muốn vào lúc này lấy quyền thế của mình tự đánh giá cao.

Một cơ hội tốt thế này, chỉ yêu cầu giữ thái độ trung lập, Triệu Trung Sâm nằm mơ cũng không nghĩ tới, thực ra ở trong hội Thanh Sơn, hấn ta cũng tự cân nhắc về chuyện này, tuy rằng nói không nhiều, nhưng hấn ta cũng hiểu rõ thông suốt việc ở trong hội, nhưng Thiệu Duật Thần này thực sự khiến hấn ta không tìm ra manh mối. Hấn ta lấy phần hiệp nghị ra xem, rồi ngẩng đầu nhìn Thiệu Duật Thần, “Thật sự chỉ muốn tôi trung lập?”

Thiệu Duật Thần cười, anh biết món quà lớn như vậy ai cũng sẽ vui lòng nhận lấy. Anh gật đầu, cầm bút đưa cho hấn ta, “Chính là trung lập.”

Triệu Trung Sâm suy nghĩ một chút rồi ký lên hiệp nghị, hấn ta ngẩng đầu nhìn Thiệu Duật Thần, “Bây giờ anh là cổ đông lớn thứ hai tại vận chuyển Trung Sâm, nhưng tôi ở Thiệu thị còn không được nhắc tới.”

Thiệu Duật Thần cười mà không nói, hấn ta được lợi lại còn ra vẻ thông minh. Văn Chính Đông thay Thiệu Duật Thần tiếp nhận văn kiện, “Anh Sâm hiện tại ngoại trừ người nhà họ Thiệu nắm giữ cổ phần nhiều nhất, ngay cả Mục tiểu thư cũng chỉ có 8.2%, huống chi...”

Văn Chính Đông muốn nói thêm gì nữa lại bị Thiệu Duật Thần dùng tay ra hiệu ngăn lại, “Sau này phải gọi là Triệu tiên sinh hoặc là Triệu tổng.” Vẻ mặt Thiệu Duật Thần mang theo ý cười đến gần, “Ngài nói

đi, Triệu tiên sinh, không cần thiết ở trong xã hội thượng lưu mà còn trong kẻ hờ làm dân lang thang, khi này chúng ta nên đứng xem cảnh náo nhiệt.

Triệu Trung Sâm đương nhiên hiểu anh nói cái gì, thực ra từ lâu hắn ta cũng có quyết định này, chỉ ngại tình hình tranh đấu không rõ ràng giữa chú Tứ và Thiệu gia, còn vụ nổ kia thật khiến hắn ta có phần sợ hãi. Rõ ràng đối lập hơn nữa giết gà dọa khỉ*, chiêu này của chú Tứ thật là tàn nhẫn.

(*) Sát kê hách hầu – giết gà dọa khỉ: con khỉ vốn nghịch ngợm, không từ bất cứ thủ đoạn nào để chọc phá, gây rối, phá vỡ trật tự công cộng. Tuy nhiên nó sợ nhất lại là mắm tôm và máu tươi. Người xưa dọa bọn khỉ bằng cách lấy máu gà bôi vào gốc cây nơi khỉ hay tụ tập, thế là khỉ không dám bén mảng đến phá rối nữa. Sát kê hách hầu khi được Tôn Tử ứng dụng vào binh pháp có nghĩa là: Để áp chế một kẻ nào đó, tốt nhất là đem phé bỏ người lân cận của kẻ đó.

Thiệu Duật Thần không có nhiều thời gian ở lại, giải quyết xong chuyện anh liền rời khỏi chỗ Triệu Trung Sâm. Vừa lúc Đoàn Dịch Lâm đến đưa thiệp mời gặp phải. Hắn biết chiếc xe kia, chuyện xảy ra vào tối hôm đó tại hội Thanh Sơn, chủ nhân của chiếc xe này là người tiếp nhận quyền lực của hội Thanh Sơn.

Hắn vẫn nhìn theo chiếc xe kia rời đi, ngẩn đầu suy nghĩ trước chỗ ở của Triệu Trung Sâm, xem ra bọn họ lại đến chậm một bước. Hắn cúi đầu cười mỉa, đi tới cửa thì bị chặn lại, ánh mắt của thằng nhóc gác cửa nhìn hắn rất khinh thường. Đoàn Dịch Lâm không khỏi liếc nhìn phương hướng rời khỏi của chiếc xe vừa rồi, hắn nhớ lại sự tiếp đãi long trọng đối với chiếc xe kia, trong lòng hắn không hiểu sao dâng lên một ngọn lửa, ở đâu cũng có tầng lớp khác biệt, nói trắng ra, bọn họ là những người xem như là cận bã của xã hội, thế nhưng cận bã cũng có thể phân ra ba loại.

Triệu Trung Sâm nhìn thiệp mời trong tay, quả nhiên là của Châu Quảng Sinh. Hắn ta chế giễu, lúc này chú Tứ vẫn không bỏ được vẻ kiêu ngạo của ông ta, chỉ phái một thủ hạ đến bàn bạc, so với Thiệu Duật Thần đích thân đến nhà, khiêm tốn tặng lễ vật thì chênh lệch quả rất lớn.

Triệu Trung Sâm không đi dự tiệc tối, cũng bắt chước cách thức của chú Tứ, phái thủ hạ của mình đi. Văn Chính Đông nhận được tin tức liền vội vàng đến báo cáo với Thiệu Duật Thần, vừa đến cửa thì thấy Điền Kế Sơn ra hiệu với anh ta, “Đang cùng Ôn ông tiểu thư ở bên trong.”

Văn Chính Đông suy nghĩ một chút rồi vẫn gõ cửa, khi đẩy cửa đi vào anh ta thấy Ôn Ninh Hi và Thiệu Duật Thần đang nghiêm túc xem tranh của Cẩm Nhiên, bác sĩ tâm lý nói rằng, hội họa là một cách giúp đứa trẻ bộc lộ tâm lý, cũng là phương pháp trị liệu chính trong giai đoạn hiện nay. Nhìn thấy bộ dáng ba người ăn ý, trong lòng Văn Chính Đông đột nhiên sinh ra một cảm giác khác thường, anh ta không biết mình có phải làm sai hay không, không phải là hiện tại đẩy cửa đi vào mà là để Ôn Ninh Hi tiến vào Thiệu gia.

Thiệu Duật Thần ngẩng đầu trông thấy anh ta thì nhíu mày một chút, hai người đều không nói chuyện, Thiệu Duật Thần cúi đầu, vỗ nhẹ lên đầu Cẩm Nhiên, “Chú ba ra ngoài một lát, cháu và thím cùng ngắm tranh trước.” Anh nói bừa như không có ai bên cạnh, gương mặt Ôn Ninh Hi đỏ bừng, Văn Chính Đông ở đây nên cô không thể nổi giận. Thấy Cẩm Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, vẫn không lên tiếng. Thiệu Duật Thần thở dài, từ từ đứng lên hướng về phía Ôn Ninh Hi, “Tội anh bàn chút chuyện.”

Nói xong, Văn Chính Đông đã rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Ôn Ninh thấy người kia rời đi, cô đứng lên đến gần, nhỏ giọng oán trách, “Sao anh nói vậy ở trước mặt người khác, để cho người trong nhà biết được thì chỗ đứng của tôi sẽ như thế nào?”

Thiệu Duật Thần trái lại không thêm để ý, dù sao ở trong lòng anh đây là chuyện sớm muộn. Hai tay anh vuốt nhẹ lên xuống cánh tay bóng loáng của cô, “Ninh Hi, trạng thái của em thế này không tốt, em nên lấy ra một chút khí thế mà người phụ nữ của lão đại phải có, đôi khi ra oai với người khác không chỉ dựa vào sức lực, còn có khí chất, em là vận động viên, em nên hiểu rõ.” Nói xong anh buông tay ra, vừa muốn xoay người lại bị Ôn Ninh Hi giữ chặt.

“Duật Thần, tôi không muốn làm người phụ nữ nào đó của lão đại, tôi chỉ muốn làm phu nhân của bác sĩ Thiệu.”

Thiệu Duật Thần cứng nhắc một chút, anh chậm rãi xoay người lại, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, anh từ từ

mở miệng, “Anh còn nhớ anh hứa với em một năm.” Anh ôm lấy Ninh Hi, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Anh còn nhớ lời em nói, anh sẽ làm một người tốt, nhưng em đã nói em sẽ ở cùng anh, chuyện này anh đã ghi tạc trong lòng, chúng ta không được nuốt lời.”

Nhìn thấy Thiệu Duật Thần ra ngoài, trái tim của Uông Ninh Hi đột nhiên cảm thấy đau đớn không thôi, thậm chí cô không thể phân biệt mình nói thật, hay chỉ là lợi dụng tình cảm của anh mà thúc giục anh không nên đi đường lối sai lầm, điều này pha lẫn nhiều ý nghĩ và sự trù tính, đến mức mỗi lần nói những lời này cô đều bắt đầu hết sức khinh bỉ sự gian ác của mình, lúc này càng ngày càng khó diễn, nhưng chính cô lại không tự giác lún sâu vào, không thể tự kiềm chế.

Thiệu Duật Thần đi vào phòng sách, Văn Chính Đông đang nhìn cái bia phóng phi tiêu kia, phía trên còn cắm con dao phẫu thuật.

“Sao mà gấp gáp thế, đã xảy ra chuyện gì.”

Văn Chính Đông xoay người nhìn anh, “Bản lĩnh của Điền Kế Sơn tốt như vậy, anh để cho cậu ta canh gác tại nhà không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Thiệu Duật Thần liếc nhìn anh ta, biết anh ta đang cười nhạo mình, “Nói việc chính đi!”

Văn Chính Đông tái mặt, không khí cả phòng yên tĩnh lại, “Người của chú Tứ muốn bàn bạc với Triệu Trung Sâm, nhưng họ Triệu kia không đích thân đi. Chuyện chúng ta đi tìm hấn, chỉ sợ không giấu diếm được, với tính cách của chú Tứ, bản thân không chiếm được thì ông ta sẽ không giữ lại, chúng ta có nên nhắc nhở hoặc là cung cấp bảo vệ cho họ Triệu kia không?”

Thiệu Duật Thần ngồi xuống sofa bên người, anh tiện tay nhắc lên một cái gạt tàn thủy tinh ở bên cạnh, “Triệu Trung Sâm không ngốc, anh không thấy bây giờ nhà của hấn đề phòng rất nghiêm ngặt sao? Hơn nữa chúng ta bảo vệ hấn làm chi, chúng ta chẳng phải không muốn bị bắt chẹt à? Còn việc hấn sống hay chết chúng ta không nhúng tay vào nhiều như vậy.” Anh liếc xéo Văn Chính Đông, trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nglich-the>